PARTIDUL "M"

—Doru KALMUSKI—

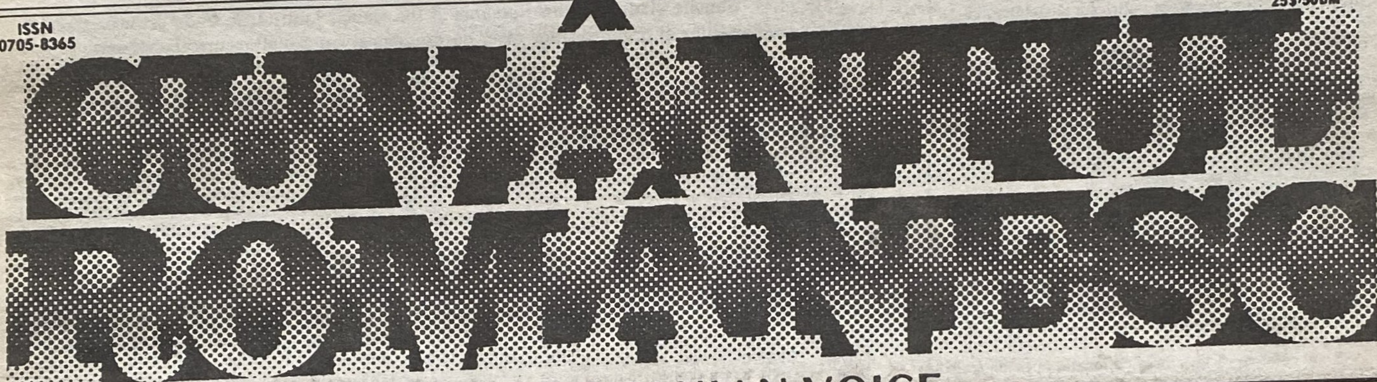
Vara a început să devină fierbinte. La cantina săracilor, porțiile de supă de varză au început să devină neîndestulătoare. La mesele insalubre apar mereu figuri noi, triste. Unii sunt domni prezentabili chiar. Domni prezentabili, dar șomeri care s'au străduit pe parcursul ultimelor săptămâni să convingă alți domni prezentabili, (dar angajați), că pot face orice mai bine, mai repede, mai mult. Desigur, fără succes. Nimeni nu mai pare dispus să creadă în nimeni. Nimeni nu mai pare dispus să aștepte la infinit. Medicii refuză să mai slujească pentru un salariu ce depășește cu puțin pe cel al infirmierelor, cu un instrumentar medical din timpuri fanariote și posibilități de tratament plasate în zona imaginarului. Muncitorii refuză să se mai supună necazurilor venite de sus. Feroviarii cer schimbarea condițiilor de călătorie proporțional cu prețul biletelor. Minerii protestează împotriva politicii de ducere cu zăhărelul. Funcționarii tremură pentru scăunelul de sub ei, comercianții înjură lanțul de îngrădiri ce sugrumă privatizarea adevărată, țăranii se ceartă de la pământul devenit prea mic din pricina prevederilor comuniste ale legii funciare. Chiar și bisericuța noastră ortodoxă mormăie în barbă împotriva lui Teoctist Dărâmătorul de biserici. Doar profitorii de toată spețа, dela primul ministru (care s'a pus în fruntea listei de ajutoare sosite din străinătate pentru nevoiași) până la cel mai mărunt amploaiat care poate ciuguli și el o firimitură din ciolanul puterii, doar aceștia rânjaie mulțumiți. Poate că și poliția, poate că și jandarmeria, poate că și remaniata noastră securitate care-și zice altfel. Pentrucă, se pare, doar acestea se bucură cu adevărat de prețuire în ochii puterii. Altădată domnitorii României înălțau mânăstiri, întemeiau fundații culturale, mari biblioteci publice. Moda bolșevică a schimbat însă obiceiul: întemeiază servicii secrete.

Pe acest fond de degradare morală, sărăcie spirituală și haos economic provocat de un an de cârmuire a țării de către partidul trandafirului înmiresmat, s'a profilat partidul "M", un partid în fața căruia întregul arsenal de slogane și diversiuni se piperniceşte și se dizolvă. Pentrucă partidul Mizeriei a fost creat de chiar acești guvernanți peltici economic și duplicitari politic, iar procesul de maturizare al unui astfel de partid e imposibil de oprit de cei care l-au declanșat. Datorită acestui Partid vara a început să frigă, sus, în cabinetele plușate. Datorită lui, niște oameni care nu erau până mai ieri decât iobagi ai pecereului încep să se priceapă la conducere, la responsabilități sociale, încep să pună întrebări. Acești oameni sunt de părere că administrația țării nu e cu nimic deosebită de orice consiliu de administrație al unei fabrici oarecare, iar incompetența unui consiliu de administrație, dovedită prin fapte, atrage, obligatoriu, înlăturarea sa. Desigur, la anumite nivele, adevărurile sunt greu de acceptat. Cu atât mai mult cu cât Dl. emanat Roman e și șeful formațiunii politice a rozei înmiresmate. Plecarea sa pe ușa din dos i-ar atrage discreditarea și ca lider politic. Implicit partidul salvatorilor n'ar avea deloc motive de fudulie. Ca să nu mai spunem că prăbușirea D-lui "nevoiaș" ar surpa poziția privilegiată a unei caste economice de profitori ai actualei situații tulburi, pregătiți să preia controlul unor obiective economice, ținute deocamdată la limita supraviețuirii dar care pot fi repede rentabilizate odată intrate pe mâna lor. Așadar multe interese se leagă de domnul premier.

Si înțelegem că-i vine greu să cedeze unor mitingiști... Chiar dacă ei reprezentau trei milioane de salariați reuniți în Confederația Sindicală Națională. Acești mitingiști, cum îi place presei guvernamentale să-i numească, au mai cerut și schimbarea destinației Televiziunii din instrument de împrăștiat ceață în organ de informație corectă pus sub control public. Nici acest lucru nu e deloc simplu. Dar, vrând nevrând însă, cercul se strânge. Partidul Mizeriei e în creștere. E un lucru vizibil atât din Palatul Victoria cât și din Palatul Cotroceni. E drept, că se vede cam neplăcut din aceste locuri... Se pare însă că în privința asta nu e nimic de făcut, doamnelor, domnișoarelor și domnilor.

Pretul unui abonamet anual 25$/50DM

ISSN 0705-8365

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 17 Nr. 184 -AUGUST 1991- PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

IDEOLOGIA PUTERII

Eugen BÂRSAN

Nu trebue să fi politolog ca să-ți poți da seama că ideologia puterii implementată în România de Rusia Sovietică prin Ana Pauker, Dej și Ceaușescu, se află încă în chip solid în scaunul de conducere al țării prin tandemul Iliescu-Roman. Si aceasta pentrucă cu toată revoluția care a avut loc, poporul nu este încă în stare să se ridice din starea de depersonalizare la care a fost redus de cele mai odioase mijloace comuniste.

Conștiința națională dintr'un tineret sobru și încordat sufletește cere mereu și mereu "Jos comunismul." Dar ideologia puterii ignoră cererea și ține mai departe personalitatea Românului în strivire, trăgând sforile politice după voie. Si, așa, zilele se scurg unele după altele fără nici o radicală schimbare. Ceea ce nu-i deloc de mirare atâta timp cât cel mai mare aliat al ideologiei puterii este educația comunistă pe care poporul a primit-o timp de 40 de ani.

E clar că implantarea acesteia e un foarte potrivit mediu pentru fabrica de zvonuri dezinformatoare a ideologiilor puterii. A zvonurilor cu care ea manevrează după bunul plac, abătând cu ele atenția oamenilor dela problemele țării. Probleme care, în chip obișnuit, sunt prezentate de Președintele Iliescu și de Premierul Roman în două opinii. Una pentru țară și alta pentru străinătate. Intre oamenii de rând minciuna e un lucru urît. Pentru ideologii puterii ea este artă politică. Si iată cum, în ciuda a tot ceea ce are loc și se vede, poporul întârzie să tragă învățămintele ce se impun. Mintea de pe urmă vine încet.

Deși ideologia puterii se identifică cu "dosarul" comunist și cu misiunea de apărare a cuceririlor revoluționare, aspectul mai nou al megalomaniei ei este că ea ar fi un regim al competențelor și al unui rol de arbitru. Un lucru care sare direct în ochi ca fals și paradoxal. Căci o competență în comunism nu poate fi și o competență în necomunism.

In fapt de când FSN-ul s'a autoînscăunat la conducerea țării el n'a demonstrat decât competența

Continuare în pag.3

JUSTIȚIA SE JUSTIFICĂ PRIN EA ÎNSĂȘI

—Ovidiu VASILESCU—

Inaintea democrației, înaintea pluralismului politic, înaintea republicii, ori a oricăror altor forme de guvernământ, un stat trăiește, se inspiră și respiră, prin cel mai important și mai delicat instrument al infrastructurii sale, justiția.

S'ar putea crede că mă joc cu paradoxul, din moment ce plasez justiția, în cadrul infrastructurii unui stat, când știut este că acest resort de o importanță covârșitoare în formarea și dezvoltarea statului respectiv, urmează ierarhic, imediat guvernului statului, de multe ori, substituindu-se acestuia. Este deci o elită și ar trebui să se afle în suprastructura statului respectiv și nu cum am spus mai sus, la baza acestuia. Tocmai aici este neînțelegerea, ori viciul de formă, când termenii de legiuitor și legislație penală, sunt confundați cu termenul de justiție.

Un stat nu se formează la întâmplare, pentrucă atunci, ar rezulta într'o masă eterogenă de oameni, fiecare cu principiile lui, cu interesele lui, un popor deci, care ocupă un anumit teritoriu și din care ar putea sau nu, ca mai târziu să rezulte o națiune, care la rândul ei să se autodefinească într'o speță de stat. Procesul este aproape invers, pentrucă a se autodefini într'un stat, înseamnă să creeze un corp de legi, o legislație penală, ca singurul îndreptar social, ceea ce ar fi trebuit făcut la începutul începutului, înainte de închegarea statului.

Mai simplu, un stat se naște în cadrul unei legislații deja existente, care îi va da conștiința principiilor sale de viață, adică de manifestare internă și internațională, legislație care, va fi creația JUSTITIEI!

Când spun justiție, mă gândesc la conceptul care cuprinde în învelișul său, adevărul solemn și nestrămutat, neștirbit de nimeni și de nimic. Numai acesta este capabil să croiască un corp de legi, prin care viitorul stat să fie condus. Așadar, justiția va fi prima piatră din temelia pe care se va ridica noul stat, și în mod logic, ea aparține infrastructurii. Ba mai mult, într'o astfel de configurare, ea, justiția, este stâlpul de rezistență, ori coloana vertebrală a acelei orânduiri. Pe scurt, justiția va crea legislația, ca singura sa modalitate de revelare!

Nu există justiție imanentă în lume, pentrucă încă nu cunoaștem societate perfectă. Există însă state care, dovedesc prin modul lor de exprimare, că au fost creația unui sistem legislativ bazat pe justiție, așa cum ar fi țările scandinave, Canada,

Continuare în pag. 4

CITIȚI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România

Doru KALMUSKI pagina 1
Prof. Valeriu NEȘTIAN pagina 5
Prof. Apostol STAN pagina 5
Adrian GRIGOROPOL pagina 8
Dan Emilian ROȘCA pagina 10
Dr. Nae NICOLAU pagina 15
Prof. Nicolae CIACHIR pagina 17
Dr. Ionel ZEANA pagina 17
Fabian STICLARU pagina 20

EDITORIAL

GUVERNAREA DIN ROMÂNIA ESTE ANACRONICĂ ŞI ANTI-ROMÂNEASCĂ

In comparație cu situația din celelalte țari din Răsăritul european, poziția României este deosebit de vulnerabilă și dificilă. In toate celelalte țări, s'au făcut rupturi esențiale, față de principiile marxiste, care au guvernat până la răsturnarea dictaturilor. Si s'au făcut reforme destul de îndrăznețe pentru reconstrucția țarilor respective. Deși s'a ajuns la unele impasuri, care sunt firești din cauza "moștenirilor" lăsate de comuniști și de mentalitatea oamenilor, care mulți au fost "spălați la creier", prin metodele perverse ale "re-educării" utilizată prin cele mai neobișnuite sisteme comuniste importate din Uniunea Sovietică, totuși s'au realizat progrese în reorganizarea societății pe baza principiilor de libertate și legalitate.

Numai România a rămas în urmă din cauza instaurării frauduloase a conducerii de azi, care apară și visează încă o societate comunistă. Si în politica externă mizează tot pe căruța politică a Sovietelor, deci nu se poate bucura de nici un fel de sprijin al adevăratei lumi libere, a Occidentului.

Toate legile votate în parlamentul din România sunt legi redactate în grabă și cu tot felul de "codicile" introduse pentru a menține în mod acoperit "elementele doctrinare" ale concepției comuniste, deci pentru a preveni o reconstrucție, cu adevărat pe linia unei viziuni românești și pentru a menține un substrat comunist în viața socială a țării.

Este interesant cum o bună parte din intelectualii țării nu văd acest aspect esențial și continuă să se preocupe de problemele străine de viața națională, intrând într'o competiție de idei, care au un caracter european sau mondial, dar nu sunt legate de țara lor. Datoria intelectualilor adevărați din țară este să se angajeze profund în a clarifica problemele actualității și a lumina pe oameni să se poată orienta în dezbaterile de azi.

Să se reîntoarcă la istoria națională, la momentele mărețe ale acestei istorii și să desprindă ceea ce este permanent în trecut, ca să se facă o adaptare la moment. In orice caz să se țină cont de tot ce este caracteristic vieții naționale și se potrivește cu idealurile naționale.

Conducerea politică de azi, fiind infectată de virusul comunist, urmărește obiective care sunt pe linia lor de gândire, nu au nimic de-a face cu interesele naționale. Această conducere politică, de azi din România este anti-națională, este anti-românească și nu va fi în stare să schimbe fața țării și a societății românești prin mijloace de reforme hibride, cu tinctură comunistă și cu planuri de viitor pentru salvarea comunismului. Această conducere trăiește în utopii, așa cum a fost formată în mentalitatea marxismului dominant până acum. Nu s'a putut și nu se poate desprinde de această mentalitate.

Dacă în celelalte țări, foste comuniste, reformele făcute, in mare majoritate nu au dat rezultate, aceasta se datorește tot comunismului, care a lăsat forme ce nu pot fi înlăturate cu ușurință și radical, decât după o perioadă de experiențe și de ciocniri pentru dărîmarea lor.

Reformele din România nu se aseamănă deloc cu cele din alte țări vecine care au fost incluse în sfera Sovietelor. In celelalte țări reformele nu au falimentat integral, ca în România, ci numai parțial, căci condițiile respective din acele țări nu au permis încă o reformă structurală. In România înseși reformele guvernului actual, sunt deficiente, nu condițiile de viață. Din această cauză, guvernul român nu va putea rezolva nici o problemă a vieții românești, până nu va fi înlocuit cu o echipă de guvernanți, care să aibă percepția fenomenului românesc și să fie imuni la principiile depășite ale comunismului care a falimentat pretutindeni în lume.

Cea mai anacronică țară din lume, azi, este România, în timp ce și țările continentului Africii au luat căi noi de dezvoltare, depărtându-se de orice nuanță de marxism. Deci România este ținută departe de noile transformări din lume, prin conducerea actuală care își revendică activitățile, încă din concepția marxistă, chiar dacă face acest lucru în mod camuflat.

Guvernarea actuală din România nu operează pe realitățile naționale, adică în perspectiva acestor realități, și nici pe linia direcțiilor generale ale Europei și ale lumii de azi. Guvernarea actuală se menține încă în sfera vederilor marxiste și a intereselor sovietice, cu speranța că va mai fi posibilă o reîntoarcere la "puterile comuniste".

Este vorba de o aberație ideologică și de o crimă anti-românească în tot ceea ce face guvernul din România. Istoria își are însă legile ei și, acum sau mai târziu, tot se vor restabili lucrurile, îngăduind României să-și aleagă drumul ei propriu.

George BĂLAŞU

Stimaţi cititori,

Ideea noastră de a trimite gratuit, la cerere, ziarul unor cititori din țară a fost atât de bine primită încât, în momentul de față, ne găsim în situația delicată de a nu mai putea onora -dat fiind sponsorarea modestă a acestei inițiative- toate solicitările.

Numai în ultima lună la redacție au sosit peste 230 de scrisori cu cereri de abonament gratuit !

Cititorii noștri tradiționali, despre care putem afirma cu recunoștință și speranță, că susțin financiar, de 15 ani, apariția regulată a "Cuvântului Românesc" își pot ajuta prietenii necunoscuți din România și Basarabia plătind pentru ei un abonament nominal -selectând din lista numelor, pe care o publicăm în continuare, persoana și localitatea preferată.

Va fi o plăcere pentru noi să inserăm în numerele viitoare numele celor astfel înfrățiți și să asigurăm schimbul de adrese. O corespondență pe care o întrevedem foarte bogată, dat fiind că în prezent expediem în țară mai bine de 2.000 de abonamente gratuite.

Românii sunt răspândiți în toată lumea dar ori unde se găsesc continuă să vorbească, să gândească și să simtă românește. Nu e greu să facem din "Cuvântul Românesc" nu doar un ziar al exilului, ci pur și simplu ziarul tuturor Românilor.

Iată, deci, numele cititorilor din România și Basarabia, localitățile unde primesc ziarul și lista publicațiilor și organizațiilor care, de asemenea, au solicitat un abonament:

Lista Nr. 3

ALBUT P. NICOLAE - Constanța; ANDRONESCU DEMOSTENE - București; PROF. ANTONESCU NAE - Com. Trebesti, Jud. Satu Mare; ARSENE TASICA, Botoșani; BARBULESCU HARITON, București; BARBULET AXENTE, Mediaș; BARBUS IOAN, București; BARSAN IOAN, Sibiu; ING. NICOLAE BARZAN, București; BEBELEA GHEORGHE, Sibiu; BEBESELEA STERP, Com. Rășinari, Jud. Sibiu; CAZA SMILIA, Timișoara; CETINA MIHAI, București; DADES ALEXANDRU, Suceava; DECUSEARA NICOLAE, București; DR. DEMETRESCU RADU CONSTANTIN, București; FOTEA RADU, Alba-Iulia; Dr. FRANGOPOL P. București; SORIN GEORGESCU, Rm. Vâlcea; GHEORGHIU LUCRETIA, București; GHERASIM ELISABETA, Com. Heligiu, Jud. Bacău; HOROPCIUC MANUELA, Iași; HUREZEANU v. CRISTIAN, Craiova; ICHIM NISTOR, Dărmănești, Jud. Bacău; ING. MIHAI ILIE, București; IONESCU CONSTANTIN, Sat. Aprozari, Jud. Ilfov; IORDANESCU VALENTIN, Fălticeni; ANGHELESCU FLOREA, București; ISTRATE GABRIEL, Slatina; DR. SILVIU ISTRATESCU, București; JUGARIU ION, Pașcani; LUCA ALEXANDRU, Iași; LUIUZ MARILENA, Iași; LUNGEANU PENELOPE, București; PROF. LUPU MIHAELA, Tismana, Jud. Gorj; LUTUC LUCIAN, Iasi: MARUSEAC EMILIAN, Câmpulung Moldovenesc; DR. V. MARINESCU, Târgoviste; VIRGIL MATEIAS, Brașov; MIHAI MAXIMILIAN, București; MAZILU VIOLETA, Onești. Jud. Bacău; MICU MIHAIL, Sibiu; MIHAI NICOLAE, Brașov; MIHAI NISTOR GHEORGHE, Cluj-Napoca; MIHAILESCU VICTOR, Brașov; DR. SERBAN MILCOVEANU, București; MINCA ST. GHEORGHE, Com. Oarja, Jud. Argeș; MINGHEAR ELENA, Bihor; MIRCEA RODICA, Cugir; ING. DAN MIRCEA, București; MOCANU VASILE, Năvodari, Jud. Constanța; NEGRESCU MIRCEA, București; DR. NAE NICOLAU, București; NISTOR MIHAI ANGELA, Cluj-Napoca; NISTOR SILVIU, Timișoara; OROIAN IOAN, Mediaș-Sibiu; OZANA ZAREA DIANA, Bacău; PENES ELEONORA, București; PENTAC EMIL, București; PERJU ION, București;

BASARABIA
(R.S.S. MOLDOVA)

BALAN PARASCHIVA, Chișinău; CALANCEA LILI, Fălești; MADAN NICOLAE VASILE, Chișinău; MORARI ION FEODOR, Chișinău; SPINU MARIA, Chisinău; SURUGIU TAMARA PETRU, Sat. Tătăresti, Raion Căuseni; TACU VASILE CONSTANTIN, Singera; TARACILA SIMION ALEXANDRU, Chișinău; TIRON ANTONIA, Chișinău; TARCANU ION, Chișinău; VASILACHE VASILE, Chișinău; VIERU BORIS, Chișinău; VIERU GRIGORE, Chișinău; VRABIE TUDOR, Chișinău; SECAREANU STEFAN, Chișinău; SNOP VASILE, Chișinău; TARITEANU VASILE, Chișinău; BRAGTA GALACTION AFTENIE, Tighina; ANATOL ROMAN ZMEU, Anenii Noi; LAZARI MIHAI FEODOR, Chișinău; CONSTANTIN SIMION MICLEUSANU, Chișinău; CASU MARGARITA, Tighina; OLENSCHI EUGEN, Tighina; MINA STEFAN OXANI, Chișinău; GHEORGHE VLADIMIR GRICIUHIN, Briceni;

ASOCIATII- ORGANIZATII

LIGA APARARII DREPTULUI OMULUI, București; LIGA INTERNA A ROMANILOR, București.

În luna Iulie 1991, au răspuns apelului nostru, de înfrăţire, următorii:

* VALENTIN V. TEPEI, Arlington, Va - PROF. ION DEDIU, Chisinău și VALENTIN ION CIOBANU, Chisinău; * NICOLAE RUSU, California - LEONID LARI, Chișinău; * ELENA GRAGER, Germania - FLOREA IOSIF, Deda, Jud. Mures și MUSETEANU LIDIA TUDOR, Taraclia de salcie; * ELIZA DIRADURIAN, Los Angeles - DR. IOAN ZEANA, Bucuresti; * NICOLAE NOVAC, Highland, In - BABETIU V. IULIAN, Arad și DR. ION MIOC, Timișoara; * OVIDIU VASILESCU, New York - IOANA HERSENI, București; * DR. MIRON COSTIN, California - DR. MARIANA TOCEA, Bucuresti; * D. CRISTESCU, Hamilton - SCOBIALA ION, Satul Sapte bani, Raionul Riscani; * GEORGE ENE, Edmonton - IVASCIUC ILIE STEFAN, Iasi, IUGANU IOAN, Pascani, HOROTAN TOAN ALEX. Timișoara și VOLOSCIUC GABRIELA, Sibiu; GEORGE CRISTOVEANU, Kingston, Ont. - PROF. DR. ZAHARIA SANGEORZAN, Iasi și BRAGHIS GHEORGHE, Chisinău; * VALENTIN CANTOR, New York - MICULESCU SANDU, București. * P.GHEORGHEONI, Pierefonds, Que. -CALUGAR SEMPRONIU, Deva, PETRIC NICOLAE, Deva și DR. NEAGOE VALER, Simeria; * ELENA M. LUPU, Sacramento, Cal. - GEORGESCU CONSTANTIN MARIUS, Ploiești; * MARIA PANCE SASARMAN, Montreal - BOGAI ALEX. DUMITRU, Sat. Tănătari, Raionul Căuseni * GEORGE BOCIOAGA, Chicago - PROF. MIRCEA DRAGAN, Agnita, Jud. Sibiu * E.C.FIANU, Montreal - PALER OCTAVIAN, Bucuresti * PORA NICOLAE, Ottawa - MIRCEA DRUC, Chisinău * MARANDICI CONSTANTIN, Detroit - LEONIDA LARI, Chișinău.

ABONAŢI-VĂ

LA ZIARUL "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

Abonamentele și reînnoirea lor, se pot face după cum urmează:

- Din Canada și U.S.A., se pot trimite "Cec Poștal" (Money Order) sau "Cec Personal."
-Din Europa și alte Continente, prin "Mandat Poștal" sau "Cec Internațional" pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC, Box 4217, Station D,
Hamilton, Ontario, Canada L8V 4L6

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIȚI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACȚIONALE

* Nu garantăm apariția articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacția nu dorește să intervină cenzurând prin forța împrejurărilor, textele supradimensionate.
* Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
* Reproducerea articolelor este interzisă fără menționarea sursei.

SEMNELE VREMII SUNT CLARE, DOAR BUCUREŞTIUL MERGE INVERS

—George BĂLTEAN—

După un lung război de eliberare, un sărac popor din Africa a obținut o victorie categorică contra comunismului: a alungat pe dictatorul Mengistu, a lichidat regimul comunist, a alungat trupele sovietice și consilierii de tot felul, a lichidat în câteva zile toate structurile create de comuniști, a trecut cu fermitate la reinstaurarea democrației și economiei de piață și a câștigat rapid încrederea întregii lumi civilizate. Acest popor este poporul etiopian.

De curând a depus armele și guvernul comunist din Luanda, trupele sovietice au fost forțate să părăsească Angola, socialismul este lichidat (atât cât a fost), iar pacea, democrația și economia de piață se reinstaurează.

Ultimele rămășițe ale barbariei comuniste (indiferent cum i s'a zis dela țară la țară) sunt nimicite în Africa, după ce decenii, ruso-comuniștii au transformat acest continent într'un teren al războaielor continue, în numele revoluției comuniste. In Nigeria, OUA (Organizația Unității Africane) a decis acum câteva zile să întemeieze o comunitate economică africană după modelul Comunității Europene. Privind la Africa te gândești la România...

In Albania, guvernul comunist, ieșit victorios la alegeri (ca și cel din București) a recunoscut că este incapabil să conducă țara, a demisionat, iar la Tirana s'a instaurat un guvern de coaliție. Capitala Bulgariei, Sofia, a fost vizitată de Manfred Wörner, Secretarul General al NATO, care recunoaște schimbările sincere din Bulgaria, mersul acesteia spre libertate și încadrarea ei în Europa.

Evenimentul cel mai important a avut loc însă în Rusia. Pentru prima dată în istorie s'au desfășurat alegeri libere pentru funcția de președinte, funcție acum înființată. Președintele ales este Boris Elțîn, un anticomunist, un radical, un om politic care a declarat deschis și tare că este pentru lichidarea socialismului în Rusia, că este pentru democrație și piață liberă, că este contra imperialismului Uniunii Sovietice și contra uniunii, adică este pentru dezlipirea acelor țări de URSS care ar dori să se dezlipească.

Iată că mujicii din Rusia, care niciodată nu au știut ce este democrația, care trăiesc de 74 de ani sub tirania comunistă, au știut să voteze și nu s'au lăsat înșelați de comuniști. Candidatul comunist Râșcov, a fost zdrobit de votul dat de poporul rus, contra lui. Anticomunistul Elțîn nu a fost atacat și bătut de KGB, de teroriști, de haidamacii de "băieți" și nici biroul său nu a fost devastat. Privind la Rusia te gândești la România...

Pactul dela Varsovia ca și CAER-ul au dispărut, trupele sovietice s'au retras total din Ungaria și Cehoslovacia, și sunt în retragere din fosta RDG și din Polonia (atâtea câte mai sunt). Polonia, Ungaria și Cehoslovacia merg puternic spre Vest. România, însă, s'a subordonat total Uniunii Sovietice. Iliescu este, fără echivoc, omul cel mai de încredere al ei în Estul Europei.

Imperiul ruso-comunist, Uniunea Sovietică, se destramă. Directorul CIA, Webster, apreciază că în curând 5-6 republici din cele 15 se vor separa de URSS. Țările Baltice au trecut la stabilirea de relații diplomatice cu alte state. Basarabia luptă pentru obținerea libertății și alipirea la Patria-Mamă, România. Iliescu stopează însă mișelește acest proces, se coalizează cu cele mai întunecate forțe comuniste din ceea ce mai este URSS pentru menținerea statu-quo-ului, și chiar pentru refacerea pozițiilor sovietice în Europa de Est. Astfel, el este primul care a încheiat cu Moscova un tratat bilateral. Celelalte state, foste în Pactul dela Varșovia, nu se grăbesc să încheie acest tratat, iar dacă România nu l-ar fi încheiat, o asemenea încheiere în Estul Europei, ar fi putut mult și bine să aștepte. Din nou Bucureștiul este exemplul negativ și merge în sensul invers.

Uniunea Sovietică vrea să recâștige câte ceva din terenul pierdut în Europa de Est și să salveze ce se mai poate salva, folosind trei instrumente: tratatul bilateral, șantajul economic și KGB-ul. Comitetul central al pcus a adoptat o rezoluție în care se declară deschis că Uniunea Sovietică vrea să-și asigure poziții solide și de durată în statele din Estul Europei, folosind slăbiciunile care se găsesc în poziția lor geostrategică, balastul istoriei și mizeria economică. Slăbiciunea acestor state este tăria URSS. "Manevrarea exportului de energie spre Europa de Est trebue să devină un foarte important instrument al strategiei noastre globale în această regiune" se spune în rezoluție. Desigur că strategia cc al pcus nu va reuși. Europa are o tot mai puternică influență asupra evoluției din Est, iar Uniunea Sovietică însăși, are probleme mai mari decât oricare altă țară. Cursul dezvoltării Europei nu poate fi oprit, semnele vremii sunt clare.

Guvernul dela București nu vrea să privească înainte și să se încadreze în cursul european. El privește înapoi și s'a încadrat exact în tabăra care se scufundă, în tabăra reacționarilor comuniști, care nu vor să cedeze puterea la Moscova și care mai cred că vor putea să-și mențină unele poziții în Estul Europei. Această politică falimentară se realizează pe spinarea poporului român, a cărui existență s'a înrăutățit alarmant dela Revoluția din Decembrie până astăzi.

Ieri, 20 Iunie 1991, parlamentul german a votat ca Berlinul să redevină capitala Germaniei. Acolo se vor muta dela Bonn guvernul și parlamentul. Ințelepciunea triumfă. Ne întrebăm: când se va instaura înțelepciunea și la București? Atâta timp însă cât ucigașii înțelepciunii guvernează, nu poate exista înțelepciune.

George BĂLTEAN

IDEOLOGIA PUTERII

Urmare din pag. I

îngrădirii democrației prin decrete și legi ieșite din minți de formație exclusiv comunistă și prin măsuri care au excelat cu Mineriada.

Cât privește pretenția competenței cu arbitrajul, e și ea la fel de stranie. Ideologia puterii zice că e musai ca ea să existe ca arbitru al situației critice de trecere dela comunism la democrație. Cu alte cuvinte, Românul trebue dus la democrație ținut în lanț ori pus în căpăstru. Adică în nici un caz să nu fie lăsat să să se miște într'o ideologie proprie. Este foarte clar că ideologia puterii vrea să aibă monopolul de conducător ideologic al fiecărui cetățean, pentru a putea bloca drumul spre democrație prin ținerea la ghiață a sângelui neamului care bate în vâna libertății.

Si monopolul funcționează. Pentrucă, vizavi de el, ideologia libertății este lipsită de structuri eficace. Pe primul plan al motivelor legate de acest lucru stă vrăjmășia realității: nu-i ușor să faci un drum al salvării într'o societate îmbolnăvită, mințită, prostită și cufundată în bezna de politica ideologiei puterii impostură. Plusul ideologilor acestei imposturi, care sunt în fond lipsiți de orice idealism, stă în faptul că ei sunt supraplini de un profesionalism politic într'un sistem care îi ajustează, într'un sistem în care ei au încadrat țara pentru a face din ea ce se vede că au făcut. Le place puterea și o apără cu dinții, cu dibăcie și cu mult profesionalism ca să n'o piardă. Pentru a nu o pierde, seamănă neîncredere între oameni și viețuiesc politic-marxist- adică din și prin contradicții. Un lucru ușurat de trista realitate prin care trece poporul: neputința lui de a se transpune în chip ușor și rapid în idealismul de libertate al națiunii după ce ani și ani el n'a auzit decât numai de producție.

Ideologii puterii sunt aceiași oameni care au alcătuit guvernarea de dinainte de Revoluție și o alcătuiesc și pe cea de după, ținând țara într'un monolitism politic. Ei s'ar mai putea numi și ideologi ai avantajelor, ai unei vieți de favoruri de clasă privilegiată; de clasă caracterizată și de orgolii. Din punct de vedere al acestora, garnitura de acum a ideologiei puterii arată astfel: cei mai în vârstă au pus mâna pe președinție și pe legislativ, iar cei mai puțin în vârstă pe executiv.

Aceasta într'un cadru general cu două aspecte contrastante de junglă. Pe de o parte jungla dogmatismului puterii păzită de Securitate plus de mineri și mai nou și de scutieri, iar pe de altă parte jungla visurilor, jungla căutărilor. Căci, în chip natural, poporul având prea puțin altceva de consumat, el consumă din plin politică și speranță. Numai că, din păcate, se mulțumește a le consuma și a rămâne în apatie.

Apatia este o problemă serioasă, pentrucă puterea pe ea călărește. Efortul - fără succes - dus de tineret pentru scoaterea oamenilor din apatia paralizantă, a fost preluat de intelectualitate și chiar de muncitorime prin manifestații și programe care inspiră și cheamă la o mișcare politică ce trebue să trezească, să polarizeze și să ducă la victoria adevărului și reformelor, la scoaterea țării din marasmul politico-social în care se află.

Astfel sufletul românesc începe să prindă chiag pe partea pozitivă, iar odată cu acest început se vede, chiar, și o ușoară creștere a nivelului de educație politică ce indică: dacă ar fi să se facă alegeri acum, probabil că Frontul ideologiei puterii le-ar putea câștiga, în cel mai bun caz, doar cu o majoritate relativă. Lucru ce ar putea însemna începutul unei baze democratice.

După o veche zicală, nedreptățile întotdeauna se răzbună când timpul e copt pentru așa ceva. Indrăznim a crede că, în ceea ce privește România, acest timp a început să dea în pârg.

Eugen BÂRSAN

ACEEAŞI SECURITATE CU CĂMĂŞILE SCHIMBATE

La Cluj s'au comemorat 47 de ani dela deportarea Evreilor din Nordul Transilvaniei. Au participat autoritățile și Rabinul Sef.

Vorbim de Evreii de sub ocupația ungară (1940-44). Un alt amănunt dat ui- țării: mulți Evrei, pentru a nu fi trimiși în lagăre, au fost ajutați să treacă, fraudulos, în România.

Rabinul Sef a mai subliniat că revistele "Europa" și "România Mare" publică ar- ticole cu caracter antisemit și avertizează autoritățile de pericolul fascist, o vigilen- ță pentru care noi îl felicităm și-l ajutăm să identifice pe "fasciști", arătându-i cu degetul vechile cunoștințe: prietenii și admiratorii "Fiului": Adrian Păunescu, Corneliu Vadim Tudor și alți "fasciști" croiți din stofa SRI și rămași în posturi de neoeducare fesenistă.

Ideea de a schimba cămașa roșie cu cămașa verde, neagră sau, pentru uzul intern, cu "cămașa tuciurie" îmbrăcată de "necunoscuții care te snopesc în bătaie", nu-i nici măcar originală.

Cu ani în urmă, din stamba "Securității", colonelul Pacepa - vezi "Orizonturi roșii" - a croit grupul IV Legionar, cu misiunea de a amenința, bate și omorî pe "trădătorii neamului", iar pe listă avea prioritate popularul comentator dela microfonul lumii libere: neuitatul și netimoratul Evreu, Noel Bernard.

Scopul actualei înscenări, cu fasciștii antisemiți îți sare'n ochi chiar dacă n'ai I.Q. 20/20.

Ceea ce stă ca un cui în cizma regimului, este una din condițiile impuse de "capitaliști": ajutor economic vizavi de libertatea presei.

Dacă n'ar fi fost această condiție, minerii deveneau eroii care au salvat revoluția de golani și paranoici (nume dat de Dl. Iliescu "exilului românesc"); iar țăranii din Berevoiești ar fi fost aruncați în groapă, alături de dosare, și acoperiți cu steril.

Pentru comuniști, adevărul e gaz otrăvitor. Ei plănuiesc ca în numele "libertății" să suprime "libertatea".

Ne pare rău că Dl. Rosen a înghițit undița și a început să țipe "Lupii fasciști"! când în realitate văzuse doar codițele cățelușilor care se gudură pe lângă Securitate: Ilici - Măgureanu.

Problema evreiască pe care unii vor s'o confecționeze, are un singur cusur: nu există!

Au mai rămas în țară circa 20.000 de Evrei, oameni în vârstă, liniștiți, educați, mulți și-au schimbat numele și au ales România în locul Israelului. Ei n'au emigrat și sperăm că nu vor emigra, chiar dacă Dl. Rosen îi sperie cu antisemitismul, cum la fel îi sperie pe tineri, de a se întoarce în țară.

Pentru binele grupului evreiesc este de datoria Rabinului Sef, să identifice pe "fasciștii - antisemiți", pe care D-sa îi cunoaște foarte bine de pe timpul "Epocii ferice".

Odată dezbrăcați de cămășile "fasciste" și rămași în izmenele roșii, încercările de a semăna ura de rasă, de clasă și de credință nu mai are efect.

Să nu uităm că după șapte decenii de laude interminabile, comunismul se năruie; în timp ce în Statele Unite, cu toate că s'a abuzat și se abuzează de libertatea presei, democrația a împlinit 215 ani!

Vă mai reamintiți de "bitnicul" care a dat foc drapelului american? El e liber, dar cine'și mai aduce aminte de numele lui?

Timpul trece... lăsați pe Tudori și Păunești să scrie.

Stroe MOLDOVANU

"SOMAJUL A DEVENIT UN FEL DE APANAJ AL REFORMEI"

DESPRE SOCIALISMUL CU MASCĂ UMANĂ

Ce este aparența dacă-i lipsește esența?
Ce-ar fi, oare, esența, de nu ar apărea?
(Goethe)

Constantin MAREȘ

A trecut peste un an dela ziua când poporul român a votat un președinte pentru liniștea sa și dela zilele mineriadei, când bande năimite și ațâțate, dezlănțuite în furia lor primitivă, loveau cu ranga în ceea ce reprezintă asigurarea viitorului și progresului unui neam: tineretul și intelectualii.

Puterea comunistă s'a instalat în România în condițiile ocupării țării de către Armata Roșie. Din cadrul partidului a ieșit o nouă categorie, cea a nomenclaturiștilor, care combătând ceea ce denumeau orânduirea burghezo-capitalistă, își rezervau lor și familiilor acele delicii care constituie farmecul, mai mult ori mai puțin discret al burgheziei. Dintr'un tată și cu un unchi nomenclaturist, Ion Iliescu va studia în Uniunea Sovietică și va dovedi, în toată cariera sa făcută în timpul lui Dej și Ceaușescu rezultatele educației ce a primit-o și de care nu s'a putut dezbăra, așa cum o făcuse la vremea sa Victor Kravcenko, Rusul care a ales libertatea și a scris cartea ce va purta acest titlu.

În țară, Doina Cornea nu a fost o disidentă, ea a fost o opozantă în timpul tandemului Ceaușescu așa cum se afirmă și în cel al tandemului Iliescu-Roman, dar un Dan Deșliu a tras concluziile la vreme, abandonând și respingând ideologia în care crezuse, trăgând ca atare și consecințele.

Serviciul Român de Informații (S.R.I.) provine ca structură, organizare și personal din Securitatea structurată și organizată de consilierii sovietici după modelul NKVD - KGB, iar miliția înființată în Republica Populară Română, copia instituția corespunzătoare din URSS, funcționând astăzi cu vechile cadre, practicând cel mai adesea aceleași obiceiuri, având doar firma schimbată la poartă.

Ca în "Glossă": "Toate's vechi și nouă toate".

Frontul Salvării Naționale, această pretinsă emanație a unei revoluții la care a participat prin epopeea balconiadei, a făcut promisiuni electorale liberale, stropite cu sosul edulcorant al unei social democrații avansate de tip occidental și având monopolul televiziunii, împiedicând presa de opoziție să ajungă în afara capitalei, folosind ca organe locale vechile cadre ceaușiste și folosind violențe fără limite, a reușit nu numai să păstreze puterea, dar și să și-o întărească.

Speriat de un Bau-Bau capitalist avid să cumpere o țară ale cărei performanțe industriale, un întreprinzător competent și cu experiență nu le-ar accepta nici măcar de pomană, alegătorul român a votat pentru liniște și a cules un record de crime și tâlhării, a votat pentru stabilitate și s'a ales cu șomaj și mizerie, și-a dat votul pentru prosperitate și a încasat o inflație galopantă.

Ca și guvernarea anterioară, cea autoinstituită la finele lui Decembrie 1989 s'a dovedit nu numai de esență comunistă dar și la fel de incompetentă. În schimb, niciodată în istoria țării, reprezentanții puterii, parlamentari și palavramentari nu au călătorit pe valută convertibilă cum se face acum la noi în țară.

Cineva spunea: "Si ce, dacă ar fi venit regele și ar fi fost prim - ministru Coposu, ar fi umplut ei magazinele?" Pusă astfel, problema este enunțată la un mod foarte simplist. România nu beneficiază nici de ajutoare, nici de sprijin și nici de investiții din Occident, deoarece sistemul politic și implicit economic (nu invers, cum credea Marx) este tot cel vechi, incredibil și neoferind alte garanții decât frazele unor demagogi care și-au înșelat alegătorii. Mulți dintre aceștia, îmbibați de 45 de ani de educație comunistă au crezut că FSN le va aduce soluția miracol a unui socialism cu față umană, formulă iluzorie, infirmată pretutindeni. Născută în timpul Primăverii dela Praga din 1968, această speranță nu s'a putut realiza nicăieri.

Nici una din țările care au încercat să realizeze o variantă îmbunătățită a socialismului, nu a reușit decât, ori să ducă țara la sărăcie și dezorganizare, cazul Iugoslaviei, ori să renunțe la socialism, cazul Ungariei. Mai mult, chiar în Occident, partidele de esență social-democrată s'au înscris pe același făgaș. Laburiștii britanici duseseră Anglia pe marginea prăpastiei și a intervenit liberalismul conservator al Doamnei Thatcher care a redresat ce stricaseră socialiștii. In Franța, după un trâmbițat și furtunos început socialist al erei Mitterrand, președintele și guvernul au trebuit să tragă concluziile realiste ce se impuneau, revenind la practicile liberale anterioare. In Germania, Partidul Social Democrat a abandonat programul marxist, aplicând ceea ce s'ar putea numi un liberalism social în cadrul economiei de piață, bazată pe proprietate privată și concurență.

Imbibați de marxism, așa zișii economiști din guvernul actual dela București, după mai bine de un an și jumătate de când dețin puterea, se dovedesc incapabili să iasă din tiparele în care s'au format, așa cum Ion Iliescu format la școala Kremlinului, a lui Dej și Ceaușescu, dovedește că nu știe decât ce a învățat și aplică doar ce știe, iar securistul șef actual, Măgureanu, conduce cum a deprins din trecut, un SRI ce și-a schimbat doar părul.

Petre Roman, chiar dacă nu a deținut funcții de conducere în aparatul de partid și de stat, face parte dintr'o nouă categorie, cea a fiilor de nomenclatură gata. Datorită tatălui său, Walter Roman, nu a studiat la Timișoara, ci la Toulouse (unde apoi, ca prim-ministru a comandat trei mari avioane de lux Airbus, pe nimica toată, doar două miliarde de franci francezi...) nu a fost învățător repartizat la țară, ci profesor universitar în București și așa cum remarca un ziar din București, nu a mâncat pâine cu soia, ci salam cu Zoia. De altfel, nimeni, niciodată nu le-a văzut nici pe tovarășele Iliescu și Roman și nici pe Doamnele Iliescu și Roman, stând la vreo coadă așa cum nici astăzi nu ar prea crede că țin mătura de coadă.

Socialismul cu față umană, chiar în versiunea umană și originală sperată de alegătorii români în primăvara fierbinte a anului 1990 rămâne o iluzie. Roza Luxemburg spunea că există doar două alternative: "Socialismul sau barbaria". Dar socialismul a dat naștere comunismului, care le-a aplicat concomitent pe amândouă.

JUSTIȚIA SE JUSTIFICĂ

Urmare din pag. 1

Italia, Germania, ceva mai puțin statele anglo-saxone și aproape deloc statele din Asia.

Acolo unde legislația nu este emanația firească a justiției, societatea respectivă este profund bolnavă. Acolo unde lipsește justiția, legislația penală care se aplică cetățenilor statului respectiv nu este altceva, decât o contaminare continuă și deliberată, un atentat la starea morală și așa șubrezită a națiunii. Urmarea firească va fi prăbușirea în interiorul său, a statului respectiv.

Acesta este cazul României în acest moment. România este un caz tipic de injustiție socială la toate nivelele, fapt pentru care națiunea nu'și poate găsi cadența. Ea stăruie bolnavă, neacceptând ceea ce i se întâmplă, dar intrată într'un manierism pernicios, ea nu'i mai poate contracara pe inamicii ei interni.

Există din păcate acel manierism de care vorbeam. N'aș îndrăzni să o spun ca pe o acuză! Fac o mărturisire amară. Fenomenul a cuprins presa de opoziție, cu aproape toate publicațiile, atitudinea generală, și mai ales, a intrat în rândurile radicalilor. Demonstrațiile sunt apatice, fără convingerea de acum câteva luni. Ori o manifestație a opoziției trebue să închidă cu fermitate, de jur împrejur palatul păcătoșilor, să'l strângă ca o centură de fier, din ce în ce mai tare, până când impostorii ies afară cu mâinile sus, ori clădirea se va surpa peste ei.

Nu pot vorbi despre justiție în România. Pot vorbi însă, despre ministerul de Justiție, care, împreună cu procuratura (ei care împart injustiția), poliția și jandarmeria, sunt cele mai dezumanizate segmente ale populației. Impostori, infractori de drept comun, trișori și tot restul drojdiei a ceea ce se cheamă umanitate, sunt astăzi îmbrăcați în uniforme de stat, nefăcând altceva, decât să umilească în continuare populația pașnică, s'o asasineze la adăpostul legii și să mintă peste hotare. O paralelă fidelă a "demnitarilor" lui Carol II.

Până ce națiunea nu va găsi calea de eradicare radicală a acelor organisme, ea nu se va însănătoși. De ce să mai recurgă la tribunalele care apără necredința? De ce să mai respecte legi care, lovesc în sănătatea ei morală?

Ea, numai ea, națiunea, poate în aceste momente să emită legi și mai ales, ea, prin număr și forță, are posibilitatea să aplice torționarilor ei JUSTITIA! Este timpul când națiunea trebue să înțeleagă, că asasinului îi stă bine cu capul în laț și tâlharului cu gâtul în jungher.

De ce să mai fie națiunea română clementă cu delatorii care au servit comunismul, și care servesc la "poartă" și azi?!

Numai printr'o eradicare radicală, fizică și morală, națiunea română își va putea reveni. Această eradicare înseamnă JUSTITIE! Da! Cu majuscule, pentrucă este în același timp și un act creștin! Nu numai a întoarce și celălalt obraz, înseamnă creștinism. Creștinism mai înseamnă și a pune mâna pe frâu. Creștinism înseamnă să arunci cu foc și pucioasă peste tot ce nu este clădit pe JUSTITIE! Creștinism înseamnă și iertare. Dar până când?! De câte ori iertare?!

Comuniștii au avut destul timp din Decembrie 1989 și până azi să înțeleagă că au "greșit" și să se pocăiască. Dimpotrivă, ei devin tot mai agresivi. Comisarul lor, Domnul Ilici Iliescu, a mai vândut odată hotarele țării! Cu ce drept Domnule? Cine vrea să mă convingă, că acest act de trădare trebue iertat?! Nu! Nu mai este timp de iertare! La toate crimele care le-a comis, acest comunist înrăit, a mai adăugat una, prin vânzarea Moldovei de Nord, și se gândește la următoarea. Nu! Nu mai este vremea iertărilor! Sosită'i vremea socotelilor, domnilor guvernanți! E timpul să plătiți, împreună cu ortacii voștri, că altfel națiunea nu se poate însănătoși.

Cât de mare va fi osânda? Egală cu gravitatea crimelor voastre! Nu trebue decât un judecător onest, care să pună într'unul din talerele balanței, cugetul său și simțul datoriei, că în talerul celălalt vom avea ceea ce ați ascuns în groapa adâncă de 45 de ani. Vom avea JUSTITIA!

De abia după această judecată dreaptă, veți înțelege mai exact, de ce justiția este piatra fundamentală a unui stat! Nu-i așa, Domnule "președinte"?

Ovidiu VASILESCU

O SEMNIFICATIVĂ INIȚIATIVĂ

Pe teritoriul României a fost aplicată cea mai cruntă teroare comunistă și au fost săvârșite cele mai multe asasinate în raport cu numărul populației și perioada de stăpânire comunistă. De aceea, Uniunea Democrat Creștină din România.

A HOTĂRÎT

Construirea în România, a unui MONUMENT pentru cinstirea memoriei celor peste 200 milioane de Creștini asasinați în mod barbar de către comuniști, în întreaga lume.

Fie ca acest MONUMENT să reprezinte mărturia Credinței și biruinței Creștine, care să stea de veghe peste veacuri împotriva oricărei noi încercări luciferice de a abate omenirea dela calea Invierii sale, a împăcării Neamurilor cu Dumnezeu și Unirii Bisericilor, pentru ca un asemenea HOLOCAUST fără precedent în istorie, împotriva Creștinilor, să nu se mai repete niciodată, nicăieri în lume.

RISCURILE "CENTRISMULUI"

Valeriu C. NEȘTIAN

Creșterea rolului politicului în rezolvarea situațiilor interne și a marilor probleme care confruntă astăzi neamul românesc, accentuarea disputelor de idei și opinii cu privire la progresul societății noastre și la salvgardarea democrației, impun un demers științific cât mai corect și complet asupra tendințelor vieții politice-sociale din țară și de peste hotare. Rândurile de față încearcă o foarte scurtă punere în temă despre una dintre chestiunile controversate de pe ordinea de zi a configurației politice românești.

Intr'un pertinent articol publicat în "Cuvântul" anilor '30, în legătură cu problema complexă a radicalismului politic, Nae Ionescu avertiza asupra confuziei de termeni "dreapta" și "stânga", noțiuni care nu sunt "complet diferențiate", "univoc diferite". Si dădea, între altele, exemplul viu al lui Bismark, de dreapta în politică, de stânga în măsurile economice înfăptuite. Reputatul filosof conchidea: "(Omul politic) nu are nevoie să se eticheteze. Ci să fie ceva precis, și să lucreze în conformitate cu firea lui; cu ceea ce este și ce reprezintă (...). Eu încerc să gândesc asupra realităților politice, pentru a delimita probleme și a găsi soluții de guvernare. Sunt de dreapta sau de stânga? Habar n'am. Deci, cruțați-mă cu aceste întrebări. Nu de alta, dar nu au nici un sens".

Indeosebi după cel de-al Doilea Război Mondial, însă, schematic vorbind, denumirile celor două tabere politice tradiționale s'au îmbogățit cu alte conotații teoretice și dimensiuni practice. (Noua) dreaptă caracterizează, bunăoară, gruparea în genere conservatore, spiritualistă, anticomunistă; la rândul ei, (noua) stângă pe cea radicală, promarxistă, internaționalistă Intre aceste două ipostaze se situează atitudinile de centru, care pretind că adoptă o poziție de mijloc, de respingere a extremelor, adică moderată în raport cu problematica economică, social-politică, culturală.

La noi, în perioada postrevoluționară, politica de centru pare a fi la modă (aurea mediocritas?) dovadă o mulțime de partide, organizații, grupuri parlamentare, persoane care o îmbrățișează, după modele extranee, deliberat zgomotos, ca pe un blazon nobil. Reflex al unei abia mărturisite temeri vis-à-vis de acuza curentă de a fi sau a nu fi de stânga ori de dreapta.

In realitate, avem de-a face, în anumite cazuri, cu un refuz al schimbărilor esențiale, prin ideea menținerii statu-quo-ului neocomunist, eventual grație unui reformism bine temperat și a unui conservatorism manifest. Nu arareori ignorând (ori amestecând) victime și călăi și dorind o "reabilitare" a trecutului recent.

Dacă centru-dreapta din România reflectă alternative tradiționaliste și antitotalitare, centru-stânga se constituie, tot mai relevant, într'un camuflaj al stângii neocomuniste, care, în condițiile actuale, nu mai poate câștiga sufragiul prin metodele sale "clasice", represive, teroriste. Contradictorii, unele curente (coaliții) de centru se află într'un cvasicontinuu echilibru precar, oscilând între diverse presiuni și acțiuni (re-acțiuni), mai ales dinspre hăisa. Fapt oglindit în frecventele crize și sciziuni de care n'au scăpat nici P.N.L., P.S.D., F.S.N. etc.

Ambiguă și cu eficiență limitată, o anume poziție a centrului a fost ilustrată - extrapolând literar - de Caragiale, în celebra replică a lui Farfuridi: "să se revizuiască, primesc! Dar să nu se schimbe nimica"; pentru ca,evident, evident, "România să fie bine și tot Românul să prospere!"

Or, se știe, recomandarea hristică e fără echivoc, "Ci cuvântul vostru să fie da, da, pentru ce-i adevărat, și nu, nu (pentru ce trebue negat); iar ce este mai mult decât acestea, dela rău este" (Matei, V, 37). Deci, într'o trăire autentică nu poate fi loc pentru lucrul căldicel, fleșcăit, indecis, neutral, oportunist, aproximativ realizat.

In afara unor avantaje incontestabile - de pildă grija de a nu plonja în imobilism dogmatic și în extremisme paradigmatice - riscurile pozițiilor mediane pot fi, uneori, substanțiale și fatale. Unei activități propagandistice și organizatorice cam în doi peri, sincretismului ideologic și primejdiei lesnei alunecări către tot soiul de materialisme - unde terenul e bătătorit și ispititor - li se adaugă, deseori, un program politic insuficient maturizat, în distonanță cu necesara unitate de acțiune a forțelor net anticomuniste, dar disponibil pentru colaborare cu elementele "componente" neobolșevice. Ceea ce favorizează Puterea, care, atacând cu foc concentric dreapta, încurajează, compensativ, centrul. Si'l obligă la rețineri față de o serie de principii de bază ale anticomunismului românesc: promovarea democrației reale (organice) prin afirmarea palpabilă a cadrului democratic de desfășurare a vieții politice, respectarea specificului național, lupta nesovăielnică pentru adevăr și dreptate socială, cultivarea moralei creștine.

De aici decurg alte posibile inconveniente la care se expun unii adepți ai centrului: lipsă de fermitate în idei și inconsecvență în acțiuni; comportament imoral (amoral) și demagogic, ce frizează politicianismul; pericolul acceptării, fie și mutuale, a unei manipulări abuzive de către nomenclaturiștii fără scrupule, interesați în atingerea de țeluri egoiste; politicaștri veroși pot ceda sau prelua alternativ pârghii ale centrului, în sprijinul perpetuării Puterii.

La o mai apropiată analiză a anumitor tentative centriste dela noi, observăm persistența unui comunism vechi în regie nouă și cu alte farduri, în care e invocată intens exploatată partizan confluența politicii cu filosofia. Schimbările la față ale unor foști activiști, "centrați" politic conjunctural, nu pot înșela pe nimeni, ele fiind determinate de minimum două motive: 1) compromiterea stângii în fața marii majorități a opiniei publice; 2) legi de ultimă ora ce interzic formal acțiunile de sorginte comunistă. Numai că "roșii" nu că nu par a fi deranjați, dar folosesc titulaturi (firme) noi. Ceea ce provoacă, îndeosebi în rândul tinerei generații - vârful de lance al ideilor generoase - confuzie și derută. Ca și atunci când, de exemplu, în mod diversionist și malițios, se învinuiesc reciproc, cei dela dreapta și cei dela stânga, de afinități și influențe "gardiste". Deși acestea de fapt există în aproape toate manifestările distinctive ale spațiului și timpului național, aidoma unor inevitabile note ancestrale, de o covârșitoare înrâurire formativă.

Ar fi, desigur, improductiv, să nu ținem cont de urmările unor neînțelegeri, să ignorăm totuși, deosebiri principiale, de natură teoretică și ideologică, cu dreapta și cu stânga; la fel de nerealiști am fi dacă n'am avea în vizor mutațiile pozitive petrecute în direcția solidarității unor partide și organizații de centru, premizele prielnice pe care le crează prezența punctelor de impact în aspecte variate ale luptei anticomuniste. Cu toate că în unele împrejurări - cum a fost la alegerile din 20 Mai 1990, în fenomenul Piața Universității, de-a lungul evenimentelor din 13-15 Iunie 1990 ori cu prilejul recentei "remanieri" guvernamentale - "centrul" poate deveni "forță tampon" sau pârghie de manevră în mecanismul politic dominant,în vederea stăvilirii și amortizării mișcărilor de masă revendicative ori contestatare. Cu riscul de a se transforma, volens-nolens, într'un important branșament al diriguitorilor feseniști, menit să medieze, să coreleze, să regleze - în scopul păstrării stabilității regimului - circuitele de interes divergente, antagoniste, ce se interferează și se confruntă permanent. Si dincolo de departajările lor organizatorice și de deosebirile de nuanțe doctrinare și programatice, variabile și interșanjabile dela o grupare la alta, dela un partideluț la celălalt. Eterogenitatea, eclectismul, labilitatea unora reprezintă, însă, primejdii pentru evoluția politică a țării. Si nu numai.

Sunt riscuri ce se cade a fi atent preîntâmpinate și înlăturate!

Ce ne poate rezerva viitorul? Partidele politice vor trebui, firește, să concureze pe "piața liberă" a ideilor. Fiecare se cuvine să-și expună, să-și propage, nestingherit, crezul propriu. Si poporul român va alege în libertate și în cunoștință de cauză. Fără această delimitare limpede și slobodă, lupta e pierdută înainte de a fi început. De o asemenea opțiune nestânjenită va depinde destinul națiunii noastre.

"Centriștii" susțin, răspicat, că perspectivele de dezvoltare și izbândă le aparțin.

"Stângiștii" își ridică amenințător capul și, cu oarecare nostalgie, vorbesc iarăși de "visul de aur al omenirii"...

"Dreptașii" sunt convinși că șansa cârmuirii frânelor țării nu poate să le mai scape.

"Verzii", parafrazându-l pe André Malraux, opinează că secolul al XXI-lea românesc va fi legionar sau nu va fi deloc.

Vom muri ș'om vedea! - după butada unui poet contemporan...

ALTERNATIVA MONARHIEI CONSTITUȚIONALE

Apostol STAN

Guvernarea partidului fesenist efectuată timp de mai bine de un an în spiritul unor concepte reformatoare ambigue a avut drept consecință nu numai adâncirea crizei materiale și morale din societatea românească postrevoluționară, ci și degradarea în măsură considerabilă a imaginii actualilor guvernanți chiar în rândurile propriului electorat. Deși dispune de condiții instituțional politice propice, de un Parlament și de un Guvern omogene, în măsură deci de a proceda rapid și eficient la schimbări economice, actuala putere vădește o mare slăbiciune politică. In afară de faptul că, prin atitudine, este în mare măsură în contradicție cu spiritul revoluției, se dovedește ineficientă pentru faptul că concepția ei reformatoare este limitată și cantonată în formule neeliberate total de vechile tipare marxist-leniniste, de un amestec ciudat de capitalism hrăpăreț de tipul celui dela începutul secolului al XIX-lea și neocomunism. Insuficiența conceptuală a actualei puteri a făcut ca deschiderea spre economia de piață să fie extrem de costisitoare pentru nivelul de trai al poporului,printr'o inflație galopantă și o sporire substanțială de prețuri, proces economic numit de oficialități liberalizare, fără a fi însoțit concomitent de modificări esențiale în sistemul de proprietate și în modul de organizare a economiei.

Scoase de sub planificarea centrală și constituite formal ca regii autonome sau societăți comerciale, fără să se fi realizat privatizarea, economia românească se află într'o totală dezarticulare și dezintegrare. Nu numai că producția în ansamblu a înregistrat scăderi substanțiale, dar parazitismul birocratic și concentrarea inutilă de forță de muncă continuă a fi flagele devastatoare. In lipsa privatizării și a introducerii unor structuri viabile, aceeași economie industrială și comercială este bântuită de anarhie, furtul și chiulul dela locul de muncă constituind fenomene caracteristice. Sub ochii autorităților, o serie de întreprinderi nu numai că sunt menținute în stare de faliment, fără nici o perspectivă de redresare, dar sunt special dezmembrate prin tot felul de sustrageri. In asemenea condiții, nu poți să nu te întrebi dacă lozinca demagogică clamată de FSN în timpul alegerilor: "Nu ne vindem țara!" nu însemna, în fond, afirmarea unui drept de a fi jefuită de actualii ei "manageri"!

In agricultură, unde recent a fost promulgată o lege funciară, privatizarea este în impas. Nu numai că este incompletă, deoarece statul și-a păstrat o mare întindere din proprietatea funciară, dar a fost condiționată de o serie de restricții. Puterea fesenistă dovedește că este încă tributară modelului socialist de proprietate, apărut în noua legislație sub forma unor societăți agricole în care interesele individuale ale producătorului sunt subordonate celor de gurp, mai ales statului. Drept urmare, lumea satelor se află în convulsie. Ea este provocată nu numai de o legislație strâmtă, ci și de tergiversarea autorităților locale în procesul de reconstituire a proprietății particulare asupra pământului. Pe de altă parte, în sate, elementele colectiviste alcătuite din birocrați deprinși cu traiul parazitar, încearcă să apere ceapeurile sub forma societăților agricole. Agricultura ca ocupație este deci subordonată intereselor mai presante de reconstituire a noilor structuri social-economice, pe fondul - uneori - al unor adevărate devastări de bunuri care au aparținut comunității sătești.

Pe planul creației politico - instituționale, puterea fesenistă vădește o preferință autoritară, dovadă a esenței ei neo-

Continuare în pag. 6

MANIFESTATIE PRO-MONARHISTA IN BUCURESTI

MARASM MORAL ŞI LIPSĂ DE PERSPECTIVĂ

Radu DUNĂREANU

Acapararea puterii de către neocomuniștii profitori ai sacrificiilor făcute de alții dovedește încă odată caracterul antinațional al pecereului acum cu nume schimbat în fesene. După ce au distrus și torturat fizic o națiune timp de aproape jumătate de veac, acum au atins culmea distrugerii spirituale a neamului care s'a sacrificat și a ieșit în stradă cu pieptul gol, să răstoarne o dictatură impusă de o putere comunistă de ocupație.

Mă întristează nu știrile economice din țară, nu mai suntem bogați de 50 de ani, mă întristează scrisorile primite, în care foștii mei colegi de închisoare, îmi descriu marasmul moral și întoarcerea la ambianța și atmosfera de dinainte de Decembrie 1989.

Imi scrie prietenul meu, filosoful bucovinean:

...“E foarte penibil că noi încă mai visăm...Visăm, că altă hrană mai la îndemână și mai ieftină nu mai avem. . .Faptul că se minimalizează sacrificiul multor oameni de către cei care nu au trecut prin greutăți, nu este atât de dramatic. Mai rău este că noi înșine...minimalizăm suferința noastră...Sunt momente când zădărnicia suferinței prin care au trecut atâția prieteni, ne apare în nesuferita ei goliciune. Blazarea și mulțumirea de sine de acum, dacă ar reuși să pună stăpânire pe noi, ne pune într'o lumină întunecată față de entuziasmul de ieri când anii erau mai puțini....Noi trebue să tot urcăm. La noi urcușul e greu. Vârful e departe și învăluit în negură. Poate că nu mai ajungem la vârf....Minciuna are loc de cinste. Ne-a năpădit dorința câștigului fără muncă, disprețul de ordine și de lege...”

E trist când primești asemenea rânduri deprimante dela unul care și-a petrecut cei mai buni 8 ani din viață în închisori și nu s'a compromis și mânjit moral niciodată și care a sperat că Decembrie '89 nu va fi o revoluție furată. Dar este. Mi-o confirmă și bunul meu prieten pe care în alte rânduri l-am numit Ostașul și care după 12 ani în Rusia și 8 în România, prin lagăre și închisori, nu a pierdut nădejdea că țara pentru care și-a jertfit sângele și tinerețea va deveni o societate normală, liberată de strigoii comunismului. Si îmi scrie Ostașul plin de indignare legitimă, îmbibată de tristețea unei zădărnicii a jertfei:

...“La noi totul decurge într'o platitudine crasă, un lanț de dezamăgiri continue și constante, un dezgust care ne sugrumă, un grad de sărăcie generalizată, care a depășit orice limită imaginabilă.

Dezastrul economic și social ne-a târît într'un haos moral național. Din nou ne guvernează minciuna și teroarea. O mafie amorală înfiltrată la toate nivelurile guvernează o corupție, un dezmăț coruptiv cum n'a mai cunoscut țara. Se cultivă necinstea și lenea, prostituția și violența. Un popor de nerecunoscut numai după aproape doi ani...Fanarul și balcanismul și-au dat mâna pe străzi și piețe, în stații de metrou... E un spectacol pe atât de dezolant pe cât de dezgustător, terifiant, datorită lipsei de orice perspectivă...”

Poate că nu aș fi uzat rândurile prietenilor mei dacă nu mi-ar fi venit la îndemână o cantitate serioasă de publicații din țară. Dintre ele, o să vi se pară ciudat, am citit mai cu atenție pe cele direct sprijinite de fesene, cea mai hidoasă dintre toate și mai plină de lături verbale tipic comuniste fiind România Mare. Nu înțeleg cum e posibil ca un om normal cu un minimum de inteligență poate arunca banii pe o asemenea maculatură morală unde înjurătura și scârboșenia lingvistică întrec pe cele dela gura cortului și din fundul gropii. Dar cel mai tragic este că aceleași condeie care mai ieri ridicau osanale “genialului”, acum nu au nici măcar decența să tacă. Nu. Incearcă să justifice crima și să o reabiliteze. Intrebarea mea este cine finanțează o asemenea campanie de reabilitatea a crimei și a autorilor ei, și, mai ales, cine profită de pe urma acestei campanii?

România a ajuns în pragul neființei intelectuale, datorită sistemului încă luptând cu disperare să se mențină în același loc. România este aproape o țară fără intelectuali. Este de datoria celor care au supraviețuit să se ridice și să scrie despre ororile pe care ei le-au trăit pe pielea lor, pentru ca generația de azi să învețe, să nu se mai repete crima făcută de acei preumani cum mi se pare că îi denumește inegalabilul Tuțea.

Unii încearcă să o facă, dar mafia amorală de care îmi scria prietenul meu Ostașul face tot posibilul ca adevărul să nu iasă la iveală. Si nu mă refer numai la acțiuni securiste ca acea groapă de documente dezvăluite de bravii dela România Liberă, dar mă refer la acea complicitate a foștilor tehnocrați pre-umani, care controlând viața economică de azi, împiedică adevărul să iasă la lumină.

Singurul supraviețuitor al eroilor din munți, partizanii, care a luptat cu arma în mână pentru eliberarea de sub comunism, după Decembrie '89 a încercat să lupte legal pentru poporul său, și-a depus candidatura în parlament dar bineînțeles că un fost pecerist a ieșit în alegeri sub emblema feseneului. Acum încearcă să-și scrie memoriile, și cu greu găsește spațiu tipografic pe la reviste de restrânsă circulație, să-și publice câte un capitol din memoriile sale, care vor constitui documente ale unei istorii corecte ce va trebui scrisă mâine.

In același timp piața e năpădită de inuțilități ziaristice și estetice.

Prietenul meu Ostașul se zbate ca peștele pe uscat să publice tot ceea ce știe despre gulagurile pe care le-a trăit personal timp de douăzeci de ani și se lovește continuu de zidul de nepăsare al celor care împiedică adevărul despre crimă să iasă la iveală, odată pentru totdeauna.

Se pare că în nici o țară fostă comunistă, partidul instalat de către tancurile sovietice nu a reusit o atât de perfectă crimă de genocid cultural, intelectual, la scară națională, ca fostul pecere, care se pare că a fost cel mai aservit intereselor internaționaliste ale cominternului. Iar urmele acestei crime se perpetuează încă din plin sub ochii noștri delăsători, culmea fiind că Tara are un prim ministru, singurul caz din lume, șef de guvern național cu nici un strop de sânge din cel al poporului pe care ar trebui să-l servească și să-l reprezinte.

In vremea lui Dej, când noi eram aruncați de tineri cu lanțuri la picioare, prin temnițe, sau mai rău, când ieșeam afară după ani lungi de închisoare, cu lacrimi în ochi rememorez că mulți dintre părinții noștri se lamentau că le e rușine că fiii lor au fost “pușcăriași”, în loc să fie mândri de ei.

Am crezut, iertând, că o fac datorită fricii și teroarei. Dar am fost împietrit să văd cum părinții de azi nu au mișcat un deget să-și apere copiii măcelăriți în stradă de secuminerimea loială feseneului. Citesc cu stupoare statistici care arată că e posibil ca România, din Decembrie '89 și până azi, să fi pierdut circa un milion de oameni.

Desigur mulți sunt Germani, Evrei sau alte minorități dar o mare, dureroasă parte, sunt intelectuali care au luat drumul pribegiei, pribegie pe care n'o mai credeam posibilă după cele îndurate de noi.

Am sperat și încă mai sper că poporul meu, pe care l-am iertat că a aruncat cu pietre în mine se va fi trezit și că va mătura din calea sa, ca un val de mânie cerească, pe toți cei care au adus Tara la nivelul acesta de umilință și marasm moral. Ii va mătura și izgoni pe vecie, oricât de mulți ar fi, va goli țara de ei, ca să facă loc celor care vor să se reîntoarcă și să contribuie la renașterea morală a unui popor mult prea mult pedepsit de un Dumnezeu care și-a întors fața dela noi, pentru prea multele noastre păcate de care nu știm să ne curățim.

ALTERNATIVA MONARHIEI

Urmare din pag. 5

comuniste și a unei gândiri politice rigide. Chemat să edicteze noua Constituție, Parlamentul adoptă principii prin care asigură executivului atribuții mai mari decât legislativului. In locul unui sistem de guvernare-monarhie sau republică-stabilit pe bază de referendum, aceleași corpuri legiuitoare legitimează actul dela 30 Decembrie 1947 - abolirea monarhiei - efectuat de comuniști, fără consultarea poporului. Cât privește modelul de republică preconizat, în locul uneia parlamentare, optează pentru una semiprezidențială, cu un președinte cu mari atribuții. Scăpat de revoluție din chingile unei despoții orientale, fără să-și fi consolidat instituțiile reprezentative, prin noua Constituție, poporul va beneficia de un regim politic dovedit imperfect sub raportul echilibrării puterilor statului chiar în Franța, modelul inspirator. Ingrijorător apare și faptul că guvernanții se arată grăbiți în constituirea unui SRI cu puternice rădăcini în fosta Securitate. Proiectul de lege în acest sens aflat în dezbaterea Parlamentului - dacă va fi adoptat - va face din SRI un supraorganism de supraveghere la dispoziția unui președinte populist, îndreptat și împotriva opoziției politice.

Actualii demnitari FSN - Parlament, Președinție și Guvern - sunt, prin urmare, prea legați de trecutul regimului comunist îndeosebi prin concepție.

Din aceste motive, schimbările întreprinse poartă o asemenea pecete.

Având menirea precumpănitoare de a salva o birocrație politică și economică constituită după revoluție într'o nouă clasă, reformele sunt incomplete și nepotrivite cu nevoile de vitalizare economică, politică și morală. Din aceste motive, marasmul din societatea românească și criza postrevoluționară declanșată de puterea fesenistă au efecte sociale grave. Preocupată de menținerea guvernării, fără a consimți la concesii în raport cu revendicările unui segment tot mai larg al populației, guvernul încearcă schimbări cosmetice, ultima fiind “remanierea” din 29 Aprilie, o rotire de cadre gen Ceaușescu, fără să fi adus vreo schimbare politică. Opoziția parlamentară și cea a străzii au respins-o îndreptățit ca pe o diversiune.

Pe un asemenea fundal de criză socială, economică și morală, drept alternativă viabilă la actuala guvernare se impune, cel puțin în rândurile opoziției, ideea restaurării monarhiei constituționale. In acest sens se amplifică mișcarea menită a readuce pe tronul țării pe Regele Mihai care, prin reintroducerea Constituției din 1923, să degajeze societatea românească de toate îngrădirile și închistările impuse de emanații, feseniști, legați încă prin concepții și mentalități de fostul regim comunist. Demonstrațiile prilejuite de sărbătorirea zilei de 10 Mai constituie dovada elocventă a consolidării spiritului monarhic în societatea românească, Regele Mihai impunându-se drept alternativa democratică actualei guvernări.

Apostol STAN

AGENȚII COMUNIȘTI DIN NOU LA LUCRU

Mihaela MOISIN

Zilele fierbinți ale Revoluției din Decembrie 1989 au trecut ca un vis . Un vis frumos pe de o parte - învingerea comunismului (?), și urît pe de alta morții noștri Trezirea la realitate însă devine un adevărat coșmar Comuniștii - aceiași sau alții din eșalonul doi - își continuă treaba, cu mai multă râvnă.

Agenții comuniști care de mult mișună prin Occident au fost chemați la reciclare și și-au reluat lucrul, intens în noile condiții.

Numărul plimbărilor Românilor “navetiști” din Occident este în continuă creștere. Ca și dragostea lor de țară.

Nu este vorba de cei care până la Revoluție nu au putut merge în România , iar revederea cu țara, neamul și ce a rămas din familie și prieteni, a fost un vis frumos care li s'a împlinit. Nici de acei, care din dragostea pentru țară, doresc să contribuie cu puținul lor agonisit într'o viață de destărat, la refacerea ei.

Este vorba de cei care, azi ca și pe vremea lui Ceaușescu, fac aceste drumuri cu scopuri diferite. Este vorba de acei care, întorși din România, își continuă munca de dezinformare, de dezbinare ca și în vremurile “bune” dinaintea Revoluției.

Si nu este de mirare, că abia întorși din a doua, a treia vizită în România în mai puțin de doi ani (câți Românii din Occident își pot permite aceste navete?) încearcă să convingă pe cei ce nu-și iau atâtea “vacanțe”, de “îmbunătățirile” ce se aduc zi de zi vieții din România . Se găsesc de toate magazinele sunt pline, bunătățile merg singure pe stradă, dar... economia se duce de râpă. Democrația este în floare, totul este roz și probabil că în curând va fi roșu.

Auzim dela acești domni, în special domni, cu valize “diplomat”, nu oricine, că în România încă nu este ca în Occident, pentrucă Românii sunt leneși, se țin în continuare de demonstrații, de greve, că nu lasă guvernul să-și facă treaba, să pună ordine în lucruri.

Faptul că aceste “vești” ajung la urechile marii mase de Români din Occident nu este atât de grav, considerând că cei ce le cred sunt aceleași persoane care credeau orice li se spunea de către aceiași informatori și pe vremea lui Ceaușescu. Cred în “binele” de azi al României tot cei care credeau și înainte, cei care frecventau ambasadele și consulatele comuniste, cei numiți pe atunci “pașaportari”, cei ce frecventau bisericile asa zise misionare, la care oficiau (si din nenorocire oficiază și azi) agenții în sutană.

Acești navetiști, servi ai foștilor și actualilor stăpâni din România sunt cei care întâmpină și dau recepții în cinstea trimișilor guvernului, încearcă să faciliteze “afaceri” între guvernul României și guvernele occidentale. Ei sunt cei care se duc în România cu valize diplomatice pline de informații despre Românii din Occident, întorcându-se cu aceleași valize pline de instrucțiuni, “vești bune” și sfaturi pentru unitate.

Cum îi recunoști? Fiind atent la laudele pe care le aduc actualilor conducători, la bucuria lor că totul în România este schimbat, că totul merge spre bine.

Vocea lor este mieroasă, gesturile le sunt studiate, explică tuturor celor care îi ascultă cât de bine a fost în România, cum exagerează în ce scriu ziarele de opoziție, cum nu mai există comuniști, că actuala conducere este formată din oameni bine educați în străinătate.

La orice manifestare românească ei sunt cei mai emoționați, vorbesc despre țara lor de departe, plâng pentru Basarabia, Transilvania, copiii din orfelinate, încercând să abată în acest fel atenția tuturor dela adevăratele probleme politice ale țării.

Cred oare acești agenți vor primi o pensie de bătrânețe, pentru serviciile făcute comuniștilor? Cred ei oare încă în biruința răului? Nu se gândesc ei oare că există o pedeapsă dela Dumnezeu pentru răul făcut țării?

CAZUL BELU ZILBER

—Constantin MACRI—

Viața tragică a acestui om care a lăsat o posteritate penibilă, dacă nu ignobilă, face utilă o principalizare politică foarte ilustrativă pentru istoria românească contemporană.

A apărut la Editura Humanitas sub titlul "Monarhia de drept dialectic" și sub-titlul "A doua versiune a memoriilor lui Belu Zilber", drept autor fiind, pe copertă, Andrei Serbulescu.

Deci minciuna, tendința de mistificare apare, literalmente, dela prima pagină. De ce a fost nevoie de un pseudonim? Pseudonim indicat firește chiar de nefericitul Belu Zilber.

Autorul, de necontestat o minte vie, având întinse lecturi, născut la 1901 aderă cu entuziasm la Revoluția bolșevică din 1917 și "cade la partid" după propria expresie, adică face din marxism, din bolșevism, din sovietism, o adevărată pasiune, cuprinzând cu o implacabilă consecvență acel "opium al intelectualilor" de care vorbea Raymond Aron, narcomanie ideologică care-i va macera viața, îl va altera moral în așa hal încât Lucrețiu Pătrășcanu (de care îl lega o veche și afectuoasă prietenie) îi va striga, plin de revoltă: monstrule!

Da, necontestat, bolșevismul a bestializat numeroase destine umane, a minat condiția umană, prefăcând-o ca în atâtea "ilustre" exemple, în adevărate monstruozități, în adevărate aberații ale "conștiinței de sine". Si Stalin, și Beria și Hodja și Ceaușeștii și Jivcov sunt din aceeași galerie a pierderii conștiinței morale. Pe alt plan, mai circumstanțiat și Belu Zilber s'a automutilat moral ireparabil. Rolul jucat în procesul Pătrășcanu nu poate avea nici un fel de scuză.

Si Pătrășcanu și Kofler au sfidat torționari și au preferat să moară decât să recunoască elucubrațiile criminale ale agenților lui Gheorghiu-Dej. Pentrucă Dej este răspunzătorul direct și unic al acestor două crime oribile. Pentrucă fără mărturisirea aberantă a lui Belu Zilber, condamnarea lui Pătrășcanu nu ar fi putut avea loc, chiar din punctul de vedere al justiției comuniste, care confecționa probe, prin teroare și violențe psihologice, dar nu judeca fără "recunoaștere" sau alte probe, indirecte, cel puțin.

Uciderea lui Pătrășcanu are loc în Aprilie 1954, deci la un an dela moartea "tătucului" pe care slugarnicul Secretar general P.C.R. îl recunoscuse ca "părinte al popoarelor" și la prima întrevedere după August 1944 se repede și-i sărută mâna, iar în Piața Aviatorilor îi ridicase o statuie de dimensiuni colosale pe care I.V. Stalin n'o avea nici în țara lui, deci nu se poate spune că s'a făcut la indicația corifeului ci din pornirea josnică de a-și elimina un posibil concurent, în cadrul revizuirilor hrușcioviene și mai ales din ura agramatului față de cărturar.

Multă vreme am stat în cumpănă să decid care dintre cei doi secretari generali p.c.r. a fost mai bestie și mai abject. Cred că cel de-al doilea calificativ i se potrivește mai bine lui Gheorghiu-Dej. Crimă, abjecție și imoralitate totală, au caracterizat domnia lui de douăzeci de ani (1945-1965). Incepând cu eliminarea violentă a lui St. Foriș (fost secretar general p.c.r. până la 23 August 1944) și cu trimiterea amantelor ca delegate ale țării la O.N.U. Incă din anii 1931-32 Belu Zilber devine agent N.K.V.D. și spion sovietic. Este prins și condamnat.

Mai târziu, în cadrul memoriilor, își va aminti de "vesela pușcărie" burgheză în raport cu regimul de ucidere lentă a temnițelor comuniste. Claustrarea, înfometarea, secretomania, mizeria morală și fizică, tortura, iată numai câteva trăsături caracteristice ale regimului de detenție al "puterii muncitorești".

Nimeni nu l-a discriminat dar el a discriminat între țara de naștere, care abia își înfăptuise visul secular al unității naționale și marea țară a Sovietelor înfăptuită pe minciună și crimă. Intre Patrie și Utopie el a ales Utopia. Care ar putea fi explicația acestui mecanism psihologic? A acestei catastrofale opțiuni? Idealismul ideologic, mesianismul, amoralismul?

In săptămânalul "22" distinsul cărturar marxist care este Henri Wald, într'un articol intitulat Marx, azi, scrie printre altele, această profundă mărturisire: "In ciuda strădaniei lui de a scăpa de propria-i evreitate, prin ocărîrea burgheziei evreiești si lauda internaționalismului proletar, Marx a rămas proletar, Marx a rămas tributar mesianismului iudaic; păcatul originar, Mesia, țara făgăduinței și sfârșitul timpurilor au devenit prin laicizare, exploatarea omului de către om, misiunea salvatoare a proletariatului, societatea fără clase și încheierea preistoriei". (Revista "22" din 24 Mai 1991).

Henri Wald nu poate fi suspectat de antisemitism fiind unul din puținii cărturari români de origine evreiască, care sub dictatură și-a respectat demnitatea intelectuală. Am redat textul de mai sus în încercarea de a explicita poziția contrariantă, până la revoltă, a lui Belu Zilber. Precizările lui Henri Wald ne ajută întrucâtva, dar nu aruncă o lumină decisivă pentru a înțelege trădările lui Belu Zilber. Nici propria-i formulă: "socialismul va purta la noi pecetea lui I.L. Caragiale și a lui I.V.Stalin", nu este suficient lămuritoare.

Prefațatorul ediției, G. Brătescu, încearcă din răsputeri să recompună, pentru posteritate, o imagine cât de cât scuzabilă a autorului decedat în Februarie 1978. Cei aproape 17 ani de detenție (48-64) îi acordă dispărutului dreptul la compasiunea noastră și iertarea creștină, niciodată scuza.

Nu atât spionajul în favoarea Sovieticilor din anii 31-32 cât ticăloasa atitudine din procesul Pătrășcanu îl stigmatizează definitiv în fața istoriei.

Sunt în vorbele lui de duh: "puțini am fost, mulți am rămas" (referire la arivismul comunizant de după 23 August '44), sau: "politica Anei Pauker, este politica menopauzei", sau: "dragostea mea cu Sovietele a fost o iubire de tinerețe, acum și eu și Tara Sovietelor am îmbătrânit, și am început să ne observăm defectele", ceva din spiritul "bășcălios" al lui Caragiale la care se grefează humorul relativizant și demolatoriu al râsului israelit.

Prefațatorul notează, obiectiv, semnificative episoade din viața lui Belu Zilber ca și date caracterizante ale societății bucureștene din anii 30-40 precum prietenia eroului nostru cu Mihail Polihroniade fost Comandant legionar, ucis mișelește la Râmnicu-Sărat în Septembrie 1939, fără judecată, împreună cu numeroși camarazi ai săi.

La mirarea criticului francez Leon Pierre-Quint, aflat, atunci, în vizită la noi, "văzând ce relații afabile existau între reprezentanții orientărilor de extremă dreaptă și extremă stângă" - relatează mai departe Mihail Sebastian, prezent la scenă, "candidul răspuns al celor doi extremiști amici": "Vedeți noi nu suntem decât prieteni. Asta nu angajează la nimic."

Prefațatorul se arată foarte clement și complezent afirmând că: "ce pare să-i fi uimit pe intelectualii bucureșteni cu idei divergente era nu atât lipsa de principialitate, adică un anume amoralism, cât un vag sentiment de solidaritate".

Da, a existat în extremismele politice interbelice din România "un sentiment de solidaritate umană". De aceea România nu a cunoscut fenomenul Auschwitz, nici experiențe pe oameni, nici lampadare făcute din piele de om. Dar aceasta până la invazia bolșevică din August 1944. Când Belu Zilber își executa pedeapsa pentru spionaj la Văcărești și este vizitat de Mihail Sebastian. Condamnatul îi spune acestuia: "vorbește cu Nae Ionescu"... "ceea ce nu l-a împiedicat pe Zilber ca, după anularea sentinței să-l atace sistematic și cu vehemență pe idolul intelectualității de extremă dreaptă", scrie în aceeași prefață Dl. G. Brătescu.

Pentru cititorul neinformat amintim că Belu Zilber a fost condamnat în procesul Pătrășcanu la muncă silnică pe viață, fiind principalul martor al acuzării și a făcut aceasta, după proprie mărturisire, pentru a nu fi condamnat la moarte după cum îl amenințau anchetatorii Colonel Soltuț și Căpitan Moraru, mărturisire care așează o lespede de dezonoare și cinism insurmontabilă pe amintirea fostului comunist. Si aici apele încep să se despartă ireversibil și edificator.

Odată cu instalarea comunismului, blânda concordie din societatea românească dispare și se instalează teroarea pentru teroare, teroarea care distra pe torționari, care le dădea sentimentul atotputerniciei lor, discreționalismului lor total, omul cavernelor reapare în diverse posturi, este "omul cu conștiință de clasă" (în realitate fără nici o conștiință), "omul partinic", "activistul", "agitatorul", informatorul, turnătorul, nota informativă etc.

Ca semn al celei mai mari tragedii, dispare total humorul. Cine își mai amintește de textele "satirice" din "Urzica" poate aprecia gradul de anulare a sensibilității și inteligenței omenești. In societatea comunistă râsul a fost interzis. Si iertarea, și înțelegerea și compasiunea. Pentrucă însuși Dumnezeu, care întruchipează aceste eterne trăsături omenești, a fost interzis. Ateul este o ființă cu bună știință să fie stupid.

Răul în lume începe cu descreștinarea ei. Această acțiune a început-o brutal comunismul. Descreștinarea modernă, desacralizarea "științifică" este principala cauză a dezumanizării, a pierderii fiorului sacru" de care se lamenta însuși Marx. In locul "fiorului sacru" a apărut delațiunea și solidaritatea în crimă. Acesta-i liantul puterii comuniste și neocomuniste. Solidaritatea în crimă, mediocritatea și impostura.

Toată lumea știe cine a tras la 21-22 Decembrie 1989, toată lumea știe cine i-a adus pe mineri la București, însă "toată puterea" tace, pentrucă din crimă nu se poate evada decât în moarte după cum scrie Belu Zilber.

Terminând "Monarhia de drept dialectic" un sentiment copleșitor de deznădejde și de repulsie te inundă.

Există o bogată literatură a proceselor și crimelor staliniste, care în fond sunt ale sistemului, dar parcă în nici o carte execrabilul uman nu apare atât de hidos.

Că a făcut spionaj contra intereselor țării care-i dăduse adăpost, lui și strămoșilor lui, un adăpost deloc persecutoriu, din moment ce la 21 de ani Belu Zilber este trimis de familie să studieze la Grenoble matematica, s'ar putea justifica prin "mesianismul" "menționat de Henri Wald și citat de noi la începutul acestui articol.

Este de remarcat că Evreul Belu Zilber, deși cu antecedente penale pentru spionaj în favoarea U.R.S.S.-ului, nu este nici măcar izolat la începerea războiului României contra acesteia. Nici dictatura antonesciană, nici scurtul și tragicul "intermezzo" legionar nu au nimic cu memorialistul.

Prima putere care îl lovește pe încercatul bolșevic, este incultura. Gheroghiu-Dej și secondanșii lui din epocă erau toți, cu excepția lui Lucrețiu Pătrășcanu, niște agramați geloși pe cultura altora.

După 23 August 1944 Lucrețiu Pătrășcanu publică în răstimpul unui an patru cărți, rod al studiilor, meditațiilor și preocupărilor lui economice, istorice, politice. Dar "șef" nu era el, nu putea fi el, șef era cel mai șiret și cel mai analfabet. Aceasta-i lege stalinistă. Cu cât erai mai prost, mai handicapat (Ceaușescu era bâlbâit și se exprima cu greutate), cu cât aveai originea mai "sănătoasă" (adică ai avut un tată bețiv, puturos - cazul lui Andruță Ceaușescu - care a avut totuși zece hectare de pământ) cu atât promovarea era mai sigură. De aici și cu aceasta, începe răsturnarea tragică a valorilor. Tragedia lui Belu Zilber a fost că a avut spirit. Când Trotzki a fost învins de Stalin, evreimea a pierdut miza pusă pe "revoluția proletară".

Istoria mileniului 3 va arăta dacă a fost bine sau rău. Convingerea noastră este că era înscrisă în codul genetic al bolșevismului, crima ca principal instrument politic. Ea, crima bolșevică, începe cu ororile războiului civil, împușcarea familiei țarului și continuă cu epurările staliniste, cu colectivizarea forțată și culminează cu vânătoarea intelectualilor (poeți, scriitori, oameni de știință, procesul halatelor albe etc.)

A fost teroarea comunistă necesară istoric pentru zdrobirea adversarului și construirea "noii societăți"? Iată întrebarea care trebuia să și-o pună intelectualul Belu Zilber. Nu și-a pus-o atât din "mesianism" cât și din precaritatea morală. Această precaritate morală proprie sovietizanților comuniști sau nu, l-a dus la infamia din procesul Pătrășcanu. Pentrucă a scrie că: dacă nu inventam și debitam minciuni monstruoase împotriva prietenului celui mai bun mă împușca și pe mine, înseamnă a te condamna a doua oară și definitiv. Sunt inteligența și cultura incompatibile cu curajul civic? Dacă s'ar răspunde afirmativ la această întrebare, omenirea este iremediabil pierdută și urmează să devină un maidan.

Belu Zilber n'a suferit pentru idealurile sale, ci pentru absența oricărui ideal. El a fost un ultragiat care n'a știut să-și cheme în ajutor chietudinile lui metafizice pe care orice om le are atunci când știe că suferă pentru o idee sau pentru a-și păstra integritatea lui umană.

Cazul Belu Zilber este un memento care anulează orice cochetărie cu trecutul comunist imbecilizat.

PUNCT DE VEDERE

RESTAURAREA ISTORIEI NEAMULUI ROMÂNESC

-10 MAI ȘTERS DIN CĂRȚI, 23 AUGUST UZURPAT DE COMUNISM-

——Adrian GRIGOROPOL——

In cei 45 de ani neîntrerupți de dictatură comunistă s'au șters cu un burete roșu zone întregi ale trecutului și s'a rescris o istorie străină de neamul nostru pe ideea că falsul perverșilor scribi ca și comunismul vor fi eterne și adevărul nu va fi restabilit niciodată.

Au reținut 24 Ianuarie nu pentru semnificația sa reală, ci spre a exprima un teritoriu redus la Moldova, Muntenia și Oltenia în concepția lor aberantă că România Mare era fructul unui război imperialist.

Data de 23 August a fost introvertită ca sorginte a instaurării la noi a comunismului, uzurpându-se cu cinism meritele forțelor politice democrate și patriotice în frunte cu Regele Mihai I, adevărații înfăptuitori ai actului istoric.

In al doilea an al Revoluției anticomuniste din Decembrie 1989, a sosit momentul ca poporul român să treacă la restaurarea istoriei sale, începând această sarcină patriotică prin sărbătorirea zilei de 10 Mai 1991 în al o sută zecelea an dela instituirea acesteia, redându-i semnificațiile sale sacre pe care comunismul n'a reușit să le smulgă din sufletul și inima oricărui adevărat Român. In mai bine de un veac a concretizat fuziunea suflării românești cu Monarhia prin care s'a ajuns la propășire și la realizarea idealurilor naționale.

In multe orașe ale țării și cu totul impresionant în Capitală, în Piața Palatului, așa cum a fost și va rămâne îngemănată și ca a Revoluției, zeci de mii de oameni de toate vârstele, până la școlari, și de toate profesiile, s'au adunat "dela Vodă până la opincă", precum se spunea pe vremuri. Dar Vodă, Regele Mihai nu a fost prezent acolo nu pentrucă nu dorea și nu era dorit, ci pentrucă neocomuniștii uzurpatori ai puterii poporului, i-au ridicat obstacole, temându-se de nelegitimitatea lor, încălcând astfel legea strămoșească a pământului nostru. Dar tocmai la lipsa lui fizică s'a răspuns aproape fără întrerupere o după amiază întreagă sub un soare primăvăratic, simbol sărbătoresc al acelei zile cu scandarea din zecile de mii de piepturi: "Regele Mihai! Regele Mihai!", "Nu mai vrem nici un pic, președinte bolșevic"; "Monarhia garantează România!" și altele, și altele...Tricolorul tradițional cu stema regală flutura în bătaia vântului în mii de exemplare; pe pancarde cu portretul Regelui Mihai se putea citi: "Trăiască România Mare! Tara vă așteaptă! Coroana Regală, unitatea noastră! Regele în Tară, Iliescu afară! Poporul român înșelat de FSN, cere demisia urgentă".

Cuvântările rostite au ridicat emoționalitatea mulțimii la o intensitate rar întâlnită. Monarhia n'a apărut numai ca un simbol sau o nostalgie,ci ca o alternativă întrevăzută de cei adunați acolo absolut din imboldul inimii lor, o alternativă și pentru cei neprezenți, care să scoată țara de pe un drum mai mult decât primejdios.

Spicuim câte ceva din cuvântările rostite cu atâta patos patriotic dela tribuna sărbătoririi care a început și s'a sfârșit cu "Jos comunismul!" "Regele Mihai!" Ca totdeauna, potrivit credinței creștine strămoșești, primul a avut cuvântul un slujitor al Bisericii, care a spus că: "Noi, Românii, considerăm Monarhia, acum după 40 de ani de comunism ateu, ca o reînnodare a istoriei. Necesitatea revenirii în țară a Regelui Mihai este că societatea vrea că fie condusă coerent și înălțător. Nu poporul l-a abdicat pe Rege, ci comunismul adus pe șenilele tancurilor sovietice. Tăria Neamului Românesc stă în credință și Monarhia Constituțională este cel mai solid temei, elementul echilibrant, structural conservator și dătător de perspective bune. Așa să ne ajute Dumnezeu!" O vibrantă emoție a stârnit recitarea unui octogenar din care desprindem versurile: "Era un zvon de nemurită moarte,/momentul viu în marea noastră carte,/când Dumnezeu cel viu și-adevărat,/ne-a dăruit un Rege și-un Regat!"

Un profesor, adresându-se cu "Frați Români" a arătat că am fost despărțiți de multe ori în trecut, dar nu de ideea de unitate și monarhie, deoarece cu această instituție am supraviețuit de-a lungul veacurilor. Republica n'am făcut'o noi, ci tancurile care și în prezent strivesc pe Români în sfânta Basarabie.

In această Piață a Palatului, acum 45 de ani a murit tineret român apărându-și Tara și Regele și de asemenea în 1989 s'a udat cu mult sânge acest loc și de aceea este sfânt. Intre aceste date s'a instalat un întuneric roșu din care prima oară ieșim cu această sărbătoare a inimii nostre.

Un colonel membru CADA. (Comitetul pentru Democratizarea Armatei) și trecut în rezervă pentru acest motiv, a menționat faptul că la comemorarea în acea dimineață, la Ateneul Român, a marelui patriot și om de stat Ion C. Brătianu, "tovarășul" Iliescu a trimis un emisar, dar s'a întrebat și întreabă și ascultătorii din Piața Palatului, de ce nu a participat și la acest eveniment, de ce nu l-a invitat și pe Regele Mihai? (O voce din mulțime: "de frică!" urmată de scandări "Nu mai vrem nici un pic președinte bolșevic!")

Am venit pentru a saluta istoria Neamului Românesc,

ANDRAS GABRIELA, STUDENTA LA MEDICINA

pentru ca s'o repunem în dreptul ei legitim, pentru a aduce prinos de recunoștință, lacrimile, tuturor celor care au căzut la datorie pentru libertatea noastră și a-i aminti aici pe Ion C. Brătianu, Iuliu Maniu, Regii Carol I și Ferdinand I și pe eroii Revoluției populare din 22 Decembrie 1989. Să le fie țărâna ușoară! (Păcat, păcat de sângele vărsat!) In jumătate de veac nu am realizat decât să trăim în mizerie,supunere și vrajbă. Pentru a scăpa de emanațiile puterii care se țin de scaune, singura soluție este reînnodarea istoriei sub Regele Mihai! (Regele Mihai! CADA! CADA! Cinste lor! Cinste lor!)

Un deputat PNL și-a exprimat profunda sa convingere că actuala dezbinare este rezultatul acțiunii științifice a prea emanatului Ion Iliescu și Românului Petre Roman, sprijiniți de Securitatea noastră cea de toate zilele. (Jos Securitatea! Ieșiți din Parlament!) Vom ieși, dacă va fi nevoie. (Jos Tratatul dela Moscova! Nu votați Tratatul!) Vocea noastră trebue să susțină sfânta cauză a României. (Jos trădătorii/dela cârma Tării!) Acum 45 de ani, multiplicam manifeste pe care le începeam cu "Români!" și le încheiam cu "Trăiască Regele!" și pentru care am stat 15 ani în temniță. Astăzi, lansez un manifest deschis, aici, nu subversiv: "Trăiască Regele!"

Un coleg al Regelui Mihai, venit din refugiu să ia parte la sărbătorire, a subliniat că Regele era extraordinar de iubit de popor, era un bastion anticomunist, explicația pentru care Sovieticii l-au forțat să abdice. Impreună cu alți câțiva copii din toate regiunile țării și păturile sociale, a fost educat în cel mai perfect spirit democratic, religios, patriotic și social. Revenit la conducerea țării, ar asigura stabilitatea politică, liniștea, siguranța și prosperitatea țării.

Un reprezentant al foștilor deținuți politici a arătat că. în această Piață a Palatului Regal a fost arestat la vârsta de 15 ani, când, acum 45 de ani, la 8 Noembrie a avut loc cea mai mare manifestație anticomunistă. In ce privește tratatul, acesta nu va fi ratificat decât dacă ni se vor tăia brațele și capul.

Din partea Partidului Liberal Monarhist s'a adus la cunoștință că Televiziunea a refuzat să transmită anunțul publicitar pentru ținerea acestei sărbătoriri. (Ticăloși! Ne filmează pe ascuns).

Un trimis al Brașovului s'a referit la istoricii care au ajuns, nu întâmplător, în Senat, ci ca să continue mistificarea istoriei; aceștia, trebuesc spulberați cu întreaga lor adunătură.

Un trimis al Olteniei a considerat că nici membrii de rând ai p.c.r. nu se mai amăgesc cu zâmbetele celor care și-au făcut studiile în Occident sub oblăduirea nomenclaturii. Toată suflarea românească nu vrea să mai audă de acest curent aberant, utopic și nici de otrepele sale.

Un elev, cu înflăcărare, a făcut apel la Parlamentari să nu voteze Tratatul rușinii naționale, căci tinerii nu-i vor ierta niciodată, iar copiii basarabeni îi vor blestema, iar un oaspete din Basarabia a declarat că acum sunt de două ori amenințați, fiindcă și actualul lider al României i-a trădat.

O vorbitoare a reliefat că Regele este Român nu numai prin naștere dar și prin marea dragoste de țară și a trăit în exil în Elveția constrâns, așa cum noi am trăit în exil în propria noastră țară. Televiziunea a făcut din electorat o turmă pe care s'o vâre în sacul Duminicii Orbului.

Aducându-se de către un membru al PNT-cd salutul, s'a exprimat credința în victoria luptei pentru demnitatea poporului român și în continuare, s'a dat cuvântul unui tânăr, spre a nu se crede că acest partid este format numai din bătrâni.

Ecoul acestei magnifice sărbătoriri a răscolit desigur vechi ecouri în interiorul Palatului Regal, a căror împletire este și chezășia împlinirii aspirațiilor acestui popor așa de greu încercat.

* * *

Actul politico-militar dela 23 August 1944 și adevăratele sale țeluri și semnificații, necesită de asemenea să facă obiectul unei restaurări istorice, cu cât această dată se apropie, în perspectiva unei noi manipulari de către actuala guvernare, așa cum a procedat și cu ziua de 1 Decembrie în anul trecut. Este de așteptat, odată cu creșterea curentului promonarhic, să se lanseze atacuri defaimatorii, fie s'o treacă sub tăcere din solidaritate cu făptașii care au distorsionat actul sub protecția armatei sovietice, instaurând dictatura.

La 21 Iunie 1941 România a intrat în război cu Uniunea Sovietică și prin efecte în lanț cu Anglia și Statele Unite. Generalul Antonescu, care într'un moment extrem de grav prin care trecea țara, instituise în Septembrie 1940 dictatura sa personală, a ordonat armatei: "Treceți Prutul!" Era un război just de eliberare a Basarabiei, Nordului Bucovinei și ținutului Herța, răpite de Sovietici prin ultimatumul din 28 Iunie 1940 urmare a protocolului secret Ribbentrop-Molotov din 23 August 1939. Acest război nu era de cucerire, și inevitabil ca acțiune și moment în complexul conflagrației declanșate pe scară mondială. Nu este spațiu aici pentru a analiza dilema de a fi oprit la Nistru sau continuat până la asigurarea că teritoriile sunt definitiv dobândite.

Un exemplu de asemenea dilemă îl oferă Războiul Golfului, unde stoparea operațiunilor a lăsat ca reziduurile focarului irakian să rămână explozive. Nici nu este posibil aici să se expună în extenso drumul parcurs până la actul din 23 August decât, că în tot timpul ostilităților care au depășit Nistrul, factorii politici democratici responsabili, partidele PNT, PL, S.D., împreună cu Regele Mihai și în ultimă instanță pentru considerente conjuncturale și p.c.r. de existență minoră și pur nominală, fără a ține seama de riscuri, în clandestinitate, au căutat să scoată țara din infernul în care fusese atrasă de evenimente.

Plasându-ne în luna August 1944 când forțele armate sovietice, irezistibila contra ofensivă, pătrunseseră pe teritoriul românesc, Regele cu factorii politici menționați hotărîseră ca 26 August să fie ziua ieșirii țării din războiul cu Puterile Aliate. Străpungerea frontului la Iași și a liniei fortificate Tg. Neamț-Strunga a precipitat devansarea acțiunii pentru 23 August, fiindcă armata era puternic zdruncinată, retranșarea pe linia Focșani - Nămoloasa - Galați nesigură în aceste condiții, iar o organizare defensivă în reduta transilvană lăsa restul țării și capitala într'o situație mai rea decât în 1917.

Moștenind loialitatea dela Ferdinand cel Loial, Regele Mihai l-a convocat pe Mareșalul Antonescu și ministrul său de externe la Palat, pentru a-l determina să se asocieze la actul izbăvitor. Mareșalul era la rândul său convis de necesitatea ieșirii din război, dar turnat ca din aramă, în virtutea onoarei militare și nutrind ideea utopică de a obține consimțământul lui Hitler, nu a înțeles imperativul "acum ori niciodată" nici că "salus Republica suprema lex est". Poziția Mareșalului Antonescu, al cărui caracter faire nu poate fi contestat, era însă de natură să compromită planul elaborat și de neîntârziat, ceea ce a dus la arestarea celor doi. A urmat Proclamația Regelui de ieșire a țării din tutela Axei și alăturarea la Puterile Aliate, pentru a se salva ființa statului.

Despre canalele pe care s'a lucrat și persoanele implicate, există numeroase scrieri, care obiective, care eronate și care de rea credință. E timpul ca adevărul ineluctabil să fie statornicit și neîntârziat să se demoleze edificiul de minciuni sfruntate cu care dictatura comunistă și-a arogat meritul de a fi eliberat țara spre un viitor fericit, înscenând parăzi ultragiante ca esență și somptuoasă pompă faraonică, când în realitate aruncaseră țara într'o opresiune decimatoare.

O ZI DE VARĂ LA BUCUREŞTI

-23 AUGUST 1944-

—Mircea IONNIŢIU—

Secretarul Regelui povesteşte ce s'a întâmplat în această zi la Palat

-II-

Duminică seară, după sosirea Regelui a avut loc o consfătuire restrânsă la Palat. Ca deobicei, am adus câţiva din participanţi la Palat, fără a trezi aţenţia agenţilor Siguranţei sau a organelor de spionaj germane care supravegheau activităţile regale. Generalul Mihail, care se afla la Sinaia, a călătorit în maşina Regelui la Bucureşti. Ion Stârcea şi Niculescu-Buzeşti işi luaseră însărcinarea de a anunţa pe ''factorii politici'' că în seara următoare va avea loc o întrunire la Palatul din Calea Victoriei. Insă Duminică seară, s'au revăzut planurile anterioare şi s'au schiţat modificările necesare pentru a fi adaptate la noua situaţie. In afară de generalul Mihail se mai aflau în salonul dela Palat, generalii Sănătescu şi Aldea, Buzeşti, Stârcea şi colonelul Dămăceanu. Acesta din urmă, în calitate de şef de stat major al Comandamentului Militar al Capitalei, fusese însărcinat cu organizarea apărării oraşului faţă de un eventual atac german. El a fost întrebat de generalul Sănătescu de câte zile va avea nevoie, în condiţiile actuale, să termine pregătirile pentru a îndeplini misiunea încredinţată. Răspunsul său a fost că va dura cel puţin cinci zile. Pe baza acestui răspuns s'a hotărît că acţiunea va începe pe ziua de 26 August la ora 1 după amiază.

Regele urma să invite pe Ion şi Mihai Antonescu la dejun după care va avea loc audienţa şi confruntarea cu realităţile momentului. Dacă mareşalul va refuza să înceapă negocierile, Regele îl va demite şi va numi un nou guvern. Acesta va cere evacuarea trupelor germane de pe teritoriul român şi va numi trimişi speciali pentru a negocia şi semna armistiţiul, pe baza propunerilor discutate la Cairo.

Această hotărîre a fost dezbătută mai pe larg cu ''factorii politici'' în seara următoare, Luni 21 August. Când a fost aprobată de cei prezenţi s'a alcătuit o comunicare adresată emisarilor dela Cairo, la care s'a adăugat cererea de cooperare a forţelor aliate cu acţiunea dela Bucureşti. Pentru a reduce potenţialul german de a ameninţa Capitala şi pentru a uşura acţiunea elementelor române, s'a propus un raid aerian asupra instalaţiilor militare germane aflate în zona Băneasa-Otopeni.

Mai rămăsese o problemă majoră nerezolvată, aceea cu privire la compoziţia noului guvern. Pătrăşcanu şi Titel Petrescu erau în favoarea unui guvern sub preşedinţia lui Iuliu Maniu format din membrii celor patru partide. Maniu sprijinea formarea unui guvern de tehnicieni care să facă tranziţia între guvernarea Mareşalului Antonescu şi noul regim democrat. Generalul Sănătescu înclina către un guvern de tranziţie sub conducerea fostului prim-ministru Ion Gigurtu, sperând că în acest fel, reacţia germană nu va fi violentă şi imediată. Dar sugestia sa nu a fost acceptată. Neajungându-se la o înţelegere, a rămas ca această chestiune să fie dezbătută între reprezentanţii partidelor politice şi să fie comunicată Palatului în zilele următoare. Grigore Niculescu-Buzeşti a fost însărcinat cu transmiterea la Cairo a ultimelor decizii, atât prin mijloacele Ministerului Afacerilor Străine cât şi prin aparatul de radio care fusese pus la dispoziţia lui Maniu. Colonelul Dămăceanu va lua toate măsurile pentru completarea planurilor operaţiilor militare din Bucureşti. Colonelul Emilian Ionescu a fost pus la curent a doua zi de către Rege, încredinţându-i apărarea Palatului şi paza mareşalului. Deoarece efectivele din Bucureşti ale gărzii regale erau reduse, colonelul Ionescu a obţinut un detaşament de tancuri (model Renault din Primul Război Mondial) pentru a ajuta pe maiorul Anton Dumitrescu şi căpitanul Gheorghe Teodorescu la întărirea măsurilor defensive la Palat.

La câteva ore după miezul nopţii, şedinţa s'a terminat şi participanţii se reîntorceau la casele lor. Eu mi se pare că l-am dus pe Iuliu Maniu la apartamentul lui Corneliu Coposu.

Regele Mihai, care în ultimii ani îşi petrecea majoritatea timpului la Sinaia, avea nevoie de câte ori venea în Capitală de o acuză inocentă pentru a nu trezi atenţia organelor de spionaj ale lui Eugen Cristescu şi ale Gestapoului. Era mai uşor ca Regele să întâlnească pe sfătuitorii săi cât şi pe ''factorii politici'' la Bucureşti fără ca acest lucru să creeze suspiciuni inutile, decât ca aceştia să călătorească în corpore la Sinaia.

Cum prezenţa Regelui în Capitală era întotdeauna semnalată de fanionul regal ce flutura deasupra Palatului din Calea Victoriei Regele vizitase zilnic unul din aeroporturile civile unde era unul din avioanele sale. Cu câteva zile înainte, Suveranul făcuse un alt popas la Bucureşti pentru a lua contact cu ''factorii politici'', sub pretextul deschiderii vânătorii de raţe sălbatice şi chiar fusese la mânăstirea de lângă Olteniţa. In acele zile, 15-17 August, avuseseră loc un şir de atacuri aeriene de zi şi de noapte, care pricinuiseră serioase pagube la Ploieşti şi la alte noduri de comunicaţii. Raidurile de noapte ale forţelor aeriene britanice, semnalau abrupt terminarea şedinţelor cu ''factorii politici'' care trebuiau duşi în grabă şi în secret la casele lor, căci nu puteau să apară în adăpostul dela Palat.

In seara zilei de 21 August am călătorit la Sinaia pentru a pune la curent pe Regina Mamă Elena cu ultimile planuri şi cu hotărîrea Regelui de a rămâne în Capitală până după 26 August. Ea urma să rămână la Sinaia, şi să fie informată sau prin curier sau prin telefon cu mersul evenimentelor.

Am fost întrebat deseori de ce Regele şi ceilalţi sfătuitori ai săi erau atât de siguri că Mareşalul Antonescu nu va accepta să înceapă negocieri directe cu Aliaţii. Drept este că Mihai Antonescu, în calitatea sa de ministru al Afacerilor Străine făcuse o serie de sondaje în capitalele ţărilor neutre explorând posibilităţile unui armistiţiu. Hitler, prin serviciile sale de spionaj, prinsese de veste de aceste tatonări şi-i atrăsese atenţia mareşalului. Acesta îl asigurase pe dictatorul german de loialitatea sa. Ion Antonescu, un om scund, cu părul ce fusese odată roşcat, dar acum se albise şi se rărise, cu o privire pătrunzătoare, ce nu inspira simpatie, ci mai degrabă teamă, era un om cinstit şi devotat ţării şi armatei. Cu toate că legase destinul României de soarta Germaniei, el a protestat de fiecare dată când forţele germane de pe frontul de Sud erau reduse, micşorând potenţialul de apărare şi cerând sacrificii mai mari din partea armatei române. De câte ori l-am întâlnit, l-am găsit că este scurt la vorbă, cu un ton obişnuit de a da comenzi, fără humor. Din câte mi-au spus alţi militari, Antonescu era capabil în meseria sa, dar nu excepţional. Ca prim-ministru a sosit la un moment greu în istoria ţării, când România fusese umilită de către vecinii săi, când aliaţii tradiţionali fuseseră nimiciţi de forţa militară germană, şi când naţiunea pierduse încrederea în partidele politice şi în monarhie. El reuşise să refacă coeziunea ţării şi a redat încrederea naţiunii în ea însăşi, când a izbutit, cu ajutor german, să recucerească Basarabia şi Bucovina de Nord. Dar când ''frăţia de arme românogermană'' a continuat dincolo de fruntariile naturale ale ţării şi când s'au făcut sacrificii imense în Caucaz, la Stalingrad şi în Crimeea fără ca acestea să aducă garanţia menţinerii acelor recuceriri, încrederea în mareşal a început să se destrame.

Desigur că nu ştiam atunci, după cât nu ştiu nici astăzi, cât de convins era Mareşalul Antonescu în 1944 de victoria Germaniei sau cât de convins era că el va putea organiza o rezistenţă de durată pe linia Focşani-Nămoloasa-Galaţi sau pe culmile Carpaţilor pentru a aştepta efectul promis de armele secrete ale Führer-ului. Sunt sigur că era însă conştient de pierderile considerabile suferite de armata germană care afectau încrederea poporului în victoria finală. Desigur că era conştient de faptul că industria şi complexele economice, căile de comunicaţii, resursele necesare pentru a duce un război de lungă durată erau măcinate zi de zi de pierderile de pe front şi de bombardamentele aeriene aliate. Debarcarea în Normandia la Iunie 1944 arăta că zidurile fortăreţei Europa erau fragile şi atentatul împotriva lui Hitler din Iulie 1944 demonstra că unitatea poporului german era zdruncinată.

Cu toate acestea, Mareşalul Antonescu asigurase pe Hitler în repetate rânduri de loialitatea lui şi cuvântul său de ofiţer şi general era acum în joc. In posesia autorului se află un document nepublicat până acum, o însemnare făcută de mâna mareşalului cu prilejul unor convorbiri avute cu reprezentanţii Axei, în 1942, în care el se angajează să meargă ''cu armata germană până la sfârşit, fără a pune condiţii''. Prin această declaraţie, Antonescu legase necondiţionat soarta ţării de viitorul statului german, eliminând orice alternativă viabilă a politicii externe. De asemenea lăsase la placul dictatorului german eventuala reîntregire a Transilvaniei, fără ca sacrificiile făcute de armata română în Rusia să fie luate în consideraţie.

Sunt sigur că aceste lucruri au dus la concluzia că mareşalul nu putea să schimbe calea pe care era angajată România. Răspunzând la unul din memorandele trimise periodic de şefii partidelor de opoziţie, Ion Antonescu a declarat că este gata să se dea la o parte şi să treacă frânele conducerii în mâinile altora dacă i se va dovedi că prin aceasta viitorul ţării va fi îmbunătăţit. Oricine l-a cunoscut pe Mareşalul Antonescu îşi aminteşte de dispreţul său faţă de vederile strategice ale ''civililor'' Maniu şi Brătianu. El a respins întotdeauna protestele înaintate de şefii partidelor de opoziţie care subliniau grava situaţie în care este pus viitorul României din pricina operaţiilor militare ale forţelor române dincolo de Nistru şi din pricina angajării unor importante formaţiuni militare în regiunea Stalingradului şi ale Caucazului. Aceste unităţi sugerau ei, trebuiau ţinute în ţară pentru a proteja graniţele existente şi pentru a lua parte la eventuala recucerire a Transilvaniei de Nord.

CONTINUARE

IN NUMĂRUL URMATOR

MARŞUL SPRE DICTATURA

—Constantin PITIS—

Am comemorat un an dela masacrul din Piaţa Universităţii...

Intre atâtea minţi ascuţite, acest OBLIO românesc a reuşit să demaşte caracterul absolut totalitar şi corupt al regimului Iliescu-Roman de emanaţie KGB-istă.

Securitatea şi nomenclatura, considerând încheiată Marea Revoluţie Fesenistă din Decembrie, a început distribuirea premiilor: în bani (din conturi secrete sau publice, ex. Libertatea), prin posturi influente (hoţi ajunşi senatori!) şi prin alte afaceri veroase. Intărirea economică şi politică a noii mafii securisto-nomenclaturiste asigura reapariţia noţiunii de ''STRANS UNITI''. Ei sunt uniţi, iar noi vom fi strânşi! ''Emanaţii'' nu numai că şi-au salvat vechiul sistem dar şi-au atribuit puteri totalitare, peste nivelul ceauşist. Neocomunismul practicat în România pune premizele unui regim fascist: un fascism roşu!

Argumentele se întrepătrund (amintind de Germania anilor '30).

1. Desfiinţarea opoziţiei până la aservire. Guvernând cu ajutorul trupelor de asalt,Puterea şi-a permis represiunea contra mişcărilor ''destabilizatoare'', cum le place puciştilor să se văicărească.

2. Proliferarea partidelor fantomă şi mai ales a celor cu tendinţă totalitară obturează orizontul politic al cetăţeanului de rând.

3. Atacarea intelectualităţii progresiste. Incepând cu ''Moarte intelectualilor'' şi continuând cu desfiinţarea fizică şi psihică a oricărei personalităţi militante pentru democraţie (disidenţii de ieri sunt atacaţi acum în presă şi pe stradă), este multiplicată duplicitatea ceauşistă, orice atitudine civică normală fiind contraatacată. Puterea doreşte un POPOR FARA CREIER!

4. Exacerbarea şovinismului şi antisemitismului. Propovăduindu-le şi aplicându-le prin mass-media securistă, în cadrul organizaţiilor de tip ''Vatra Românească'' şi prin alte mijloace, se induce în eroare populaţia, stimulându-se atavice porniri ce nu caracterizează poporul român.

5. Guvernarea prin dezinformare. Prin mass-media aservită, prin răspândirea (de către foştii securişti şi nomenclaturişti) a zvonurilor mincinoase, a nesiguranţei, prin accentuarea terorismului economic ceauşist (mizând pe faptul că în burta Românului ar funcţiona reflexul democratic), prin lipsa unor rapoarte asupra situaţiei financiare, mişcării fondurilor, utilizării fondurilor ceauşiste, a funcţionării în continuare a firmelor secrete ale Securităţii, promotorii ''democraţiei originale'' îşi impun propria politică, dezvoltându-şi nestingheriţi propriile afaceri.

6. Inchegarea poliţiei secrete de partid. Intreţinerea haosului politico-economic, a activităţii infracţionale, a vandalismului, etc., va permite legiferarea acestei poliţii de tip Gestapo. Nuclee există, iar ele se manifestă deja atât în România cât şi în străinătate prin molestări, atentate şi crime contra opozanţilor Puterii. Se urmăreşte anihilarea spiritului democratic al opiniei publice. Si probabil se speră că şi opoziţia va obosi strigând în van. Groapa Berevoieşti a fost un test. Trecut cu bine de Putere: de fapt nu s'a întâmplat nimic (a fost schimbată păpuşa Stan). Iarăşi vom ajunge să ne fie frică să întrebăm unde a dispărut vecinul.

Ca urmare a propagării la toate nivelele, a unui haos continuu generalizat, electoratul va putea fi uşor câştigat de partidele ce vor promite ''ordine şi disciplină'' cu orice preţ, când o relativă siguranţă economică a zilei de mâine (idee vehiculată şi acum de cei cu creiere atrofiate de comunism şi probabil de unii obosiţi de presiunea cotidiană sau pur şi simplu înşelaţi). Realizarea pe termen scurt a acestui deziderat se va face însă prin forţă, printr'o nouă dictatură: fascismul roşu va fi legalizat!

Nu militām pentru dezordine, dar de ce va trebui ca poporul nostru să îndure o nouă dictatură? Morţii revoluţiei vor muri a doua oară în ''democraţia originală'' a noii dictaturi. Să demascăm ucigaşii - ''emanaţii'' de azi, naţional-fesenişţii de mâine!

CINE PROVACĂ ANTISEMITISMUL ?

—— George DRAGU ——

E tare greu pentru foștii suportatori ai PCR-ului, transbordați în FSN, să gândească pe cont propriu.

De patru decenii șeful gândea fără hartă și toți îl urmau; acum fiecare trebue să-și uzeze creierii amorțiți de șomaj.

Dl. Iliescu a crezut ca toți îi vor crede declarația că a chemat minerii pentrucă parașutaseră legionari înarmați ca să dea guvernul tumba.

Dar au urmat întrebările:

Unde's parașutele, unde's armele, unde's legionarii?

Acum, alte noutăți: din ordinul Generalului Antonescu au fost masacrați prin lagăre zeci de mii, chiar sute de mii, de Evrei.

Unde au fost lagărele? Unde's martorii? (Ni se spune c'au fost omorîți toți și de aia nu sunt martori, N.R.), atunci se nasc alte întrebări: Cum poți să îngropi sute de mii de cadavre fără să lași nici o urmă de cimitire, gropi comune? Ori, dacă au fost arși, unde's crematoriile?

Se repetă că autorul transilvănean Elie Wiesel, (Laureat al premiului Nobel) a fost extrădat în Germania dar se uită, foarte des, un amănunt: l-au trimis în lagăr Ungurii și nu Românii.

La București, o inițiativă frumoasă: s'a dedicat un monument celor 400.000 de Evrei uciși în : Germania, România și Ungaria de fasciști , dar iar se uită amănuntele: când au fost uciși și câți au fost uciși în fiecare țară? Cine are interes să fiarbă totul într'o oală pentru a adăuga nedumerire acolo unde-i confuzie?

La revoluția din 6 Septembrie 1940, când a fost alungat Carol al II-lea, lumea cânta pe stradă și nu s'a spart un singur geam.

La revoluția din 21 Ianuarie, când Antonescu cu ajutorul armatei germane, a alungat din guvern pe legionari, au fost uciși 120 de Evrei de diferiți indivizi, din diferite motive, și fără nici o legătură între ei decât sinistrul scop al jefuirii, răzbunării personale, etc. (N'a fost nici un proces intentat vreunui grup ideologic, N.R.) Martor al tragediei "Cartea Neagră" p. 228, scrisă de Dl. Matatias Carp, Secretarul General al "Comunităților evreiești din România". (Prefață Dr. Alexandru Safran, 21/1 1946). Acesta-i bilanțul până la izbucnirea războiului.

Revenim acum la Evreii dn zona frontului, (Iași) "masacrați" la începutul ostilităților. Aceștia au fost victimele războiului, așa cum au fost Românii, Rușii, Germanii, etc. E adevărat că unii au fost uciși din răzbunare personală, din suspiciunea că ar fi spioni, din confuzie, ori pentru a fi jefuiți. Este foarte regretabil, dar a fost vreun război fără crime, orfani, văduve?

Ajungem la a treia generație, nu- i mai uman să căutăm o înțelegere între noi? Isus a învins prin iertare și iubire, nu e timpul ca pentru pacea copiilor și nepoților să le oferim o lume nouă unde în loc de ură, răzbunare, să domnească iertarea și iubirea?

România n'a intrat în război c'a fost nazistă ori fascistă, ori de a ucide pe Evrei, România a intrat în război ca să-și recâștige Basarabia. La acest război, spune Dl. Rosen, au luat parte și Evrei care au obținut decorații bine meritate. Le cinstim memoria și întrebăm:

Au fost acești Evrei naziști, fasciști ori au fost buni Români?

Persistența de a acuza un neam care a acceptat pe Evreii fugiți din țările ocupate de Hitler și pe conducătorul neamului care a refuzat să trimită pe Evrei în lagărele de exterminare din Germania, va duce la o indignare generală cu urmări ce nu pot fi de folos decât celor care seamănă ură și vrajbă.

Suntem siguri că Dl. Rosen nu urmărește, ca prin aceste metode, să reînvie antisemitismul.

La Iași s'a comemorat, în sala Teatrului Național, victimile "holocaustului românesc".

O doamnă din sală s'a ridicat și a început să strige:

"E o minciună. Evreii n'au murit. Noi nu permitem ca Românii să fie insultați în propria noastră țară, de străini".

Audiența, majoritate Evrei, au vociferat în timp ce alții au cerut să i se dea cuvântul ca să răspundă acuzărilor aduse.

Dl. Rosen, care prezida conferința, a refuzat să-i dea cuvântul pe motiv că era: "Fascistă provocatoare".

De unde știa Dl. Rosen că doamna, pe care n'o cunoscuse, era o "fascistă provocatoare", poate că doamna avea date inedite și-ar fi adus mărturii ce ar fi aruncat lumină asupra "holocaustului".

ALIANȚA SOCIAL-DEMOCRATĂ: DIVERSIUNE SAU INCONȘTIENȚĂ?

Cu surle și tobe, Claudiu Iordache s'a retras din F.S.N. "Divorțase" acum câteva luni de "liderul național" Petre Roman și nu mai avea acces la "masa împărătească".

S'a despărțit însă Claudiu Iordache (respectiv Antoanette C. Iordache) și de Ivan Ilici ?

Nu știm. Dacă am ști, atunci am avea cum să numim ultima "aventură.. a lui Moluscă (așa îl "alintă"; timișorenii): diversiune sau inconștiență ?

Neagreat de opoziție, neiubit acum aici de Frontul Salvării Neisprăviților, Claudiu Iordache e în căutare de... suporteri. Curtează acum sindicatele, fâlfâind o populistă, platformă - program a unei proiectate Alianțe-Social Democrate.

In cazul în care va rodi această debilă sămânță, ne întrebăm: cui bene? Va fi în folosul domnilor Ion Iliescu și Claudiu Iordache? Va fi doar în folosul lui Claudiu Iordache ?

Oricum, nu va fi nici în folosul sindicatelor, nici în folosul opoziției. Prevedem o nouă divizare a mișcării sindicale. Iar opoziția se va fărâmița în continuare.

DL. CORNELIU COPOSU LA TIMIȘOARA

In ciuda ploii torențiale, Sâmbătă 8 Iunie a.c., Piața Unirii a fost supraaglomerată. Opoziția din Timișoara s'a reunit cu prilejul prezenței pentru prima oara în Orașul Martir al D-lui Corneliu Coposu, președintele Partidului Național Țărănesc Creștin și Democrat. Cei peste 150.000 de oameni au venit la miting nu numai pentru a-l saluta pe omul care a suferit 17 ani în temnițele comuniste, ci și pentru a-și menifesta simpatie față de un partid demn, care și-a păstrat linia anticomunistă dela început și până în prezent.

In după-amiaza aceleiași zile, Dl. Corneliu Coposu s'a întâlnit cu reprezentanți ai tineretului național-țărănist din Caraș Severin, Arad, Oradea, Hunedoara și bineînțeles Timiș. In cursul serii, s'au întâlnit ca lideri ai Alianței Civice.

Duminica dimineața s'a organizat o conferință de presă.

"RESTITUIRE"

"Care sînt adevărații purtători de cuvînt ai românilor?" se intitulează un articol al lui Ion Marin Almăjan, publicat în "Renașterea bănățeană", articol în care scriitorii Marin Preda și Augustin Buzura sunt "fericiți" cu alăturarea cunoscutului plagiator Eugen Barbu.

Deci, iată-l pe vistavoiul-securist pus de către redactorul "Renașterii bănățene" în postură de... anticeaușist și purtător de cuvânt al Românilor.

Ne mirăm cum de lipsește numele lui Teodor Bulza, "romancierul", celebrul stilizator al discursurilor tuturor prim-secretarilor P.C.R. ce s'au perindat la cârma județului Timiș.

Că doar se bețivăneau împreună prin separeurile stabilimentelor "Continental", "Bastion" și "Pecotim", legănați de romanțele ciripite de Diodor Nicoară, dirijorul corului Filarmonicii "Banatul", actualmente directorul acestei instituții și senator F.S.N. de Timiș.

CREȘTINISM CU FAȚA STACOJIE

Imediat după Decembrie 1989, nomenclatura roșie și securiștii și-au adus aminte de Scriptură și L-au luat în brațe pe Cel care L-au hulit cel mai mult: Iisus Christos.

Vinovați de crimele și nenorocirile abătute în ultimii zece luștri asupra României, "tovarășii" au învățat să ceară a ne iubi unii pe alții, au început a vorbi despre împăcare, "consens" și "reconciliere națională.".

Publicațiile lor, până mai ieri mustind de citate din "opirili" scorniceșteanului, au început să fie împopoțonate cu versete din Biblie, alese pe sprânceană, îndemnând la îmbrățișarea frățească între victime și călăi, între oprimați și opresori.

Criptocomuniștii creștinoizi se fac a nu avea habar că Mântuitorul i-a alungat cu biciul pe zarafi din templu. Se fac a nu ști că hulirea Duhului Sfânt n'are iertare. Că în Buna-Vestire după Apostolul Luca, pentru anumite prilejuri, Fiul Omului îndeamnă să-ți vinzi haina și să-ți cumperi sabie.

Dies irae, dies illa îi va preface și pe fățarnici în cenușă.

Niciodată fiii lui Dumnezeu nu se vor îmbrățișa cu slujitorii lui Mamona.

Dan Emilian ROȘCA

"GÂNDITORII" FUTURISMULUI

—— Economist, P. PREDESCU ——

Gândirea este un generator de forță ce se impune potrivit cu aportul și importanța cauzei în care a reușit o soluție ducătoare la succes. Pentru securitatea lor, popoarele au căutat și selectat gândiri luminate la nivel de nație și de umanitate.

Erorile în gândirea destinată acestui drum au condus la "non-sens" istoric sancționat de realitatea faptelor, în care reparațiile au cerut timp îndelungat; și în erori grave, au înregistrat ireversibilitate.

Prin rândurile de față nutrim speranța că reflecția lor poate fi reținută pe plan mondial că să se evite'n cumpăna frământărilor prezente greșelile trecute, care au statornicit-suspiciuni - în referire la "obiectivitatea" grupului de gândire.

Suspiciunea este îndreptățită de exemplul dat în alegerea făcută de acest grup acum 45 de ani și concretizată prin reprezentanți oficiali să promoveze marxism-comunismul.

Dezastrul istoric adus pe linie de umanitate și regresul societății mondiale, s'a apropiat de ireversibilitate.

Reparația tardivă a consecințelor acolo unde mai are loc - și nu de dragul năpăstuiților - pretinde îndepărtarea "umbrelor" din calea gânditorilor actuali și adâncirea multiplelor fațete utile eradicării urmărilor.

Altfel, specialiștii chemați la întocmirea studiului respectiv vor termina ineficient misiunea lor și va rămâne în cumpăna echilibrului social acea tentă de anarhie care dă frâu liber "răului" pe o durată de viitor ce nu se poate aprecia în calea viețuirii "cuminți".

Teza actualității în opinia noastră pretinde o revizuire doctrinară cu prioritate pe plan mondial, problemei sociale.

Demografia exploziv-haotică și abuzul dovedit de doctrinele trecutului apropiat - în prezent caduce - trebue să lase loc unei conjugări a principiilor de bază în tematica evolutivă.

Este vorba de idealurile de Dreptate, Libertate, Ordine și Egalitate, Progres Autoritate și Solidaritate, cu un cadru limitat ultimelor 6 din 7 principii, excepție limitării - idealul de "Dreptate".

Laboratorul experimental european determinant până-n prag de mileniu trei, premerge'n comportament futurist un conservatorism în fața asaltului dat de cosmopolitism-mondialism.

Europa anilor 1992-1993 păstrează pe dedesubt conservatorism, cu mai fățișul exemplu dat de Cehoslovacia, Iugoslavia și cel ce mustește în popoarele din conglomeratul celor două imperii rămase pe glob: Rusia și India. Nu putem exonera "probele" oferite de Marea Britanie cu IRA și Spania cu ITA, ale căror atentate'n lanț constau în conservatorism, ca și recent, în subdezvoltata Etiopie...

Fără îndoială că tratarea maladiei sociale aci, nu-i soluție ci enunție, cu observări sumare unui trecut apropiat al gândirii-gânditorilor, scop al articolului de față ce se cere taxat drept atenționare la "obiectivitate".

Mentalitatea conservatoare a popoarelor este revers revitalizată de teama întinderii guvernărilor totalitare și a unor idealuri neîngrădite, de gânditorii păcii celui de al Doilea Război Mondial.

Această mentalitate nu poate fi schimbată prin metode de comandă economică sau de granițe, pentrucă ar conduce la o luptă de durată sub al cărei "timp" se pot construi componente ducătoare la răsturnări fundamentale: cu bază demografică, rasială, religioasă sau combinate.

Evitarea unei atari situații scapă suportului armat și istoria trecutului are exemple în care epoca respectivă a folosit soluții inevitabile schimbărilor pentrucă factorul "gândirii" a lipsit sau a premeditat erori pe treptele viitorului.

Evoluția socială umană cu acces spre o viețuire elevată se află credem în prezent la acel punct care obligă o trecere pe treapta conservatoare prealabil treptei mondialist-cosmopolite.

Statele constructoare păcii trecute datorează României reparații rănilor purulente și în prezent, cu speranța în actualul "Studiu Proiect USA". Prin așteptatele reparații este corect a se reține că la mijloc sunt drepturi meritate prin jertfele date contra celor două dictaturi și că se susține un stat indispensabil echilibrului Europei ce se plănuie cadru model, de viitor mondial.

IMPRUDENȚA DELA PRAGA

—— Vintilă HORIA ——

In tot decursul anului 1969, și bună parte din 1970, am umblat prin lume, prin cea occidentală bineînțeles, ca să duc la capăt o "Călătorie la centre", alcătuită din mai bine de treizeci de întrevederi cu reprezentanții cei mai luminați, ai literelor, artelor și științelor contemporane. Călătorie care a însemnat pentru mine o transformare lăuntrică, urmare a traumatismului pe care mi l-a provocat acel drum, adevărat itinerar inițiatic, ducându-mă către un eu însumi greu de descifrat în alt mod decât acela al vechiului itinerar către adevăr, care-l dusese și pe Dante dela rău la mai bine și dela acesta la binele suprem, la ultima posibilitate de cunoaștere.

Socoteam că numai urmând această grea cale puteam avea șansa de a descoperi, la capătul ei, imaginea vie a unui adevăr la care nu poți ajunge decât dând vălurii de întuneric la o parte, dezvăluind (alétheia), în același fel în care un sculptor dezvăluie chipul statuii înlăturând, unul după altul, straturile de piatră care-l împiedică să dea de ea. Ajungerea la cunoaștere face parte - mi-am dat seama atunci - din asprul urcuș pe care scriitorul, ca și orice alt cercetător al adevărului, îl are înscris în propria lui condiție, din însuși momentul în care deschide ochii către viață. Astfel, viața scriitorului nu e decât o cale către bine, sau către rău, după cum propria lui personalitate va ști să-l îndrume, să-l ocrotească, să-l ispitească, să-l mântuie sau să-l condamne. Polemos este subtitlul fiecărei vieți în parte și stă, mai ales, înscris pe destinul acelora ce-și dedică energiile căutării, în numele unei limpeziri personale care implică, întocmai unui fidel recurs la oglindă, posibilitatea de a reflecta binele aflat, sau răul căutat, în mirifica stare de asediu care ar fi pe plan colectiv, destinul colectivității din care scriitorul face parte. Cine nu înțelege acest lucru nu e scriitor, ci un simplu scrib.

Iar cer scuze pentru acest lung preambul, însă cred că era necesară o punere în scenă. Mă aflam deci, în decursul acelei călătorii, în vara lui 1969, la Horw, în Elveția, lângă Lucerna, unde își petrecea vacanța matematicianul Ferdinand Gonseth, una din personalitățile dominante ale cărții mele și despre care a scris un studiu foarte precis Clara Dan. (E vorba de "Neoraționalismul" apărut în 1963).

"Neoraționaliștii, scrie Clara Dan, consideră cunoașterea drept un proces deschis, infinit, dar... un proces progresiv prin care se aproximează tot mai strâns obiectul. Neoraționalismul este curentul care-și propune ca scop să surprindă modalitatea creșterii cunoștințelor, secretul dezvoltării cunoașterii..."

Este o metodă antipozitivistă, foarte apropiată de metodologia pe care o putem extrage din tehnica însăși a fizicii cuantice, duce la "adausul subiectiv", la "ceea ce adaugă subiectul la cunoașterea obiectului", proces desigur deformator, însă în același timp creator, perturbator dar și constructiv. Cine se opune acestei metode deschise împiedică creșterea către adevăr.

Orice tehnică a cunoașterii, orice ipoteză chiar, trebuesc înlăturate din posibilitățile gnoseologice ale unei anumite contemporaneități în momentul în care ele se dovedesc a fi contraproductoare, dogmatic împiedicătoare de progres. Astfel freudismul a ținut în loc dezvoltarea psihologiei, în momentul când fanatici speculatori ai cercetării și ai metodelor psihanalitice, au făcut din ea o ultima ratio deformatoare, o metodă închisă. La fel și marxismul.

Marea dramă a marxismului a fost aceea de a nu fi acceptat niciodată nici un fel de situare în incertitudine. Una din obligațiile noastre morale cele mai permanent actuale, spunea Gonseth, este aceea de a rămâne în incertitudine. Marxiștii au preferat permanentizarea în certitudinea dubioasă a materialismului dialectic, filosofie închisă din care au fost dați afară nu de Gorbaciov, cum se crede, ci de dezvoltarea însăși a ființei, de progresul către adevăr, care se formează în timp pe baza unei permanente treceri dela o incertitudine la alta. Izolarea în eroare, urmată de transformarea spațiului sovietic într'o insulă de entropie, au dus, în modul evolutiv cel mai natural, la deteriorarea tragică în care, din păcate, ne aflăm și noi angajați.

Înțelegând acest lucru, îmi povestea Gonseth în timpul acelei lungi vizite dela Horw, urmată de o masă la Lausanne, câteva luni mai târziu, Cehii au fost primii supuși sovietici care au încercat să iasă din teribilul proces de degradare a ideologiei, datorită permanentizării ei la putere, a statelor pe care complicii dela Yalta i le dăduseră în seamă. Astfel încât, în 1967, un an înainte de uciderea Primăverii dela Praga, Gonseth a fost invitat de Universitatea cehă să-și expună în fața unui public foarte restrâns, de specialiști, principiile și ideile formând împreună o filosofie sau o metodă deschisă, opusă izolaționismului marxist. Expunerea avea loc la Institutul de Filosofie al Universității, deținător al secretelor ideologice care țineau în loc dezvoltarea țării și a întregului spațiu nefericit pe care Lenin și apoi Stalin îl dedicaseră filosofiei închise, antiprogresului total.

"Acele persoane reunite acolo, îmi spunea Gonseth, urmăreau, încă din 1945, progresele metodologiei deschise și își dădeau seama că marxismul trebuia să fie revizuit, în sensul unei obiectivități crescânde. Fiind acesta, bineînțeles, un principiu contrar marxismului. Cehoslovacia însăși este, îmi spunea, contrariul unei metodologii deschise, un sistem care se confundă cu o țară, supusă unui centralism sistematic și unui fel de organizare cu totul închisă și imobilă. Ceea ce oamenii de știință cehi doreau dela mine era să găsească o justificare a intenției lor de independizare. Lucru imposibil de realizat dacă nu și-l bazau pe o perspectivă științifică. Ceea ce doreau în fond era să fie autorizați de autoritățile superioare, adică politice, să purceadă la o reformă în numele științei, având în vedere că în acele țări numai știința poate determina o atitudine politică. Important era să susțin științific ideile pe care ei intenționau să le adopteze. Cum se putea trece dela știință la filosofie și dela aceasta la ideologie?"

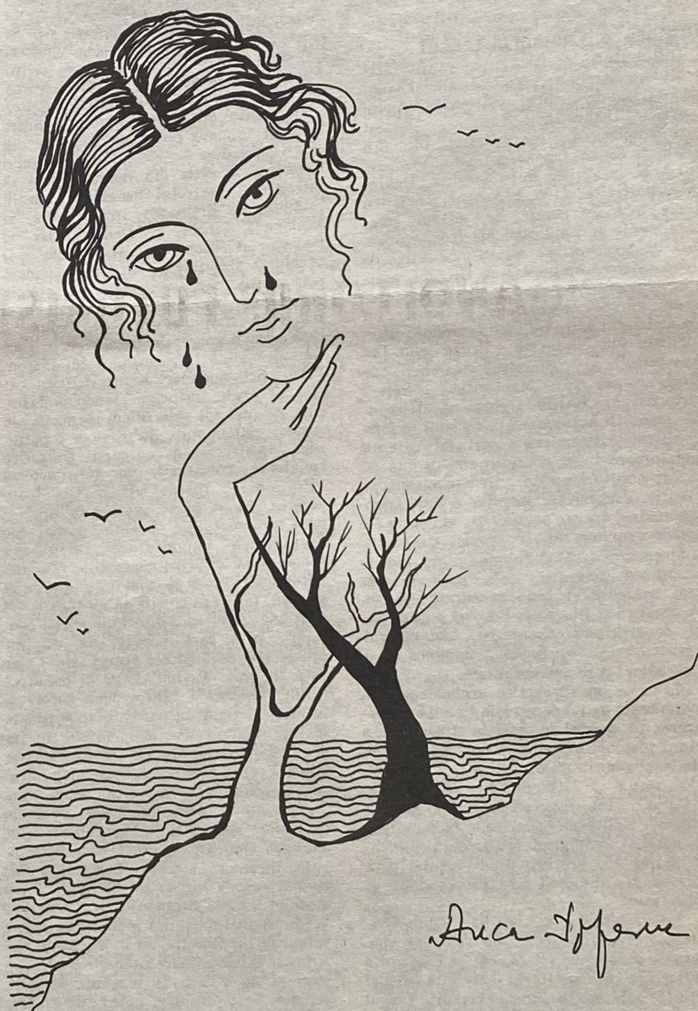
După conferința lui Gonseth, a urmat o lungă tăcere. Nimeni în sală nu îndrăznea să aprobe, și nici să conteste adevărurile pe care Gonseth le expusese, în numele științei celei noi care domina Occidentul și de care lumea marxistă era atât de departe. În sfârșit, un profesor tânăr a luat cuvântul: "V'ați dat seama desigur că nu suntem cu totul și cu totul de acord cu teoriile dumneavoastră. Totuși, unii dintre noi ar fi gata să vă urmeze." Mare curaj, evident, într'un moment ca acela, în care Cehoslovacii se pregăteau să afirme o primăvară ideologică din care, după cum știm, nu s'a ales nimica. Totuși, spunea Gonseth, ceva era pe punctul de a se petrece, într'o lume ferecată în care, ideile trecuseră peste zid, dând mărturie nevoia absolută a gândirii științifice de a se deschide către morală și către exigențele spiritului.

Un filosof occidental, unul din antistructuraliștii fundamentali ai acelor ani de formalism axiomatic, care au făcut atâta rău gândirii europene, fusese chemat la Praga în ajunul faimoasei primăveri. Era cu siguranță prea devreme. Deși carnea socialistă căzuse de pe trupul monstrului, scheletul se afla încă în bună stare. Incompletudinea, cum i-ar fi spus Gonseth, se substituia cu încetul falsei, dar giganticei și amenințătoarei înjghebări marxiste. Din iluziile de odinioară nu mai rămăseseră în picioare decât poeții ideologizați și monștrii dela putere. Erau, împreună, puternici și goi. Metodologia deschisă, din umbra catedralelor și a universităților apusene, își manifestase la Praga prima ieșire din conformism.

Câțiva ani după aceea, umilirea Cehilor liberi avea să fie mutată pe planul de înfrângere ultimă pe care patria socialismului a fost situată de catastrofa din Afganistan. Niște păstori de capre aveau să dea lovitura de grație unei fărădelegi universale care a fost pe punctul de a distruge cele mai tari esențe europene. Până și România s'a dat de ceasul morții în cumplita încleștare. Dar, cum se întâmplă întotdeauna, din mici înfruntări cotidiene, pe câmpurile de bătaie ca și pe câmpiile adevărurilor naturale, grâul termină prin a se alege de neghină.

Sfârșitul structuralismului a anunțat alte sfârșituri, mai vizibile și mai sângeroase. La Praga, în 1967, un om de știință depunea la Universitate o sămânță care, cu timpul, a devenit expresia legală a unui Stat. Poate că nimeni, la noi, nu cunoștea această simbolică întâmplare. Cu douăzeci de ani înainte, istoria se întorcea, în idee, către izvoarele ei de adevăr.

Mă gândesc, scriind aceste rânduri la rolul covârșitor pe care l-a avut știința în răsturnarea tiraniei, vreau să spun a minciunii. In cartea pe care o scriam pe atunci, astfel de întâmplări simbolice sunt tot atât de numeroase cât și capitolele ei. Toți cei pe care-i întâlneam, "centrele" pământului din acel început de schimbare, dădeau mărturie de același elan vital. Stiința restaura fața lumii. Numai poeții încapsulați și politicienii dela putere nu bănuiau și nici nu simțeau marea fierbere care dăruia Europei, în cadrul subțire și subtil, minoritar și sigur de el însuși, o iluzie deschisă către viitorul pe care ele îl pregăteau și din care se trag și durerile noastre pline de speranță. In 1969, pe undeva, între Praga și neant, stătea să răsară 1989, din care și mai multe, și mai profunde urcări în spre adevăr se vor desprinde în curând.

AȘA CUMINTE

Ți-a venit vreodată
Gândul
Să'nflorești ?
Mie mi s'a năzărit
Dar văzând că lumea toată
Mă privește încruntată
M'am oprit.
Mi-am spus în mine
Nu e timpul, altă dată.

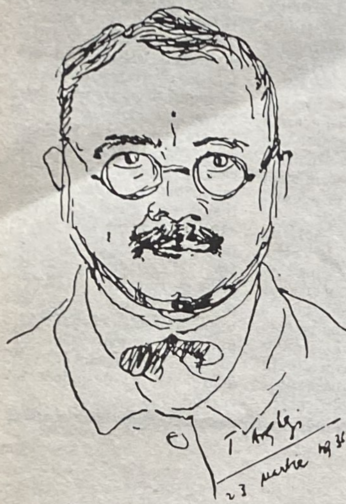
Lungă vreme - deșirată
Mai aud și-acuma șoapte:
Cine-a pomenit pe lume
Să'nflorească - așa
Deodată
Fără să fi fost udată ?
Si-am răspuns
Așa cuminte
O sămânță îngropată.

Anca POPESCU

CONCEPȚIE ȘI ESENȚĂ ÎN POEZIA LUI TUDOR ARGHEZI

(21 Mai 1880-14 Iulie 1967)

——Gheorghe RĂDULESCU——

Tudor Arghezi. Autoportret.

Urmare din numărul trecut

Influențat la începutul activității creatoare de poezia erotică baudelairiană, mai curând de ineditul acesteia, în "Agate negre", "Dedicație", "Litanii", "Tu nu ești frumusețea", lucru sesizat încă din 1923, de Eugen Lovinescu, cât și mai târziu de același critic, după apariția "Cuvintelor potrivite" (1927), Arghezi nu putea scrie însă o poezie cu adânci compartimente și implicații spiritual-erotice, fără să treacă și să nu se lase sedus de lirica elegiacă eminesciană. De fapt, acele corespondențe pe care le întâlnim între unele versuri argheziene și poezia lui Baudelaire, sau reflexiile semnificativ-formale din Mallarmé "Proze pour Des Esseintes" și "Sfârșitul toamnei" de Arghezi sau din Maeterlinck "Serres chaudes" și creațiile argheziene "Descântec" ori "Duhovnicească", nu sunt în fond decât unele apropieri superficiale care nu îndatorează lirica poetului român față de acești scriitori străini. Urmărind geneza creației argheziene, sesizăm o linie coordonatoare între poezia sa și aceea a predecesorilor săi, în special cu poezia eminesciană. Modernitatea și individualitatea creației sale sunt cu atât mai evidente și bine conturate cu cât Arghezi, ca și Blaga ori Bacovia a știut să-și construiască opera pe postamentul tradițional, în formă modernă, cu deschideri spre universalitate.

In unele poezii erotice argheziene vom recunoaște astfel penetrația liricii eminesciene, în special în privința atmosferei, a notei elegiace și a unor sonorități ritmice, de exemplu în "Despărțire", "Creion", "Toamna", "Oseminte pierdute", "Doliu", "Inscripție pe un portret", "Din drum". Eminescu adâncise și interpretase la cel mai înalt grad sentimentul iubirii, tematica sa erotică fiind văzută prin prisma sensibilității sale transcendente și absolute.

La Arghezi, ca și la Eminescu, dragostea există în el, de acolo provine marea putere de a iubi, cât și conștiința valorii pe care scriitorul o are față de el și ființa iubită. In unele versuri sensul atinge valențe din "Luceafărul", ca în poezia "Morgenstimmung", fără să dea curs însă acțiunii și diferențelor transcendente eminesciene.

Cu "Psalmul de taină", ajungem la una dintre cele mai subtile și profunde poezii deschise spre tainele de încântare faustiene ale lumii, în care ființa femeii iubite reprezintă idealul de viață exprimat prin suflet și trup, prin fericire și durere, simbol al unității perfecte și absolute, unde imaginea femeii transfigurate este atât de proeminent reliefată, sub toate aspectele vitale și spirituale ale vieții umane. Prototip al frumuseții, femeia este pentru Arghezi însăși creația și viața pe care le poartă în el, ea este suferința iubirii și înălțării adevărate ce ia sfârșit odată cu moartea: "O, tu aceea de-altădată, /ce te-ai pierdut din drumul lumii:/Care mi-ai pus pe suflet fruntea/și-ai luat într'însul locul mumii,/Femeie răspândită'n mine/ca o mireasmă'ntr'o pădure,/Scrisă'n visare ca o slovă,/înfiptă'n trunchiul meu: săcure./Tu ce mi-ai prins de cântec viața/cu brațe strânse de grumaji/Si m'ai pornit ca să mi-o caut/la tine'n palme și'n obraji." (Psalmul de taină). Se observă în lirica erotică argheziană o tendință paseistă, specifică romantismului, faptul trecut este sugerat și readus în actualitate, amintirea iubirii sfârșite este evocatoare și tristă, încât nostalgia care reiese din subtext este în relație directă cu durata temporară trecută, timpul microcosmosului nostru fiind elementul principal de eroziune și dispariție al faptului și al omului, în raport cu macrocosmosul atemporal și etern, lucru întâlnit la Eminescu, la Baudelaire și la Arghezi atât în "Psalmul de taină", cât și în "Oseminte pierdute": "Iubirea noastră a murit aici./Tu frunză cazi, tu creangă te ridici./Atât amar de ani e de atunci! Glicină tu, tu florile-ți arunci./A mai venit de-atuncea să v'asculte,/Voi plopi adânci, cu voci și șoapte multe?/Voi ați rămas întorși tot spre Apus,/Voi creșteți toți de-a pururea în sus./N'o mai zăriți, din vârfuri, nicăieri?/Stiți voi ce vorbă este vorba = ieri = ? (Oseminte pierdute).

Contrastul din poezia "Jignire", dintre modelul feminin construit imaginar din cele mai alese aliaje ale pământului românesc și acela din realitate vine să întregească portretul dedublării femeii, întâlnit la Eminescu în "Veneră și Madonă", "Inger și Demon" iar la Bacovia în "Contrast" și "Psalm". O problemă discutată și în parte elucidată este aceea care se referă la creația argheziană de factură filosofică și religioasă. Spre deosebire de Eminescu, care avea o concepție bazată pe cultura filosofică elină și germană a lui Platon, Plotin, Schopenhauer, Kant ori Hegel, cât și pe unele principii hindo-budhiste, (trecute însă tot prin filieră germană) la Arghezi putem vorbi, în parte de o puternică infiltrare a culturii filosofice religioase românești, de care autorul "Psalmilor" fusese atras. Cu toate acestea, nu se poate susține că Arghezi avea o concepție bazată numai pe metafizica și mistica religioasă românească, ci și pe concepțiile filosofiei și teologiei clasice și moderne europene în general, totuși în creația sa nu vom găsi o adeziune sufletească directă la aceste concepții, prin care poetul și-a rezolvat problemele de fond ale operei sale. Chiar dacă în unii "Psalmi", sau în poezii ca "Duhovnicească", "Intre două nopți" și în altele, există un oarecare spiritualism mai pronunțat, dar mai curând un individualism, construcția sa poetică se bazează pe un sistem cerebral și logic bine gândit, reieșind clar mai mult apartenența sa la viața și principiile laice, cu toate căutările spirituale și lexicul religios abundent pe care scriitorul îl utilizează.

In literatura română, Dosoftei a fost primul care a tălmăcit "Psalmii", după modelul lui Jan Khohanowschi, dându-le o tentă original-folclorică românească. Intre versurile lui Dosoftei însă și cele ale lui Arghezi există o mare deosebire, atât din punctul de vedere al sensului filosofic, religios, cât și din punct de vedere stilistic. Arghezi se servește doar ca pretext poetic de "Psalmi", creând o poezie adaptată principiilor sale etice și estetice ca multe altele din întreaga sa operă. Antiteza străbate aproape pretutindeni în poezia sa. Poetul este într'o continuă opoziție față de tot ce-l înconjoară, chiar față de el însuși. Această dialectică personală caută să scoată în evidență nestatornicia și dedublarea ființei umane; poetul însă are cifrul lui poetic propriu din care rezultă efecte neașteptate, datorită îndrăznelii și originalității sale. Pe cât era de cultivat, pe atât era de sătean autentic, prin sclipirea spontană a verbului, prompt în răspunsuri și mereu întrebător. Căutările poetului sunt de fapt o zbatere spre miraculos, spre necunoscut. Revolta sa provine din neputința de a străbate căile imaginației și enigmatice ale universului spiritual, nu fără a reuși să ne dea o imagine amplă a infinitului și finitului printr'un singur vers: "Piscul sfârșește'n punctul unde'ncepe". (Psalm).

Poetizându-și propria conștiință, Arghezi ne sugerează un univers inefabil, în mod concret și real, cu atât mai mult cu cât gestul și fapta sunt pur umane: "Singuri, acum, în marea Ta poveste, / Rămân cu Tine să mă mai măsor,/Fără să vreau să ies biruitor./Vreau să Te pipăi și vă urlu: - Este - !" (Psalm). Urmărind folclorul românesc care se unește cu spiritualitatea în punctul unde începe creația, acolo unde de veacuri poporul român și-a exprimat talentul și forța, Dumnezeul lui Arghezi este de fapt un personaj popular din cerul spațiului autohton, ca și în opera lui I. Creangă. Numai că, spre deosebire de prozatorul moldovean, Arghezi face filosofie livrească cu tâlc, personificarea individual-fantastă lipsește, el dialoghează cu propriul său eu metamorfozat: "Dacă'ncepui de-aproape să-ți dau ghies, /Vreau să vorbești cu robul Tău mai des./De când s'a întocmit Sfânta Scriptură/Tu n'ai mai pus picioru'n bătătură / Si anii mor și veacurile pier / Aici sub Tine, dedesubt, sub cer." (Psalm).

Una dintre cele mai profunde și semnificative creații argheziene care necesită o cercetare atentă și adâncă este poezia "Duhovnicească".

Această poezie a fost analizată de critică, situând-o printre creațiile argheziene tipic spiritualiste, din care s'ar desprinde viziunea halucinantă a artistului, de comunicare cu Divinitatea. Prin această creație, Arghezi atinge într'adevăr anumite sensibilități de ordin spiritualist, transmise într'o exemplară formă estetică. Scriitorul impresionează printr'o asemenea pagină de filosofie poetică religioasă. Credem însă că Arghezi, printr'o măsură oarecare, spune cu totul altceva. Poetul nu este un medium de comunicare, el constată anumite lucruri din acest univers, în momente de meditație și reflectare. In el se răsfrânge și se aude eternitatea, divinitatea există în interiorul universului său. Această eternitate care îl înconjoară i se infiltrează în suflet, îl face să gândească asupra existenței efemere a omului, îl sperie; poetul nu găsește o ieșire, un răspuns în fața imensității solitare și creatoare a acelei lumi eterne. Aici intervine incapacitatea sa limitat-temporară de a putea comunica, de a dialoga, de a i se auzi întrebarea, suferința, de a se putea măsura cu această forță intangibilă, distantă, absolută și indiferentă prin măreția Sa față de tot ce este schimbător și transformator în lumea noastră terestră. Si totuși această forță este în tot și în toate, pentrucă ea este atotstăpânitoarea și creatoarea întregului univers, ea este fără început și sfârșit, ea este Dumnezeu-Tatăl, dela care decurge inteligența și inteligibilitatea asupra lumilor exprimată prin forța eternă a Fiului, a lui Iisus Christos.

Finalul poeziei ne conduce spre rezolvarea problemei, spre conștiința zbuciumată a poetului, ea fiind factuum prim spiritual al suferinței, datorită îndoielii și nesiguranței al întrebărilor fără răspuns, fără finalitate, dar și al echilibrului, al rezistenței cerebrale, logice și sufletești ale poetului: "Ce noapte groasă, ce noapte grea:/A bătut în fundul lumii cineva./ ..../Cine-i acolo? Răspunde: / De unde vii și ai intrat pe unde? / ... / Mi-e limba aspră de cenușă. / Nu mă mai pot duce. / Mi-e sete. Deschide vecine. / Uite sânge, uite slavă. Uite mană, uite otravă. Am fugit de pe Cruce. / Ia-mă'n brațe și ascunde-mă bine." Referitor la exercitarea forței fizice, inexorabile a timpului asupra noastră, o vom sesiza în poezia "Duhovnicească", în care timpul își pune pecetea lui decisivă asupra existenței organice și anorganice terestre, prin degradarea și dezagregarea materiei. Problema nu e nouă, o întâlnim la Eminescu, Bacovia, Shakespeare, E. Poe, Baudelaire, Trakl ori Becket, cu predilecție însă la simboliști, suprarealiști, expresioniști, în literatura absurdului. Arghezi raportează însă această problemă la factorul atemporal, etern al universului, de aici descumpănirea și spaima sa: "Toți au murit de tot. Si Grivei s'a învârtit în bot / Si a căzut./S'au stârpit cucuruzii,/S'au uscat busuiocul și duzii,/ ..../S'au povârnit pereții./A putrezit ograda... / Ei: cine străbătu livada/Si cine s'a oprit?/Ce vrei? Cine ești,/De vii mut și nevăzut ca'n povești?" (Duhovnicească) Pe un substrat stilistic de spiritualitate, momentul creației este prezentat de scriitor magistral în poezia "Intre două nopți".

Atingerea perfecțiunii este o imposibilitate michelangeliană, dătătoare de suferințe spre alte încercări valorice: "Cât lumea-i era piscul, și'n pisc plângea Iisus. / Si am voit atuncea să sui și'n pisc să fiu, / O stea era pe ceruri. In cer era târziu." (Intre două nopți). Pentru poet, cosmicitatea are rolul ei cardinal în toate sensurile. Ea are legile ei fundamentale, germinative, după regulile universului. Arghezi vede în aceasta o metaforă osmotică a regnului animal și vegetal, diversificat și poliform. Reproducerea este reprezentată prin filonul vital, succesiv și sacru pe acest pământ fructuos, de exemplu în poezia "Har". Așa cum se observă, dela cuvântul de dragoste, până la cele de meditație și spiritualitate, de protest ori de blestem, Arghezi ca și Eminescu adâncește și înnoiește slova datorită rafinamentului și originalității sale, în așa fel, încât poezia devine prin el expresia gândirii concentrate, polivalente și profunde, în adevăratul ei sens. Surprinzător este în creația sa că alături de poezia de căutări, de resemnări și suișuri spirituale, întâlnim și poezia în care omul fie el proscris sau nu, rămâne om sub diferitele lui aspecte. Poetul nu exclude din universul său creator o alternativă în favoarea alteia, dimpotrivă în acest cerc de suflete și caractere găsim elementele care se întregesc reciproc, cărora le atribuie un limbaj adecvat structurii și situației lor.

Cu aceste suflete și caractere lucrează poetul, cu ele se ridică ori eșuează, prin ele vede realul chip uman, adevărata față a lumii.

De un profund lirism, creația argheziană se înscrie pe coordonata poeziei moderne din prima jumătate a acestui secol, deschizând o largă perspectivă și un nou orizont de inspirație și creație în cultura română.

DEZINFORMAREA
-ISTORIE ŞI TEHNICĂ-

Urmare din numărul trecut

E.C. FIANU

PUTEREA SI IMPACTUL INFORMATIILOR SI CUNOSTINTELOR

In "La connaissance inutile" Jean François Revel ne dă, chiar dela primele linii, o palmă strasnică, destinată să ne trezească, declarând: "Prima dintre toate forţele care conduc lumea este minciuna" (n.n. arma principală a dezinformării). Pentru a dovedi această afirmaţie, J.F. Revel a scris o carte de 400 de pagini, din care am extras o parte din cele ce urmează.

Rolul informaţiei este astăzi, mai mult decât oricând, de importanţă primordială pentru cei care ne conduc, cât şi pentru cei ce sunt conduşi. Astăzi, preponderenţa cunoştinţelor, precizia şi cantiatea lor, precum şi mijloacele rapide de difuzare a acestora au avut drept consecinţă o gestiune a umanităţii - presupusă - mai judicioasă decât altădată. Cunoaşterea a progresat şi a fost - aparent - urmată în progresia ei de informaţie instrumentul acesteia de difuzare în public.

Vulgarizarea unei ştiri privind o nouă descoperire ştiinţifică, a unui eveniment politic sau publicarea statisticilor economice reduc, în continuu, discrepanţa dintre elitele de altădată care ştiau foarte puţin şi omul de rând care nu ştia nimic. Astăzi aceşti factori ştiu, sau mai bine zis pot şti mult. Această convergenţă de împrejurări favorabile ar trebui să dea naştere, în mod logic, la o înţelepciune şi un discernământ fără asemănare cu trecutul, care să ducă - în consecinţă - la o îmbunătăţire vădită a condiţiei umane. Oare aceasta-i situaţia?

Secolul nostru este unul din cele mai sângeroase din istoria omenirii. El se distinge prin dimensiunea asupririlor, a persecuţiilor şi a exterminărilor care l-au parcurs. Secolul XX a sistematizat genocidul, lagărele de exterminare şi distrugerea de popoare întregi prin înfometare organizată. El a conceput teoretic şi a realizat practic regimurile de aservire cele mai perfecţionate care au copleşit vreodată un număr atât de mare de fiinţe umane.

Acest record pare să contrazică opinia conform căreia secolul XX a fost acela al triumfului democraţiei. Si totuşi el se termină cu un număr mărit de democraţii care acţionează cu mare eficacitate. Democraţia s'a impus ca o valoare teoretică de referinţă, în pofida regimurilor care sub paravanul unei "Democraţii autentice" practică totalitarismul cel mai deşănţat. Conducătorii totalitarişti sunt informaţi, tot atât cât cei din ţările democrate, dar se căznesc ca informaţiile să nu ajungă la omul de rând.

Eşecul economic total al ţărilor comuniste nu provine din necunoaşterea cauzelor acestui eşec, ci se datoreşte faptului că acestea sunt în mod voit ignorate pentru a nu periclita o organizaţie politică şi socială. Se încearcă numai combaterea simptomelor, nu a cauzelor. Cenzura, ipocrizia, minciuna şi reaua credinţă au devenit materia primă a unor adevărate uzine de comunicaţie.

Pe de altă parte cum putem explica raritatea informaţiei exacte în lumea liberă, în care obstacolele materiale pentru difuzarea ei au dispărut aproape în totalitate? Informaţia adevărată poate fi cunoscută cu uşurinţă dacă oamenii ar dori să o cunoască sau dacă nu ar refuza-o. Totuşi cei ce culeg informaţiile dau impresia că ar vrea să le falsifice iar cei ce le primesc aceea de a le ocoli. Ori democraţia nu poate exista fără adevăr.

Dacă avem ocazia să constatăm că numai un număr restrâns de jurnalişti slujesc idealul teoretic al profesiunii lor, acest fenomen se datoreşte faptului că nu incităm, pe majoritatea dintre ei, la îndeplinirea misiunii lor. Trebue să căutăm în noi cauzele supremaţiei jurnaliştilor incompetenţi sau prea puţin scrupuloşi . Dorinţa noastră în materie de informaţie şi analiză este condiţionată de convingerile noastre. Părerile noastre sunt dominate de aproximaţii, prejudecăţi şi pasiuni. Conform legilor care domină acest amalgam de cuvinte, de simpatii, de dorinţe, de ură şi de temeri pe care îl numim opinie, un fapt nu este nici real nici ireal: el este dorit sau nedorit. El este sau un complice, sau un complotist, un aliat sau un adversar, în orice caz nu un lucru care să fie cunoscut.

Chiar la oamenii de ştiinţă constatăm des că nu există o osmoză între activitatea sau disciplina lor - supuse dovezilor - şi părerile lor privind viaţa de toate zilele, inspirate de aceleaşi considerente ca cele ale oricărui alt om.

In zilele noastre, incoerenţa şi necinstea intelectuală sunt cu atât mai alarmante şi mai grave cu cât, datorită ştiinţei, avem sub ochii noştri modelul gândirii riguroase. Dar, prin natura lui,omul de ştiinţă nu este mai cinstit decât ignorantul care, de multe ori, respectă adevărul mai des decât primul citat.

Subiectivitatea oamenilor de ştiinţă o constatăm, în special, la cei care studiază istoria, economia sau ştiinţele sociale. La aceştia căutarea adevărului pur este de multe ori copleşită de superficialitate, de reaua credinţă, de analiza ideologică a faptelor sau de rivalitatea dintre clanuri.

Preocuparea de a cunoaşte adevărul, sau aproximaţia lui cea mai puţin imperfectă, voinţa de a întrebuinţa cu bună credinţă informaţiile de care dispunem, decurge din mentalitatea noastră personală, indiferent de nivelul ştiinţei la epoca în care trăim.

Noi dispunem de o superioritate considerabilă, faţă de oamenii care au trăit înaintea noastră, fiindcă în domeniul presupunerilor putem exploata o sumă importantă de informaţii pe care înaintaşii noştri nu le aveau. Oare suntem capabili să profităm de norocul pe care-l avem?

De răspunsul la această întrebare depinde supravieţuirea civilizaţiei noastre care, prin interacţiunile - existente astăzi - între diferitele regiuni ale planetei noastre şi în ciuda miriadelor de antagonisme şi diferenţe dintre componenţii ei, tinde către un sistem logic, raţional.

Ca şi altă dată , duşmanul omului de astăzi se găseşte în străfundul lui. Dar omul nu mai este acelaşi: altădată el era ignoranţa, astăzi el este minciuna. Necesitatea de a crede - de multe ori, orice - este mai imperioasă decât dorinţa de a cunoaşte. Reaua credinţă, repulsia de a recunoaşte o eroare, adoptarea ideologiilor favorabile convingerilor noastre nu sunt decât parametrii minciunii, mari consumatori de energie, de timp şi chiar de inteligenţă.

Stiinţele exacte nu scapă nici ele de această plagă. Din fericire, în această categorie, înşelătoria nu durează - cu toată risipa de valenţe pe care o provoacă - decât un timp limitat.

In secolul nostru constatăm o singură excrocherie ştiinţifică de lungă durată (1935-1964): teoria biologică a lui Lyssenko impusă de regimul totalitar al lui Stalin, urmat de Hrusciov, în toată Uniunea Sovietică. Bineînţeles cercurile ştiinţifice internaţionale n'au acceptat-o niciodată. Lyssenko, care respingea teoria cromosomică, nega existenţa genelor înfierând "deviaţia fascistă şi trotzkisto-bukharinistă" a geneticii(!!). Hegemonia locală a biologiei sale delirante se datoreşte mai puţin talentului său de impostor decât a voinţei politice a căpeteniilor statului. Această tristă mascaradă pseudo-ştiinţifică a fost mai degrabă un succes al puterii politice decât al şarlataniei, al forţei decât al talentului.

In orice caz succesul excepţional al minciunii a fost pe deplin asigurat. Timp de 30 ani, o populaţie imensă, izolată, îndepărtată de orice informaţie ştiinţifică din afara graniţelor, a fost silită să trăiască visul dement al unui iluminat, susţinut de un stat totalitar. Adevăraţii biologişti au fost persecutaţi, întemniţaţi, deportaţi sau împuşcaţi. Cărţile de şcoală, enciclopediile, cursurile universitare au fost cenzurate, eliminându-se tot ce conţinea vreo referinţă la adevărata ştiinţă, denumită "ştiinţă burgheză", în opoziţie cu "ştiinţa proletară". Tările satelite din Estul Europei, mai mult sau mai puţin docile faţă de invazia demenţei în agricultură, au avut şi ele drept la partea lor de suferinţă; rezultatele se cunosc.

Dezinteresarea sublimă faţă de această minciună intelectuală constatată este demonstrată, de altfel, prin efectele dezastruoase ale lyssenkismului asupra agriculturii sovietice. De asemenea constatăm, cu emoţie pentru cei ce încă mai

Desen de POMPILIU DUMITRESCU

cred în virtuţile mântuitoare ale renunţării, cu câtă asceză Stalin şi Hrusciov au distrus agricultura lor întrebuinţând toate mijloacele, inclusiv cele ştiinţifice. Si aceasta datorită faptului că "agrobiologia" lui Lyssenko - decretată agronomie de Stat interzicea hibridarea deoarece era notoriu, conform teoriei lui că o speţă se transformă prin ea însăşi într'o altă speţă, fără încrucişări; de ex. secara în grâu, varza în gulie, pinul în brad şi viceversa.

Marele savant a recomandat ţăranilor să semene "grâul despicat al faraonilor", ceea ce a redus producţia agricolă la jumătate, după ce aceasta fusese deja redusă prin colectivizarea anterioară, forţată, a pământurilor. Cu greu putem pricepe cum, în secolul nostru, a fost posibilă o asemenea cacialma pseudo-ştiinţifică. Ce-i drept, ea a fost realizată de farul "centralismului democratic" totalitar, să nu uităm!

Din punct de vedere al libertăţii de a informa şi de a fi informat, în special acela de a avea posibilitatea de a fi informat, lumea se împarte în trei categorii:

a) aceea a minciunii de stat, practicată de regimurile totalitare în care domină cenzura şi propaganda, ambele destinate la inventarea - în întregime - a actualităţii care trebue să corespundă unei imagini dorite.

b) aceea a informaţiei libere, abundentă şi destul de bună din punct de vedere calitativ. Ea caracterizează societăţile democrate, prezentând variante în ce priveşte controlul anumitor publicaţii sau mijloace audio-vizuale exercitat de Stat, de partide, de religii sau de sindicate.

c) aceea a sub-informaţiei, un amestec al primelor două categorii, caracterizată printr'o mare sărăcie de mijloace materiale. Din această categorie fac parte ţări din "lumea a treia" (tiers monde) supuse dictaturilor sau acele cu un regim politic democrat care, din cauza condiţiilor economice dificile, nu dispun de echipamente tehnice suficiente.

Dintre categoriile citate cea de a doua este astăzi încă aceea care are numărul de populaţie cel mai redus.

Pe de altă parte, nu trebue să uităm că şi democraţiile, constituite de un timp îndelungat, sunt expuse la atacurile masive ale minciunilor difuzate şi de organizaţiile sau partidele aşa zise "de stânga", aflate sub influenţa ideologiei comuniste. La acestea se adaugă tăcerile criminale, perfect orchestrate de aceiaşi agenţi. Din noianul lor cităm numai câteva:

- Câţi oameni au aflat, în străinătate, la timpul său, de cei 5 sau 6 milioane de Ucraineni ucişi prin înfometare de Stalin, în anii .30 fiindcă se opuneau la colectivizarea pământurilor lor?

- Execuţiile celor 12.000 ofiţeri polonezi, împuşcaţi cu câte un glonte în ceafă în faţa gropilor comune, la Katyn, în 1939 după ocuparea Poloniei de către Sovietici, denunţate în 1941, sunt recunoscute de abia astăzi.

- Cine a auzit şi când de asasinarea a 2.000.000 (1 /3 din populaţie) Cambodgieni de către Pol Pot, în 1976?

- Care au fost reporterii care au anunţat dispariţia a 400.000 bărbaţi, femei şi copii, între 1975-1978, în Vietnamul de Sud după ocuparea lui de către trupele Hanoi-ului? Cine vorbeşte astăzi de zecile de mii de Vietnamezi aflaţi în lagăre de "reeducare" unde mor ca muştele, epuizaţi de munca forţată şi de foamete?

- Mulţi ştim că Mao a făcut să dispară 10.000.000 Chinezi, în timpul "revoluţiei culturale"?

- In 1979 Afganistanul avea 14.000.000 locuitori; în 1988, după zece ani de război şi ocupaţie sovietică, Afganii n'au mai rămas, în minunatele lor văi muntoase, decât 7-8 milioane!

In sfârşit, câţi dintre noi cunoaştem genocidurile, din ultimele decade, în Etiopia, Angola, Mozambic, Nicaragua, Lîbia, Cuba, ţările de Est ale Europei sau alte nenumărate regiuni ale globului pământesc?

Despre Holocaust, de Africa de Sud, de coloneii din Grecia, de generalii din Argentina, de Chile ş.a. am fost informaţi din plin şi cu regularitate.

In schimb crimele comise de regimurile totalitare, sau cele aşa zise "socialiste", sunt ascunse lumii datorită omisiunilor voite sau, în special,a dezinformării. Care om cu mintea sănătoasă şi de bună credinţă poate crede că explozia (1986) a reactorului Nr. 4 dela centrala atomică Cernobîl care a provocat de 500 ori mai multe radiaţiuni decât bomba dela Hiroşima - pe o rază de 200km. - a provocat numai 31 victime după cum anunţă, după cinci ani, autorităţile sovietice? O comisie de experţi japonezi trimisă la faţa locului, anul acesta, a evaluat la 200.000 numărul locuitorilor din regiune contaminaţi grav de radiaţiuni. Ea n'a putut stabili numărul precis al deceselor cauzate - până astăzi - de această teribilă catastrofă. Cauzele acesteia se cunosc: protecţie insuficientă (proiectanţii o ştiau) în caz de deficienţe funcţionale şi incurie administrativă. Mausoleul de beton şi nisip vărsat peste craterul exploziei prezintă, astăzi, fisuri. Unii din izotopii nucleari folosiţi drept combustibil vor fi activi încă 250 de ani!

"Tăcerile" voluntare nu sunt o exclusivitate a regimurilor totalitare. Asemenea omisiuni voite le constatăm şi în ţări de democraţie liberală. Chiar fiind conştienţi de faptul că faţă de un adversar, agresor potenţial înarmat până în dinţi, nu te poţi apăra numai cu intenţii bune şi cu discursuri "împăciuitoriste", exemplul de mai jos nu are nici o justificare.

Centrul de experienţe secrete ale armelor chimice şi biologice dela Dugway, statul Utah, din U.S.A. are o suprafaţă de 3144 km.p. Intre 1965 şi 1970 s'a constatat, în vecinătatea acestui perimetru, moartea a 8000 de oi, datorită unor scurgeri de gaz provenite dela Centrală. De asemenea s'au născut animale care nu semănau cu nici o fiinţă cunoscută şi au apărut vegetaţii care au suferit modificări bizare şi alarmante; 60% din miei s'au născut morţi sau cu defecte congenitale. In 1966 majoritatea păsărilor din regiune au murit după ce mâncaseră frunze de copaci. Numeroşi locuitori s'au îmbolnăvit.

După nenumărate proteste ale populaţiei s'a aflat dintr'un raport secret (1970) al Senatului că în regiune fuseseră utilizaţi defolianţi proveniţi dela Centrală. Raport secret care n'a fost publicat! Se presupune că în acea regiune au fost contaminate, pentru un secol sau două, teritorii vaste. (L'espionage scientifique" de Jacques Bergier, Hachette 1971).

Dacă luăm în considerare economia, unul din parametrii esenţiali ai vieţii omeneşti, constatăm că de peste 70 ani, suntem martorii falimentului economic al U.R.S.S. Cauzele sunt cunoscute: tăgăduirea economiei libere, de piaţă, a dus la haos, incurie, corupţie, furt şi lip-

Continuare în pag. 14

EVANGHELIA EXILULUI (August 1991)

LUPTA ÎMPOTRIVA SATANEI

—Sergiu GROSSU—

In Evanghelia primei Duminici a lunii citim: "Iisus a certat dracul, care a ieșit afară din el. Si băiatul s'a tămăduit chiar în ceasul acela" (Matei, 17.18). Este vorba nu numai de existența diavolului, ci și de urmările ei distructive, pe care am mai avut ocazia să le analizăm împreună, acum șapte ani, când am subliniat că problema posedării demonice este subestimată în zilele noastre sau, pur și simplu, luată în derâdere de așa zisele capete înțelepte ale Exilului românesc, care, din vârful cunoașterii lor "științifice", resping planul lumii invizibile a duhurilor rele.

După revelația Sfintei Scripturi, diavolul nu este o ficțiune, ci o cutremurătoare realitate metafizică, insesizabilă experienței simțurilor sau forfecării raționale, care prin influența ce-o exercită asupra sufletului omenesc, prin înrobirea omului căzut în "cursa" sa vătămătoare (2 TIMOTEI, 2.26), devine o realitate psihică evidentă. De unde îndemnul Sf. Petru: "Fiți treji și vegheați! Pentrucă potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită. Impotriviți-vă lui tari în credință..." (1 PETRU, 5.8-9) Iar Apocalipsa este și mai precisă, când pune accentul pe aspectul satanic al persecuțiilor religioase: "Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce..." (APOCALIPSA, 2.10).

La această "împotrivire", la această luptă "contra vrăjmașului diavol" a chemat mișcarea ortodoxă Oastea Domnului, dela începuturile activității ei misionare, pe milioanele de Români îndepărtați de Dumnezeu prin păcat (stăpâniți, în interioritatea lor psihică de unul sau mai mulți draci), pentru a-i aduce la Hristos și la mântuire, pentru a-i mobiliza la lupta izbăvirii neamului și la realizarea Impărăției lui Dumnezeu pe pământul românesc.

"Niciodată parcă n'a fost lumea și purtările oamenilor așa de stricate ca azi - scria părintele Iosif Trifa, întemeietorul Oastei Domnului. Satana e - cum foarte bine zice Apostolul Pavel - "dumnezeul veacului acestuia, care a orbit mintea oamenilor să nu vadă strălucind Evanghelia lui Hristos". El domnește în întunericul acestei lumi. Se pare că iadul, cu toate relele lui, s'a slobozit la atac prin această lume. In mijlocul acestor stricăciuni sufletești, ne trebue o mișcare de întoarcere la Dumnezeu, ne trebue o ofensivă și o luptă împotriva vrăjmașului diavol. Oastea Domnului este și ea o astfel de mișcare (...), o armată ce luptă sub steagul și conducerea lui Iisus Biruitorul. (...) Cine intră în Oastea Domnului, intră în declarație de război cu Satana , și trebue să stea de-a pururi gata de luptă ca "un bun ostaș al lui Hristos".

In organizarea luptei duhovnicești împotriva Satanei, părintele Iosif s'a călăuzit de lupta pe care a dus-o Iisus cu Ispititorul, în pustie, și care s'a sfârșit pe crucea Golgotei, prin biruința definitivă a Mântuitorului. In primul rând, ne învață el, Iisus a făcut pregătiri, a așteptat pregătit atacurile Ispititorului, postind și rugându-se; fiindcă atunci când așteptăm ispitele Satanei pregătiți, "îl silim să intre în luptă, deschidem asupra lui focul și îl punem la strâmtoare și retragere rușinoasă". In al doilea rând, Iisus l-a biruit pe Satana prin ascultarea de Dumnezeu. "Tăria noastră de creștini și tăria noastră de biruitori asupra ispitelor - notează părintele Iosif - stă tocmai în această legătură ce o avem cu Dumnezeu prin Iisus Hristos. De aceea se silește Satana neîncetat să rupă această ascultare și să ne scoată din ea". In al treilea rând, Iisus a câștigat biruința asupra Satanei folosind ajutorul Duhului Sfânt.

După cum viața Mântuitorului a fost o viață de permanentă ofensivă spirituală, la fel trebue să fie și viața noastră, a Românilor din diasporă: "o luptă neîncetată contra Ispititorului". Nu scrie în Apocalipsă că "balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana" (APOCALIPSA, 12.9), pierzând războiul din cer și azvârlit pe pământ, încearcă - în mânia lui - să pună stăpânire pe toți oamenii, și se războiește cu sufletele credincioase poruncilor lui Dumnezeu? Nu ne avertizează Sf. Ioan că "toată lumea zace în cel rău" (1 IOAN 5.19)? El, Diavolul, se zvârcolește și astăzi, pentru ca umanitatea să arate întocmai îndrăciților descriși în diferitele pericope evanghelice: despuiată de orice slavă; aflându-și locuința în mormintele de pierzare, în hrubele viciilor și ale dezmățului, în cârciumi și'n case de prostituție; purtând cătușe la mâini și obezi la picioare, întocmai națiunilor captive; gonită prin pustiile păcatului și ale lepădării de Dumnezeu.

De aceea, un preot ortodox din munții Apuseni a hotărît, în noaptea Anului Nou 1923, declanșarea luptei împotriva Satanei, punând bazele Oastei Domnului și chemând pe creștinii din România la voluntariatul luptei ostășești, și îndemnându-i "să se răscoale și să scuture jugul robiei păcatelor". Cu alte cuvinte, după ce poporul nostru a avut de suferit, veacuri de-a rândul, de pe urma înrobirii naționale, impusă de popoare și armate potrivnice, să caute ieșirea din impas, răsculându-se "contra ocupației străine a vrăjmașului diavol".

In cartea sa "Intrați în Oastea Domnului", publicată la Sibiu, în luna Septembrie 1928, fondatorul mișcării în discuție scria așa: 'Oastea Domnului este o "revoluție", iar noi, ostașii Domnului, suntem niște revoluționari care ne-am răsculat contra "stăpânitorilor veacului acestuia". Noi am declarat război Ispititorului și îndemnăm pe toată lumea să intre în acest război, ca să scuturăm jugul cel rușinos al acestei "ocupații străine". In ochii diavolului - insista părintele Iosif - noi, ostașii Domnului suntem și trebue să fim niște inamici care primejduim și subminăm domnia iadului. Noi, ostașii Domnului, credem și vestim că numai o astfel de "răscoală" va putea scăpa și scumpa noastră țară de multele rele ce suferă. (...) Vrem bine și ușurare? Să-l părăsim pe diavol și Domnul îndată va veni la noi cu binecuvântare și ușurare." Reflecția aceasta rămâne valabilă și pentru situația deplorabilă în care se găsește actualmente România din punct de vedere politic și spiritual. Fiindcă Satana zbenguie, încă, pe toată întinderea pământului dela gurile Dunării.

Să reținem, ca încheiere, IMPERATIVUL BIRUINȚEI pe care îl propunea atletul lui Hristos din Sibiu, prin Oastea Domnului și de care se impune, să ne amintim, zilnic, în lupta noastră împotriva acțiunilor satanice: "Viața noastră trebue să fie un cântec de luptă și de biruință. Trebue să trăim o viață de biruitori. Dacă nu biruim, vom fi biruiți, dacă nu atacăm, vom fi atacați și înfrânți. (...) Prin Jertfa Crucii de pe Golgota, Satana a fost înfrânt definitiv. Biruința Domnului a fost o biruință definitivă. Insă biruința Crucii pentru noi n'are nici un preț dacă nu-L primim pe Iisus Biruitorul, care ne aduce darul biruinței..."

PANEGIRIC

CONSTANTIN JOJA

Ceea ce este Iorga în istoria Românilor, este Constantin Joja în arhitectura românească. El a cunoscut, a pătruns și a intuit în amănunt geniul și sfințenia ancestrală din spațiul locuit de Români, încă din clipa în care omul locului și-a construit din trunchiul copacilor casa și sanctuarul; căci arhitectura este pregătirea unui cuib cald și frumos, a unei caseleagăn și binecuvântată, în care Dumnezeu să coboare ca prunc, să se sălășluiască în ea, să-i placă să locuiască acolo unde omul viețuiește.

Așa a locuit Dumnezeu de-a lungul mileniilor în casele și sanctuarele românești, așa arată casa de sub munte, de pe obcine și coline, urzită în jurul sanctuarului, prin sate și sălașe, transferată, mai târziu, în orașele noastre, în acea încleștare de umbre și lumini, în largul cerului deschis și a cântecului păsărilor; eternitatea vremuia în pridvorul casei și al tindei, sub turla de foc a bisericii, vestind și celebrând în azurul ciocârliilor lumina necreată, iruptă în lume, în zilele Invierii Domnului.

In Biblie, omul este numit "aducere aminte". Astfel este acest bărbat pe care îl conducem pe ultimul său drum, întipărit efigic de acum, în istoria spiritului românesc. El a locuit acest spațiu frumos și bine plăcut lui Dumnezeu și oamenilor, într'o casă de cea mai austeră armonie și înălțare, rostuită parcă din oseminte izvorîtoare de mir și altare de biserici. Deasupra, ușor cântând în văzduh, pogoară cu grăbire peste lume, flăcările din ziua de Rusalii, ca să transfigureze acest pământ locuit prin case și biserici de către Români.

Il revedem, în minte, în Piața Universității, chiar în pragul Rusaliilor, cu un an în urmă, venit să așeze macheta Bisericii care simboliza aducerea aminte a jertfelor tinerilor din Decembrie, prin care Dumnezeu a schimbat, încă odată, fața României.

A fost poate ziua cea mai fericită din acest amurg curat și binecuvântat, când zecile de mii din piață, cu lumânări în mâini, l-au aclamat, în numele bisericii care se va construi într'o zi aici, unde a curs sângele tineretului,, întru veșnica pomenire și renaștere a creștinismului neamului nostru.

Vom ridica biserica, iubite frate Constatin, în Piața Universității, cu ajutorul lui Dumnezeu, după planul și desenul tău. Iți vom iubi cărțile și uriașa urmă a cinstei muncii tale de a pune în lumină casa și biserica în care poporul român a locuit cu Dumnezeu, de milenii, aici, în jurul Carpaților.

I.A. România.

DEZINFORMAREA

Urmare din pag. 13

suri grave endemice de bunuri de consum. Teorii economice debile, impuse de o șleahtă venală de incapabili, au înlocuit bunul simț și realitatea cu minciuna.

Tările care și-au câștigat independența după 1945 și care au adoptat sau adaptat sistemul totalitar al partidului unic se găsesc astăzi - pline de datorii până peste cap - în aceeași situație dramatică. Mizeria și foametea ciclică ucid, în ciuda ajutoarelor masive acordate de țările cu o economie liberală, zeci și sute de mii de oameni în fiecare an. Luptele între diferitele etnii agravează și mai mult această stare tragică.

Ar trebui să nu uităm că în clipa în care apar aceste rânduri Dl. Gorbaciov umblă cerșind, în toată lumea, doar o căpăta câțiva dolari. Si chiar mai mult, amenință țările liberale că vor vedea ele ce vor vedea, dacă nu este ajutat!

Foamea în lume a fost și mai este încă un subiect de predilecție al informațiilor mincinoase; provocată uneori de condițiile climatologice, originea ei o găsim în existența regimurilor de teroare, "socialiste" și în liberul arbitru al satrapilor ce le-au impus și le conduc. Sterilitatea pământurilor reflectă numai sterilitatea viziunii conducătorilor acceptată cu bunăvoință de mulți agenți de informare, sau de personalități din lumea liberă care dispun din plin de toate informațiile posibile.

Louis Mermaz, profesor de istorie, personalitate eminentă în Partidul Socialist Francez, prieten și consilier intim al Președintelui François Mitterrand, Președinte al Adunării Naționale Franceze între 1981 și 1986, fost și actual ministru din 1981 și până astăzi, a declarat în cadrul emisiunii de radio "Club de la presse" din 5 Iulie 1981 că din cauza sistemului capitalist mor de foame, în fiecare an, 50.000.000 oameni, dintre care 30 milioane de copii(!!)

Dr. Willy Rozenbaum, dela spitalul Claude Bernard din Paris, a redus - în cursul emisiunii "Apostrophes", pe postul de televiziune de Stat Antenne 2, din 30 Oct. 1987 - numărul de morți din cauza foamei la 40.000 pe zi, ceea ce ar însemna 14.600.000 de morți pe an. Am putea cita asemenea aberații, cu sutele.

Orice specialist în demografie poate informa, pe oricine, că numărul deceselor pe suprafața globului este de cca. 50 milioane, pe an; nu toate sunt cauzate de foamete și în nici un caz nu pot privi 60% din copii. La vremea la care au fost difuzate aceste știri, populația globului era de cca. 4 miliarde 660 milioane de indivizi. Mortalitatea, ținând seama de toate cauzele, de toate regiunile lumii și de toate vârstele era de 11%... Din acest total, decesele cauzate de penuria de alimente au fost de 1-2 milioane, în funcție de anii în cauză. In cursul deceniului 1980-1990 marea majoritate a acestor victime se afla în Africa, în special în țările contaminate de marxism: Etiopia, Madagascar, Angola, Mozambic, la care trebue adăugat Sudanul care nu este marxist. In realitate, în secolul XX, cel ce a înfometat lumea este socialismul. Cauzele principale ale foametei contemporane sunt politice, nu naturale.

In majoritatea țărilor necomuniste - inclusiv India care în anii '70 era conisderată ca un caz disperat - s'a ajuns, datorită creșterii productivității, a dezvoltării rețelelor de transport, a constituirii de rezerve, etc. la satisfacerea nevoilor în alimentație a populației. In ce privește hrana, numai în țările comuniste sau cele înrudite cu socialismul marxist mai există catastrofe care ne amintesc de Evul Mediu.

După 73 de ani de comunism U.R.S.S. n'a fost niciodată în stare să depășească producția de grâne a Rusiei țariste. In ultimul sfert de secol longevitatea a crescut peste tot în afară de "patria socialismului". Printre alte multe sute, exemplul de mai sus explică misterul inutilității sau al refuzului informației. Miturile deservesc mai bine ideologiile decât adevărul. La ce mai servesc informațiile abundente și la dispoziția oricui, în lumea liberă, când cei ce vor să înșele opinia publică au toată libertatea de a o face?

Necesitatea intelectuală promovează cultul erorii și al terorii. In final, ideologia devine o mașină pentru distrugerea informației, o metodă pentru a transforma efectul în cauză. Comunismul și sistemele "socialiste" cu partid unic, au pretenția să vindece bolile de care suferă economia lor, vrând să păstreze sistemul lor politic falimentar, singura cauză a acestor boli. Nu de mult, Gorbaciov propovăduia introducerea economiei de piață planificată!?! In economie nu există cauze juste ci numai metode juste.

Revenind la țările libere, ar fi util să amintim că în democrație legea garantează cetățenilor libertatea de a se exprima dar nu și infailibilitatea, talentul, competența, cinstea, inteligența sau controlul faptelor: acestea cad în sarcina jurnalistului, nu a legislatorului. Opiniile pot fi diferite, nu și informația.

Democrația nu poate trăi fără adevăr, totalitarismul n'ar exista fără minciună; democrația se sinucide dacă se lasă invadată de minciună, totalitarismul dispare dacă se lasă dominat de adevăr.

E.C. FIANU

TRISTA ISTORIE A MONUMENTELOR BUCUREȘTENE

—Dr. Nae NICOLAU—

-CREDINȚA-

1) Dealul Mitropoliei pe care străjuia biserica mândră în stilul epocii lui Matei Basarab, avea de-o parte, jos, palatele Brâncovenești și, drept în față, crucea ridicată de Vodă Brâncoveanu în amintirea tatălui său Papa Brâncoveanu, ucis acolo într'o răzmeriță de-a Seimenilor, care a amărît ultimele zile bătrânului Aga Matei. Acolo poposea nefericitul voievod, care avea să fie martirizat la Stambul, de câte ori urca la rugăciune, sus în catedrală.

Ba, o legendă spune că, în ziua când Pașa i-a aruncat pe umăr lințoliul negru zicându-i cu dușmănie "mazil", un corb care poposise pe crucea bătrânului Papa, zburase de-acolo, rău prevestitor, chiar pe umărul bunului stăpânitor al Valahiei, care venise să aprindă o lumânare de pomenire. Si așa a fost. In preajmă, nefericita fiică a voievodului, Domnița Bălașa, ridicase cea mai frumoasă biserică din București. Dar, după ani și ani, dictatorul analfabet care nu suferea s'o vadă, dar temându-se s'o dărâme din cauza unui blestem pus acolo încă demult, a acoperit-o cu masca unui bloc oarecare asemeni celui care a ascuns perspectiva bisericii Mitropoliei.

BISERICA SF. SPIRIDON - BUCURESTI 1860

Când tăvălugul neronian al comunismului a pus la pământ cartiere întregi și zeci de biserici, crucea lui Brâncoveanu a fost printre primele victime mute ale planului de transformare a Pieții Unirii. A fost dărâmată în secret, pierzându-i-se urma.

2) La fel au căzut crucea zisă "de Piatră" din cartierul Dudești și crucea de pe malul lacului Fundeni, în locul unde fusese răpus de gloanțele tiraniei mai vechi, un om luat de lângă ai lui, în toiul nopții, ca un tâlhar. Era un Macedonean, Sterie Ciumeti.

3) Tot astfel a dispărut în batjocură pristolul bisericii Caimatei, care veghea pe bulevardul zis "al Republicii" până în ziua când nebunul a hotărît să zidească acolo un hotel pentru străini, pentru strângerea de bani străini, de care avea el nevoie pentru depus în conturi secrete în țări străine.

4) Aceeași soartă a avut-o și crucea dela intrarea în capela liceului confesional catolic "Notre Dame de Sion" când, în primul an al instalării republicii, liceul a căpătat o altă destinație și capela a fost dezafectată.

5) Moartea lui Eminescu a căpătat, chiar din ziua de 15 Iunie 1889, caracterul unui dureros eveniment care - în ciuda precarității mass-mediei de atunci - a luat repede amploare națională. Ceremonia înmormântării a fost regizată magistral de către Titu Maiorescu, marele admirator al ilustrului defunct, dar...Mecena era mason. De aceea. asa cum lăsase urmașilor săi dispoziția ca pe propriul monument funerar să nu figureze crucea, la fel a rânduit lucrurile ca nici Eminescu să nu aibă o cruce la căpătâi. Dar neamul care se născuse creștin nu putea îngădui ofensa. După ani și ani, din inițiativa unor asociații ortodoxe și patriotice a fost încastrată în ansamblul micului monument o cruce - greacă - din baghete de sidef. Aceasta până s'a întins întunericul comunist și când, sub pretextul unor renovări ale ansamblului, crucea a dispărut. Si așa este până azi.

Alături, ca un pios omagiu, se află mormintele altor scriitori cunoscuți, aduși ca o umbră tutelară în preajma Luceafărului. Nu au cruce... Doar la G. Coșbuc și G. Călinescu, vreo rudă mai îndrăzneață a cutezat să scrijeleze, pe partea din spate, câte o cruce abia vizibilă, de circa 10/10 cm. Dar trebue să mergi greu pe dinapoia ansamblului de plăci mortuare, ca să descoperi, ca în primele secole, semnele zgâriate ale crucilor.

6) Fiecare mare oraș care-și revendică originea din timpuri străvechi are - și Bucureștiul la fel - un patron. Așa cum Parisul are pe Sf. Genoveva, Bucureștiul l-a avut pe Sf. Gheorghe (care, de altfel figura și pe steagurile lui Stefan cel Mare). Efigia lui era imprimată pe zidurile Universității bucureștene, unde au mai rămas câteva până azi - pe părțile laterale ale tramvaielor, pe suportul de fontă al stâlpilor electrici de pe bulevardele capitalei, mai târziu asupra primăriei sectorului V unde trona, supradimensionat, un Sf. Gheorghe în armură de cavaler. S'a încercat să i se dea acestuia din urmă de către apologeții străini de neam diferite sensuri alegorice ridicole. Pe un edificiu primarial al cetății Bucureștilor, nu putea fi vorba nici de vreun voievod, nici de vreun muncitor ceferist, nici de vreo reprezentare a vreunei virtuți, ci pur și simplu de patronul creștin al acelei cetăți.

Mai mult: prin 1938, pe platforma unde - la parcul Herăstrău - se află acum Expoflora, era expus un Sf. Gheorghe din bronz, în clasica poziție ecvestră, ucigând balaurul. Autorul, Baraschi, al cărui "Sf. Gheorghe" a dispărut fără urme, a "evoluat" conform cu vremurile, ajungând să realizeze, mai târziu, monumentul ostașului sovietic, cel pus "atât de sus, atât de sus...", pe obeliscul din Piața Victoriei.

7) O legendă... câte legende despre "Intemeiere" nu are fiecare popor? Personaje fantastice, semne fantastice au fost la originea etniilor care au devenit, mai târziu, națiuni creatoare de istorie, cultură și civilizație.

Pentru noi, un zimbru, un corb, un vultur au arătat locurile mănoase pe care urmau să se înjghebeze primele rudimente statale. De mult, de demult, pe plaiurile țării românești, pe cerul luminos al ei, s'a arătat un vultur cu o cruce în cioc. El a condus și încurajat, ca un augur, pe primii voievozi și oșteni, la intrarea lor în istorie.

Acest vultur cu o cruce în cioc a devenit semnul benefic ce ocrotea armiile luptătorilor români, atât pe stindardul țării cât și pe monumentele ce cinsteau jertfa acelor luptători.

Aproape că nu era un stat care să nu-și fi dat obolul de sânge al celor mai buni fii ai săi în lupta pentru libertatea și întregirea neamului românesc.

Dacă S.P.Q.R.-ul român impunea justiția și spiritul de ordine, legalitatea civilizatorie a forței dominante, vitejia și credința exprimate prin vulturul și crucea sa înfățișau oricui voia să înțeleagă cele două coordonate esențiale ale spiritului românesc.

Dar furia anticreștină a tăvălugului roșu a profanat și aceste sacre simboluri ale românismului. Nu numai compozițiile ce reprezentau luptători soldați în care se regăseau adesea cu trăsături fizionomice înșiși locuitorii satelor respective, nu numai acele modeste, uneori naive reprezentări au fost dărâmate și aruncate prin râpi, ci mai ales crucile vulturilor ce ocroteau monumentele pe care erau înscrise numele eroilor, ele, crucile, au căzut jertfă ciocanelor demolatoare. Când nu au putut fi extrase din ansamblu, în locul crucilor au rămas, ca niște răni acuzatoare, cioturile din brațele crucilor profanate.

8) Statuia Sf. Pantelimon și biserica.

Ctitorie veche alui Alexandru Ghica, unul dintre cei opt voievozi pe care această familie i-a dat Țărilor Române, mânăstirea Pantelimon din preajma capitalei adăpostea ca atâtea altele și un spital unde și-au găsit alinarea nenumărați bolnavi de una dintre cele mai pustiitoare boli: TBC-ul.

Ansamblul fusese ridicat curând după încetarea domniei fanarioților și constituia la vremea miezului verii un loc de pelerinaj și odihnă în zăvoiul alăturat - pe marginea lacului cu același nume- pentru mulți bucureșteni.

Dar nebunia devastatoare a dictatorului comunist hotărîse alt destin bisericii. Servit de tehnicieni slugarnici, chiar din corpul celor mai reputați arhitecți, sceleratul despot avea să facă pe locul acela un local de lux pentru desfătare și risipă de bani. Biserica a fost terasată. iar sălile de spital și chiliile au devenit saloane de mare lux.

In interiorul curții se afla o statuie supradimensionată, din bronz, reprezentând - cu forțarea canonului ortodox - pe sfântul doctor· fără de arginți și mucenic Pantelimon, operă a sculptorului Jalea, ca patron tutelar al întregului ansamblu.

Intervenții nenumărate și faptul că autorul acestei statui era Artist al Poporului și Laureat al Premiului de Sat au salvat dela topire bronzul Sfântului Pantelimon. Si-a găsit până la urmă un loc - mai retras din pricina amintitei inadvertențe - într'un schit pe malul mării, la Techirghiol.

APA TRECE PIETRELE RĂMÂN

—Alexandru NEMOIANU—

In ultima vreme au început să circule zvonuri ciudate, pseudo-teorii și idei bolnave. Acest gen de zvonistică este caracteristic vremilor tulburi și periculoase. De regulă este mai bine ca acest gen de știri să fie ignorate, totuși unele din aceste pseudo-teorii trebuesc lămurite, căci ele vorbesc despre caracteristicile ba chiar despre identitatea Românilor.

Pseudo-teoriile privind pe Români sunt vehiculate de două categorii de condeieri.

Prima categorie este legată de grupul neo-comunist care administrează, vremelnic, România.

Acest grup de scribi susține că, da Românii au o identitate dar ea este una nouă, schimbată. Spun acești indivizi că Românii s'au schimbat, că ei nu ar mai avea lipsă de aceea ce sunt tradițiile lor care ar fi devenit chipurile, irelevante, că ar fi devenit moderni, emancipați, atei.

Grupul acesta de scribi, în slujba FSN-ului folosesc numeroase alte argumente unele mai false și mai aberante decât altele pe care nu le putem enumera din lipsă de spațiu. Unele din aceste "argumente" insultă pe Românii aflați în afara hotarelor României, promovează ideea unui izolaționism pernicios ba chiar fac apologia lui Ceaușescu. Este de tot regretabil că asemenea idei sunt purtate chiar de publicații Românești ce apar în lumea liberă.

Nu este prea greu de înțeles că aceste pseudo-teorii au un scop foarte precis.

Date fiind condițiile din România și împrejurarea că Românii au alergie la auzul cuvântului comunism, nu mai este posibilă o propagare dechisă a putredei ideologii marxist-leniniste.

Dar condeierii aflați în solda administrației "emanate" folosesc metode indirecte, perfide de a face apologia "omului nou" și a justifica promovarea controlului neo-comunist sub forma democrației "orginiale". Ei sunt cei care cu jumătate de voce admit că s'au comis anumie "erori" sub comunism dar se reped cu voce stridentă să spună că "realizările" nu se pot nega.

Acești campioni ai jumătăților de adevăr și ai statului în fruntea bucatelor nu pot abandona nostalgia pentru "omul nou". Un om care a pierdut credința, sentimentul familiei, al proprietății și dragostei de neam deci toate acele caracteristici care îl ancorează în realitate și în istorie și care îl definesc ca individ, om și Român. Condeierii cu pricina știu prea bine că doar un "om nou" se va supune orbește autorității "emanate" și va accepta serbăda și nociva "democrație originală."

Al doilea grup care teoretizează despre identitatea Românilor este diferit de cel dintâi dar poate încă și mai periculos.

Căci dacă primul grup se compune din primitivi foarte ușor de recunoscut al doilea grup este alcătuit din oameni învățați, profesioniști ai scrisului și mânuirii argumentelor.

Dar această acumulare de cunoștințe nu a fost de folos acelora ce alcătuiesc acest grup din urmă. In loc să devină mai buni, ei au devenit aroganți și au ales să nege și să-și disprețuiască obârșia. In dorința lor de a se dovedi "deja" universali ei au devenit izolați și sterpi. Acești indivizi susțin că Românii s'ar afla într'o stare vegetativă, fără o identitate clară și prin urmare incapabili de a împlini un destin istoric major.

Aroganța și inutilitatea unor asemenea afirmații mi se par evidente. In primul rând în graba lor de a se dovedi "deja" universali, acești indivizi nu își dau seama că nu prea știu despre ce vorbesc. Căci identitate înseamnă în primul rând suma trăsăturilor constante ce însoțesc o stare existențială și o îndelungată stare existențială presupune în mod necesar prezența unei identități.

Cineva poate fi pentru sau contra Românilor, dar nimeni nu va putea nega realitatea, adevărul că Românii au continuat și continuă să existe în aceeași zonă geografică de foarte multă vreme. Peste ei s'au perindat imperii și au fost bătuți de furtuni istorice colosale, dar la capătul lor Românii au continuat să fie, să existe, identici lor și diferiți de toți cei din jur. Se poate spune că aceasta a fost "o enigmă și un miracol", dar să spui că un asemenea popor nu are identitate este mai mult decât un neadevăr, este o dovadă de prostie.

Cred că principala trăsătuă a identității românești este încăpățânarea de a fi și de a continua, minunat cuprinsă în vorba maramureșană "am fost, s'om fi". Personal încă mai cred că Românii au numeroase calități și nu cred că ei au doar defecte!

Un popor care a suferit năvăliri și asupriri nenumărate dar care a reușit să își păstreze credința, omenia, toleranța și capacitatea, caracteristică doar existențelor superioare, de a nu se lua tot timpul în serios, are de împlinit un destin și un rost istoric.

S'ar putea ca istoria să nu fi vrut ca Românii să fie vestiți ca biruitori și cuceritori, dar sunt convins că ea a vrut să dovedească prin Români un adevăr de o frumusețe tulburătoare, că "apa trece, pietrele rămân".

FARA ARMÂNEASCĂ

CÂTEVA OBSERVAŢII ASUPRA DIALECTULUI AROMÂN

Ion POPINCEANU

Acum douăzeci şi cinci de ani a apărut la Bucureşti, în colecţia Studii şi cercetări a Academiei Române (vol. XX) magistralul studiu al diu linguistic, X 576 pagini. Opera a fost premiată de Academia Română cu premiul Statului ''Eliade Rădulescu'' şi este şi azi studiul de bază asupra dialectului acestei ramuri a neamului nostru românesc.

Theodor Capidan, născut în 1879 în Macedonia, a fost profesor de lingvistică şi dialectologie la Universitatea din Cluj. Din 1928 a fost membru corespondent şi din 1956 membru activ al Academiei Române. Discursul său de recepţie, publicat în Analele Academiei Române, Discursuri de recepţie LXVIII, Bucureşti 1936, are ca titlu: Romanitatea balcanică. In revista lui Sextil Puşcariu ''Dacoromania'', Theodor Capidan şi-a publicat o parte din lucrările sale, care mai toate se referă la istoria şi limba Românilor din Sudul Dunării. Astfel: Românii nomazi. Studiu din viaţa Românilor din Sudul Peninsulei Balcanice (Dacoromania I), Raporturile albano-române (Dacoromania II); Raporturile lingvistice Slavo-române (Dacoromania III); Sărăcăcianii (Dacoromania IV); Fărşeroţii, studiu lingvistic asupra Românilor din Albania (Dacoromania IV). Capidan a mai publicat: Meglenoromânii. Istoria şi graiul lor. Bucureşti 1925 - 28, 2 vol; Les Macedo - Roumains, Bucureşti 1937; Die Mazedo - Rumänen, Bucureşti 1941; Limbă şi Cultură, Bucureşti 1943.

O altă parte din lucrările sale şi le-a publicat Capidan în revista Academiei Române ''Langue et Litterature'', redactată şi condusă de el. Amintim din aceste lucrări mai ales ''Les élémente des langues slaves du sud en roumain et les élémente roumaines dans les langues slaves meridionales'', în revista sus amintită, vol. I, No. 2, pag. 199 - 214, precum şi ''Les parlers roumains transdanubiens et leur importance historique'' în aceeaşi revistă, pag. 260 - 282.

Cunoscător perfect al limbilor slave din Sud şi al limbii greceşti şi albaneze, Capidan a lămurit o sumă de probleme lingvistice din spaţiul sud-est european (ca de ex. caracterul limbii bulgare, influenţe româneşti în limbile din Balcani ş.a.) care până la el n'au putut fi explicate în mod satisfăcător.

Rândurile ce urmează aş dori să fie un fel de comemorare a persoanei şi operei marelui lingvist român, o aducere aminte de acest ilustru profesor şi om care, păstrându-şi demnitatea lui de Român sub regimul de teroare şi sălbătăcie asiato - mongolică, a avut de suferit şi a murit în condiţii care numai omeneşti nu se pot numi.

Dialectul aromân a fost studiat începând încă din secolul al 18 - lea. In secolul al 15 - lea el este amintit de istoriograful bizantin Chalcondilas, iar în secolul al 17 - lea de Miron Costin în letopiseţele sale.

In secolul al 18 - lea Aromânii sunt amintiţi de Dimitrie Cantemir în al său ''Hronicul vechimii a Româno - Moldo - Vlahilor''. Petru Maior a studiat în mod ştiinţific dialectul Aromânilor, pe care-i numeşte Valahi Daciae Aurelianae (vezi Capidan, Aromânii, pag. 85). După el, Ion Eliade Rădulescu studiază dialectul aromân în al său ''Curier de ambe sexe''. Marele Timotei Cipariu în ale sale ''Principia de limba şi scripture'' (Blaj 1866) consacră un capitol special dialectului ''meso - român'', cum îi spune el. In timpul din urmă s'au ocupat cu studiul acestui dialect, pe lângă Capidan, Alexandru Philippide, Sextil Puşcariu, Tache Papahagi, Pericle Papahagi, George Pascu, Leca Morariu, Alexandru Rosetti ş.a.m.d.

Dintre cărturarii străini care s'au ocupat de studiul limbii şi vieţii Aromânilor amintim în primul rând pe istoricul german Johann Thunmann, dela Universitatea din Halle/Saale, care-i numeşte într'o lucrare a sa din 1774 thracische Walachen (spre deosebire de dacische Walachen).

Apoi marele slavist din Viena, Franz Miklosich şi mai ales elevul său, romanistul dela Leipzig Gustaw Weigand, care şi-a sacrificat cea mai mare parte din anii săi de studii cercetării diferitelor dialecte româneşti, începând cu ''Die Sprache der Olympo - Walachen'' (1888) şi terminând cu ultimul număr din ''Balkan - Archiv'' (1930). Weigand a fost unul din puţinii care i-a vizitat pe Aromâni la ei acasă, peste tot, la munte şi la şes.

Dintre Aromâni înşişi, amintim pe Theodor Cavallioti, autorul unui manual şcolar scris în 1770 pe Daniil Moscopoleanul, autorul unui ''Lexicon tetragloson'' (în aromână, greacă, bulgară şi albaneză) la sfârşitul secolului al 18 - lea. Constantin Ucuţa a trăit în străinătate (la Poznan) şi a scris un abecedar aromân în 1797; Gheorghe Constantin Roja a trăit în Budapesta şi a publicat aici în 1809 o lucrare asupra dialectului aromân; Mihail Boiagi a fost profesor la Viena şi e autorul unei gramatici macedoromâne (Viena 1813). (Pentru documentare se vedea, pe lângă opera amintită a lui Capidan, şi C. Papanace, Mică Antologie aromânească, Editura Bibliotecii Române din Freiburg Br. 1952, 158 p. litogr.)

Se ştie că limba română s'a format atât în Nordul cât şi în Sudul Dunării şi că deosebirile dintre dacoromână şi aromână nu există decât începând cu secolul VI, în care venirea şi aşezarea Slavilor printre noi ne-a despărţit pe cei din Nord de cei din Sud. La această dată a venirii Slavilor, limba română era acum formată, deşi în ultimul timp se încearcă a se afirma că abia după venirea Slavilor ne-am format noi ca popor şi ca limbă - dovadă asemănările mari ce există totuşi între daco şi macedoromână. Căci această despărţire dintre Românii din Nord şi cei din Sud n'a avut loc chiar imediat după venirea Slavilor, ci legături au existat încă vreo câteva secole între Nordul şi Sudul Dunării. Totuşi, separarea de mai bine de o mie de ani dintre noi a dus la dezvoltarea graiurilor româneşti pe căi diferite. In Nord s'a format cu timpul limba literară a Românilor, în Sud graiul macedonean a stagnat din cauza condiţiilor vitrege de existenţă mereu sub jug străin a fraţilor noştri aromâni (1).

Din aceste cauze, în ce priveşte gramatica şi vocabularul, dialectul aromân este mai conservativ decât cel dacoromân. In fonetică avem în aromână păstrarea unor sunete mai aproape de latină, pe când în dacoromână ele au evoluat, modificându-se sau dispărând cu totul. Astfel un 1 urmat de o vocală palatală s'a menţinut în aromână, pe când în dacoromână a dispărut: l'ertu (iert), l'inu (in), l'epure (iepure), domnil'i (domnii) ş.a. La fel un n: căpitinu (căpătâi), cunu (cuiu), ca şi gârnu (grâu), bârnu (brâu), fârnu (frâu). Un e închis accentuat a trecut în româna veche peste tot la ea: seate, leage, veade. In dacoromână acest ea a revenit la e sub influenţa unui e sau i următor, în macedoromână el s'a menţinut până astăzi. Un u final a dispărut în dacoromână, menţinându-se în aromână: omlu, luplu, ficiorlu.

In morfologie avem în aromână la declinare resturi mai vechi decât în dacoromână. Astfel: feată, genitiv featil'ei (fetei). La verbe avem în macedoromână infinitivul lung păstrat: luare, vedeare, meardzere, vinire. Acesta a devenit în dacoromână de mult substantiv. Unele forme vechi ale perfectului simplu se păstrează: feaţe, trapse (făcu, trase); la fel se păstrează o mulţime de participii perfect latine, care în dacoromână au dispărut, fiind înlocuite cu forme analogice: fapt (lat. factu, dacor. făcut), trapt (lat. tractu, dacor. tras), agiumtu (lat. adiunctu, dacor. ajuns), aleptu (lat. electu, dacor. ales), plimtu (lat. planctu, dacor. plâns), timtu (lat.cinctu, dacor. (în) cins). Mai mult ca perfectul se formează în macedoromână ca în celelalte limbi romanice, cu auxiliarul a avea: aveam vidzută (văzusem) şi nu cu a fi ca în dacoromână (am fost văzut). Pentru viitor există în aromână o mare varietate de forme:

I. va s' cântu; II. - vai cântu; III - va cântu; IV. va se cântu; V. - vu se cântu şi VI. - va si cântu (vezi Capidan, op. cit. pag. 466 - 468).

Există în aromână şi o formă simplă a condiţionalului: s'cântarim (aş cânta), lat. şi cantaverim; s'furem (lat. si fuerim), formă care există şi în dacoromâna veche: să fure (si fuerit). Participiul trecut se termină în aromână peste tot în -ă: cântată, agiumtă (dacor. cântat, ajuns). Nu credem că aceasta ar fi o influenţă albaneză, cum s'a afirmat, ci o alterare a lui u final în ă.

Nu ne vom ocupa aici în mod special de particularităţile dialectului aromân, ci vom analiza doar câteva cuvinte, prin care vom dovedi că acest dialect este - cum am spus - mai conservativ, din cauza lipsei unei literaturi vechi şi din cauza felului de viaţă a Aromânilor (izolaţi în munţi), decât cel al Dacoromânilor şi deci mai aproape de latină. De multe ori macedoromână a păstrat un cuvânt latin, acolo unde noi Dacoromânii am luat în locul lui unul slav. Vom indica întâi cuvântul macedoromân, în paranteză cuvântul latin de origine, în forma lui latină populară, şi apoi corespondentul lui dacoromân.

agru (agru), ogor (de origine slavă); agru se întâlneşte şi la noi prin Oltenia şi Banat.

arat (aratru), plug (de origine slavă). Dacoromâna a păstrat numai verbul a ara.

arbure (arbore), copac sau copaciu (cuvânt prelatin)

amiridzu (admeridio), dau oile la odihnă pentru prânz. In macedormână latinul di a rămas la stadiul dz - ca şi în graiul moldovenesc - pe când în cel muntenesc şi în limba literară el a evoluat mai departe la z.

arină (arena), nisip (slav); arină se întâlneşte şi prin Transilvania.

aua (uva), strugure, acesta probabil de origine germanică.

avră (aura), boare, vânt răcoritor.

baş, băşare (basiare), a săruta. In aromână băşare are şi înţelesurile francezului baiser, care are aceeaşi origine.

boaţe (voce), glas (slav).

căloare, căroare (calore), căldură mare.

călescu (calescu), încălzesc la foc (şi dacor. călesc, întrebuinţat însă mai rar şi cu sens mai restrâns.

cătină (catena), cheie.

cătinare (catenale), lacăt (acesta la noi de origine maghiară).

crimă (crimen), păcat. La noi cuvântul crimă e neologism.

cupie (copia), avere în vite, oi etc.

dimândare (demandare), cerere, poruncă (acesta slav). De asemenea şi derivatele dimândată şi dimândăciune.

fauă (faba), bob de fasole (bob e cuvânt slav).

favru (fabru), fierar, argintar.

fur (furu), hoţi, a cărui origine la noi nu e încă lămurită. Fur există şi în româna veche.

furnu (furnu), cuptor.

ghiftu (Egyptu), ţigan.

giudet (iudiciu) judecătorie.

gione (iuvene), june, tânăr, flăcău, voinic. Giuneame, tinerime.

hiavră, hievră (febre), friguri. Febră e la noi neologism.

hic (ficu), smochin (slav), hică, smochină.

iu (ubi), unde (iu există şi în româna veche).,

lişor (leve+suf. şor), uşor, lişureaţă, uşurinţă.

mărat (male habitu), biet, sărman (acesta slav) (of. franc. malade, it. malato).

namal'u (animal), animal, vită, dobitoc (acesta slav).

nearcă (noverca), mamă vitregă.

neauă (nive), nea, zăpadă (acesta slav).

picurar (pecorariu), păstor, cioban (acesta turcesc).

picunu (pecunia), avere în general.

sâmtu (sanctu), sfânt (acesta e sânt, contaminat de slavul sfent). Diferitele sărbători ale Sfinţilor sunt denumite în aromână ca şi dialectal în dacoromână: Sân (Sun) Chetru, Sf. Petru; Sân Medru sau Sumedru., Sf. Dumitru; Stămărie, Sfânta Maria.

tendă, tentă (tenta), cort, (acesta grecesc). La noi tindă are alt înţeles.

ţară (terra) are în macedoromână înţelesul latin de pământ, ţărână.

ţeatire (cicere), năut (turcesc).

utre (utre), burduf din piele de ţap.

vrut, vrută (volutu), iubit, drag, dele vrere (volere). Cf. ital. voler bene, a iubi; span. querer, querido, cu acelaşi înţeles. ■

SCENA ZILNICA DIN VIATA AROMANILOR. FETELE LA SIPOT.

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - Mihail Eminescu

BASARABIA - PĂMÂNT ROMÂNESC

-EVOLUŢIA ISTORICĂ ÎN CONTEXT EUROPEAN-

-II-

Prof.Dr. Nicolae CIACHIR

Revoluţia din Principatele române (1848) înnăbuşită de trupele ţariste şi otomane a stopat pe moment şi acţiunea revoluţionară din Basarabia.

Izbucnirea războiului Crimeii (1853-1856), între Imperiul ţarist şi cel otoman şi mai ales intrarea Angliei, Franţei şi Sardiniei (viitorul stat italian de partea Turcilor), au deschis noi speranţe şi pentru basarabeni. Prin Tratatul de pace dela Paris (1856), partea sudică a Basarabiei, cuprinzând judeţele Ismail, Cahul şi Bolgrad şi braţul Chilia, revine Moldovei, iar prin Unirea celor două Principate (1859) în circuitul statului naţional român. Aici începe să pulseze din nou o viaţă românească, în jurul Episcopiei Dunării de Jos (1864) condusă de eruditul Melhisedec şi a Seminarului dela Ismail (1865).

In timpul insurecţiei poloneze (1863-1864), Românii basarabeni încearcă să se unească cu ţara, existând şi un precedent - Sudul Basarabiei în 1856-dar recalcitranţii şi numai bănuiţii iau drumul înfrigurat al Siberiei, ca şi zecile de mii de Polonezi. Ba mai mult, marile puteri nu au înţelegerea cuvenită faţă de doleanţele Românilor şi prin hotărîrile Congresului dela Berlin (1878), spre a nu fi supărat prea mult Tarul Alexandru al II-lea, Sudul Basarabiei trece din nou sub stăpânire rusă.

In ciuda rusificării forţate, suspendarea limbii române în licee şi seminarii (1866-1867) şi intensificarea predării limbii oficiale şi în mediul sătesc intelectualii basarabeni grupaţi la seminarul teologic din Chişinău cultivau sentimentul dragostei pentru cultura naţională românească. Ceva mai târziu, într'un asemenea mediu, se va forma, Alexe Mateevici, autorul neegalabilei "Limba română''. In Mai 1917, la primul Congres al învăţătorilor din Basarabia, el declara: suntem moldoveni, fii ai vechii Moldove, însă facem parte din marele popor român, aşezat în România, Transilvania, Bucovina. Fraţii noştri din Bucovina, Transilvania, Macedonia, îşi zic Români. Aşa să ne zicem şi noi.

S'a adoptat propunerea utilizării alfabetului latin, în acest scop luând cuvântul, Mateevici, Pan Halipa, Murafa, Arhimandritul Gurie, etc. Strigau toţi de bucurie: "Să ne fie de bine cu alfabetul latin.''

Reamintim că în ciuda rusificării forţate, apare la Chişinău încă în 1884 Mesagerul Basarabiei, primul ziar românesc, urmat de Basarabia (1906) Viaţa Basarabiei (1907), Luminătorul (1908), Cuvântul Moldovenesc (1913), Soldatul moldovean (1917), etc.

O contribuţie modestă, la redeşteptarea Românilor din Basarabia, şi-a adus-o şi bunicul meu, preotul şi profesorul Mihail Ciachir (1861-1938). Ca preşedinte al Secţiei Scolare a Consiliului Eparhial din judeţul Chişinău, timp de peste două decenii (1885-1906), a înfiinţat mai multe şcoli şi prima şcoală de învăţători în moldoveneşte, în casa părintească dintr'o comună din judeţul Tighina''. Citez în continuare din nr.9, anul 1932 din ziarul Cuvântul Moldovenesc, care apărea la Chişinău din 1913: "In 1896 a îndrăznit chiar să-şi susţină personal cererea la autorităţile imperiale dela Petersburg, privind învoirea de tipărire şi introducerea în şcoli de manuale şcolare moldoveneşti pentru moldoveni. Conform intervenţiei din anul 1896 a primit aprobarea şi a tipărit cărţi şi manuale proprii. Reţinem un abecedar propriu în 1897, o carte de citire, o scurtă gramatică moldovenească şi un dicţionar ruso-moldovenesc.''

In arhiva Mitropoliei Olteniei, se păstrează teza de licenţă a lui Ilie Spinei, susţinută la facultatea de Teologie din Chişinău în 1939 şi intitulată: Figuri proeminente de preoţi basarabeni. Spicuim: "Modest, dar cult, vorbea curent româna, rusa, ucraineana, turca şi traducea din latină şi greacă veche. Ca preşedinte al Comitetului tiopografiei eparhiale, a contribuit la editarea de lucrări şi mai ales a revistei "Luminătorul" din 1908''.

Se cuvine să facem precizarea că între cele două războaie mondiale, la Chişinău, au funcţionat două facultăţi: de teologie şi de agronomie, care ţineau de Universitatea din Iaşi şi se datoresc în mare parte efortului făcut de Mareşalul Alexandru Averescu, care prin naştere era basarabean. Ne permitem să cităm un document inedit. Il găsim în războiul din 1877-78 pe tânărul Alexandru Averescu, care figurează la nr. 17, la escadronul 3 jandarmi, reprezentând judeţul Ismail.

In 1873 Basarabia este proclamată gubernie a Imperiului Rus şi începe, după cum arătam, al doilea val de rusificare forţată. Si recensămintele au fost falsificate. Astfel în 1891 în Basarabia erau 1.080.996 de Români (adică 62.7%), iar în 1897, numărul acestora scade la 920.919 (adică 47.59%). Unde au dispărut în numai 6 ani, 160.077 de Români? Recensământul din 1891 ne indică 216.000 de Ucraineni, iar peste 6 ani, numărul acestora creşte la 382.169. Nici o ştire nu indică de unde au apărut în 6 ani, 166.169 de Ucraineni. In 1891, figurau în Basarabia 34.473 de Ruşi, iar în 1897, erau în număr de 155.774 deci în 6 ani s'au mai stabilit, ori s'au mai născut încă 121.301 de Ruşi. Chiar istoricii sovietici cei mai tendenţioşi, cum este cunoscutul falsificator de adevăr, Lazarev, şi el se mira, de cifrele respective.

Aşezarea Basarabiei la gurile Dunării şi la extremitatea imperiului atrage şi populaţii, prin excelenţă care se ocupau cu comerţul şi tranzacţiile bancare. Astfel în 1897, numărul Evreilor ajunge la 228.168 (11.79%) din populaţia provinciei ca şi creşterea numărului de Armeni şi Greci.

In orice caz, populaţia românească rămâne populaţia de bază majoritară a provinciei şi deşi i s'a impus limba rusă în şcoli, justiţie, administraţie, n'a renunţat nici un moment la apărarea spiritualităţii sale. Odată cu limba pur românească în care au gândit şi au scris moldoveni iluştri ca Ion Creangă, Vasile Alecsandri, Mihail Eminescu şi Nicolae Iorga, locuitorii Basarabiei şi-au păstrat credinţa, obiceiurile şi datinile. La 5 Mai 1915, marele poet basarabean Alexe Mateevici, ca cel mai tânăr cadru didactic şi preot dela seminarul teologic din Chişinău, cu ocazia sfârşitului de an şcolar 1914-1915 concluziona: cu Românii formăm una şi aceeaşi familie. Să ne închinăm toate forţele binelui pământului natal; iubiţi trecutul bogat în monumente istorice, mai ales cele bisericeşti, tradiţii şi obiceiuri din viaţa strămoşilor. Izbucnirea Primului Război Mondial în 1914, a făcut ca mulţi intelectuali moldoveni să fie mobilizaţi pe diferite fronturi ruseşti. Ei au venit în contact cu Polonezi, Ucraineni, Finlandezi, Letoni, Armeni, Gruzini şi alţii care urmăreau aceleaşi aspiraţii naţionale. Dar prezenţa basarabenilor pe frontul românesc a maturizat la maximum gândirea basarabenilor.

La 24 Ianuarie 1918, comitetul naţional al studenţilor moldoveni din Basarabia adresa următoarea chemare: "De 106 ani, Basarabia a fost ruptă dela sânul mamei noastre, Moldova, şi dată pe mâna străinilor care ne-au asuprit şi ne-au batjocorit cum au vrut, luându-ne orice drept la viaţa naţională şi omenească. Noi, sub stăpânire rusească, n'am avut şcoală, n'am avut biserică, n'am avut limbă, n'am avut nimic din ceea ce îi trebuie unui popor ca să poată înainta.'' Chemarea respingea orice fel de autonomie şi federalizare a Rusiei, încheind cu următorul deziderat: Noi vrem o Românie a tuturor Românilor.

Si astfel Hotărîrea adoptată de către Sfatul Tarii dela Chişinău, la 27 Martie 1918, consfinţea Unirea cu România. Hotărîrea stipula: "Republica democratică moldovenească (Basarabia) în hotarele ei dintre Prut, Nistru, Dunăre, Marea Neagră şi vechile graniţe cu Austria, ruptă de Rusia acum mai bine de o sută de ani din trupul vechii Moldove, în puterea dreptului istoric şi a dreptului de neam, pe baza principiului ca noroadele singure să-şi hotărască soarta lor-de azi înainte şi pentru totdeauna se uneşte cu mama sa, România.'' Pentru unire au votat 87 de deputaţi, 3 au fost contra (Balamez Stefan, Osmolovschi Arcadie, Starenski Mihail) şi 36 s'au abţinut.

Preşedintele Sfatului Ţării, Ion Inculeţ, precum şi secretarul acestui for, Ion Buzdugan, au semnat Declaraţia de Unire, conferindu-i astfel caracterul unui act oficial. Regele Ferdinand a trimis o caldă telegramă de felicitare, iar Parlamentul României a ratificat actul. Deci istoricul an, 1918, care a adus desăvârşirea naţională, la 1 Decembrie 1918, a început cu Basarabia, care a avut onoarea să facă primul pas în contextul european de atunci. La sfârşitul lunii Noembrie şi Bucovina intra în cadrul României, iar la 1 Decembrie Transilvania, Banatul, Crişana şi Maramureşul. Se cuvine să precizăm că la Cernăuţi şi Alba Iulia, a participat şi o delegaţie basarabeană, formată din Ion Pelivan, Pan Halipa şi Vl. Cazacliu.

Sfârşitul Primului Război Mondial, găsea România în tabăra Antantei, în tabăra învingătorilor. La lucrările Conferinţei de pace începute la Paris în 1919. Puterile Aliate în general au sprijinit punctul românesc privind recunoaşterea unirii Basarabiei cu România. Dacă delegaţia comunistă a Rusiei Sovietice n'a fost admisă la Conferinţă, delegaţia neoficială rusă, a Ruşilor albi, sub preşedinţia istoricului Miliucov, fost Ministru de Externe, s'a opus Unirii, argumentând că Sfatul Tării nu ar fi reprezentat poporul basarabean, că a fost luat votul prin forţă şi alte afirmaţii neviabile. Istoria trebuia să-şi spună cuvântul, în faţa unor argumente care nu puteau fi combătute: teritoriul era locuit de o populaţie majoritară românească şi aparţinuse în trecut Moldovei, teritoriu smuls cu forţa şi prin vicleşug.

In 1916, când Anglia, Franţa şi Rusia, iscăleau nişte convenţii secrete cu România, căreia îi recunoşteau în caz de victorie şi alianţă cu ele, a Transilvaniei, Bucovinei şi Banatului, generalul rus, Polianov, protesta. Considera că era o greşeală dacă Rusia admitea un stat românesc cu 15 milioane de suflete cu Transilvania, Banat şi Bucovina. Un asemenea stat, adăuga generalul rus, expert în probleme româneşti, puternic ancorat în Balcani, cu greu ar fi fost animat în viitor de sentimente amicale faţă de Rusia "...şi desigur ar fi tins să-şi realizeze visurile sale de-a se uni cu Basarabia...''

La 16 Noembrie 1919 deputaţii şi senatorii basarabeni, din Parlamentul României, printr'o telegramă, cereau Consiliului Suprem al Conferinţei de Pace dela Paris, să confirme declaraţia de unire cu România. Acesta a recunoscut, un fapt care se împlinise prin voinţa poporului încă la 27 Martie 1918.

Odă pentru poeta basarabeancă„ Leonida Lari

GLORIE ŢIE, LEONIDA LARI!

Cuvine-se să te cinstească fraţii
că ziua Invierii o veştești
şi pui din nou la locul lor penaţii
şi larii vetrei noastre strămoşeşti.

Cetăţile străbune, neuitate,
pe Nistru înşirate ca o salbă,
la viersul tău de foc tresaltă toate,
dela Hotin pân'la Cetatea Albă.

Din cripta-i dela Putna voievodul
cu inima vitează cât un munte,
văzând cum azi vlăstarele-i dau rodul,
îţi pune un sărut duios pe frunte.

Iar Eminescu, deşteptat de vise,
cu versul Doinei lui nemuritoare,
te'ntâmpină cu braţele deschise,
să-ţi dea şi el o caldă-îmbrăţişare.

Preotul Mateevici cu arcaşii,
la Mărăşeşti sacrificându-şi anii,
se bucură când vede că urmaşii
se'ntorc la "limba vechilor cazanii''.

Trezindu-se din beznă şi ruşine,
la glasul tău Moldova azi tresaltă.
Inima unei ţări întregi, latine,
bate în ton cu inima ta 'naltă.

Glorie ţie, Leonida Lari,
c'ai pus la loc de cinste, la fruntarii,
penaţii vetrei strămoşeşti şi larii!

Ionel ZEANA

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

VIZITA REGELUI MIHAI LA BONN

Regele Mihai a făcut, la 26 Iunie 1991, o vizită cu caracter politic la Bonn, capitala Germaniei. Acolo s'a întâlnit cu Dr. Graf Lambsdorff, preşedintele F.D.P., partid de coaliţie guvernamentală, care deţine cinci ministere, între care Ministerul de Externe, condus de Hans-Dietrich Genscher. Graf Lambsdorff a vizitat România imediat după Revoluţia din Decembrie 1989 şi este un bun cunoscător al realităţilor din România şi în genreal, din Estul Europei. El se bucură de o excepţională imagine ca expert financiar economic.

S'a discutat o largă gamă de subiecte: situaţia economică, politică, situaţia Germanilor din România, relaţiile germano-române, pactul Ribbentrop-Molotov, relaţiile României cu Comunitatea Europeană.

Criza economică din România se adânceşte, guvernul face datorii externe pentru a se menţine la suprafaţă şi nu este în stare să scoată ţara din dezastru. Dacă nu se vor întreprinde măsuri radicale, poporul se va găsi în curând în faţa unei ierni catastrofale. Investiţiile din partea Vestului sunt greu de aşteptat de către actuala echipă conducătoare, mai ales ea nu respectă obligaţiile pe care şi le-a asumat prin Documentele KSZE şi Charta din Paris. Bucureştiul procedează exact cum a procedat şi Ceauşescu. Este şi normal ca Vestul să nu poată avea încredere în guvernul dela Bucureşti. Se constată că pentru trecerea dela socialism la democraţie şi economia de piaţă s'a făcut foarte puţin şi nu este convingător dacă se vrea într'adevăr renunţarea la socialism.

Faptele guvernului, în care se înscriu şi evenimentele din 13-15 Iunie 1990, formează ele însile situaţia politică din România, situaţie care este bine cunoscută în Vest. In asemenea condiţii, ultima sută de mii de Germani din România vor să părăsească această ţară, ceea ce va constitui o pierdere ireparabilă.

S'a vorbit şi de Pactul Ribbentrop-Molotov, de Basarabia, Nordul Bucovinei şi Tările Baltice, vizitate nu de mult de către Graf Lambsdorff. In final, s'a scos în evidenţă rolul poporului român în crearea propriului destin.

Aceasta este prima vizită politică a Regelui Mihai şi prima întâlnire cu o personalitate oficială din Germania. Intâlnirea a avut loc la Bundeshaus (Casa Parlamentului) şi ea reflectă schimbările care au loc în Europa, şi problema înapoierii Regelui în ţară.

La convorbiri a participat şi George Bältean.

CORESPONDENT

ÎNCĂPEREA MEMORIALĂ DEDICATĂ ARHIEPISCOPULUI VALERIAN D. TRIFA

Duminică 7 Iulie 1991, cu ocazia Congresului Episcopiei Ortodoxe Române dela Vatra Românească, s'a sfinţit locul pe care va fi zidită încăperea dedicată memoriei Arhiepiscopului Valerian D. Trifa.

In prezenţa Mitropolitului Theodosie, a Episcopului Nathaniel, a unui sobor de preoţi şi a mulţimii prezente la Congres s'a întors prima lopată de pământ în vederea zidirii acestei încăperi memoriale ce va prezenta viaţa, opera şi realizările celui care a fost mai mult de 33 de ani, arhipăstor Românilor din America.

Lucrările vor începe grabnic, iar ajutor financiar către această importantă lucrare poate fi trimis la adresa: Romanian-American Heritage Center, 1540 Grey Tower Rd., Jackson, MI 49201

Corespondent

"ZIUA MORŢILOR DIN EXIL", LA PARIS

Deoarece mulţi Români din generaţia de sacrificiu care ne-a precedat au adormit pe pământ străin, Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici din România, **Filiala Franţa a comemorat şi în acest an "Ziua morţilor din exil", la 30 Martie 1991 (Sâmbăta lui Lazăr).**

După cum afirmă Părintele Valentin Brătan, de la Biserica Ortodoxă Română din Paris, "Sâmbăta lui Lazăr este, într'un fel Sâmbăta tuturor morţilor şi ea ne confirmă şi ne întăreşte credinţa noastră în inviere".

Iată de ce am ales această zi pentru comermorarea tuturor Românilor morţi în exil şi rugăm pe Românii de pe toate continentele să nu **uite această comemorare, în fiecare an, la Sâmbăta lui Lazăr**, în ajunul Floriilor.

Părintele Mihai Constandache, **Superior** al Bisericii Ortoodoxe Române din Paris, a pomenit câteva sute de Români morţi în exil, pe toate continentele unde i-a aruncat demenţa dictatorilor comunişti. De asemenea, a pomenit pe cei ale căror nume nu sunt cunoscute, ale căror morminte sunt uitate la marginile lumii.

După parastas, deţinuţii politici, majoritatea bolnavi, s'au deplasat la mai multe cimitire unde au depus flori şi lumânări şi unde s'au rugat pentru sufletele **fraţilor lor**.

Prima dată au mers la cimitirul din Boulogne-Billancourt, unde se odihneşte Dan Grigorescu, fiul generalului erou Eremia Grigorescu. Dan **era** înzestrat cu acelaşi spirit de sacrifiu. Corespondent al postului de radio "Europa Liberă", la Paris, Dan Grigorescu ne-a ajutat cu ocazia tuturor manifestaţiilor anticomuniste, din capitala Franţei.

Ori de câte ori Asociaţia Deţinuţilor Anticomunişti Români organiza o manifestaţie, eu ii telefonam şi-l intrebam:

-Domnule Dan, mai întărim speranţa poporului român?

Dan Grigorescu era gata totdeauna să prezinte amănunţit toate acţiunile noastre, la radio "Europa Liberă".

A avut mângâierea să vadă agonia comunismului, în România.

Apoi ne-am recules la mormântul din Courbevoie al lui Alexandru Bruteanu, artist instrumentist, fost **deţinut politic şi mare Român, fratele scriitoarei** Nicole-Valéry Grossu.

Ne-am deplasat, apoi, la cimitirul Père Lachaise, din Paris, unde dorm **George** Enescu, Nicolae Penescu şi Gheorghe Apostu.

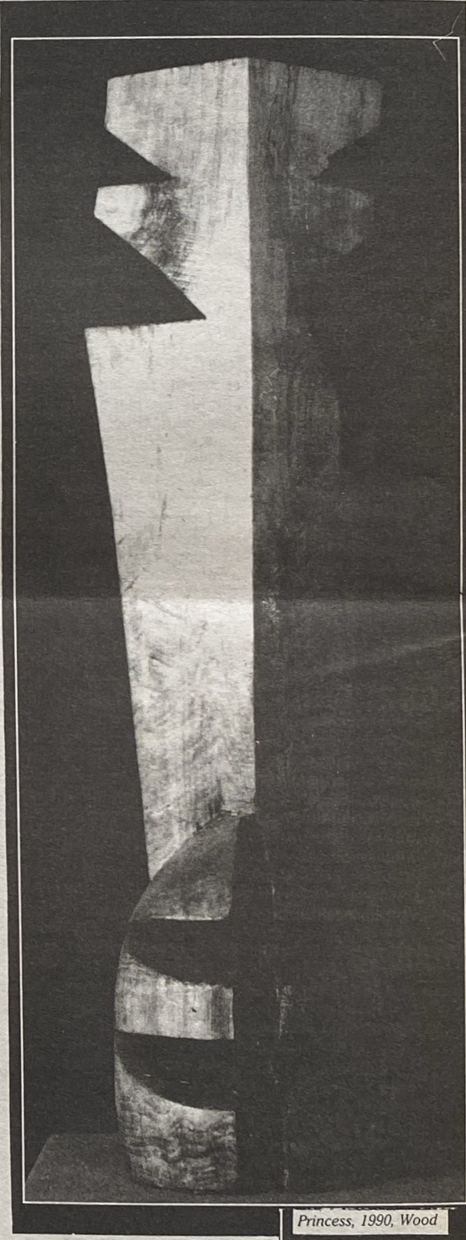
Ne-am recules, în final, la mormintele Mitropolitului Visarion Puiu, al preotului Znagoveanu, fondatorul Bisericii Ortodoxe Române din Paris şi al lui Constantin Brâncuşi, din cimitirul parizian Montparnasse.

Bunul Dumnezeu să-i pomeneneascâ întru **Impărăţia Sa!**

Remus RADINA

EXPOZIŢIA SCULPTORULUI NICAPETRE

28 Iunie- 30 Iulie 1991

Princess, 1990, Wood

Vernisajul a avut loc la Carnegie Gallery din Dundas, Ontario, Canada, înprezenţa unui public numeros.

Lucrări în lemn şi marmoră, reunite pentru prima oară în Canada, ne-au permis să descifrăm o parte semnificativă a discursului sculptural al lui Nicăpetre; o "Umbră" în bronz completează ansamblul.

Am revăzut cu aceeaşi plăcere admirativă unele "Invocaţii" şi "Frumuseţi indepărtate" în lemn: totemele omului "victor", nu un oarecare zeu războinic, ci viaţa în fibra ei vie şi trecătoare.

"Akritori", în lemn şi marmoră, metafore ale celor patru puncte cardinale, străjuiesc fidel demnitatea înălţimilor templului.

Dintre "Umbre", una din temele profunde, incipiente, ale artistului am remarcat grupul celor trei, dăltuite în travertin ocru care, cu nenumăratele lui tente subtile din aceeaşi gamă de culoare, sunt destinate să însoţească planurile, curbele şi liniile unei viziuni imateriale. O lume de vibraţii în perpetuă mişcare, care nu permit fixarea hotarelor inspiraţiei artistice sugerează - fără să impună - simţirea şi ideea care o exprimă: umbra, simbolul mumelor.

"Altarele păgâne" aşteaptă jertfele pentru care au fost create, acelea închinate artei.

Dintre ele se desprinde altarul în marmoră verde de Kokinaraki, care în profunzimea şi simplitatea lui aparentă ne îndreaptă către raţiunea pură, transcendentală şi concomitent către profunzimea polifonică şi ritmică a suitelor lui Bach.

"Ingerul albastru" păşeşte cu măreţie lumea încredinţată de marele ordonator.

Dezlegată de contingenţele cotidiene, materiale, "Prinţesa" domneşte.

"Adam şi Eva" în pruncie (macheta în lemn) ne prevestesc majestatea lor, deveniţi adulţi, dăltuiţi în nobila marmoră a lui Fidias în care artistul i-a văzut, din primele clipe ale concepţiei.

In desenele (cărbune) pe pânză tratată ca pentru o pictură, de dimensiuni Rubens-iene, reîntâlnim pe Faunul Nike şi pe Nimfa Irini care schimbă de facies în funcţie de anotimpuri. Mitul ancestral al ofrandei ce perpetuează fiinţa noastră este redat, în ciuda aparenţei bucolice, cu toată profunzimea şi serenitatea lui.

Convingerea trecătorului care poposeşte în Nirvana formelor, a armoniei şi a viziunii astrale - prezentă în expoziţia dela Carnegie Gallery - este aceea de a fi regăsit dominanta "non multa sed multum".

E.C.F.

LA ÎNCHIDEREA EDIŢIEI

A MURIT DR. DANIEL ORDEANU

In ziua de Sâmbătă, 20 Iulie 1991 s'a stins din viaţă, după o scurtă dar grea suferinţă DR. DANIEL ORDEANU. Născut în com. Lancram, jud. Alba, Dr. Ordeanu a studiat la Viena apoi s'a stabilit în Canada.

Prin dispariţia Dr. Daniel Ordeanu, ziarul "Cuvântul Românesc" pierde unul dintre fondatorii şi colaboratorii săi de seamă.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

AVETI PUȚINTICĂ RĂBDARE

Se anunță oficial: Tripletul Iliescu-Roman-Măgureanu a hotărît să-și spele conștiința cu leșie și scrobeală.

Dosarele Securității, cu numele criminalilor și crimele înfăptuite dela venirea comuniștilor la putere și până azi, vor fi publicate în "Monitorul Oficial", în câteva zile.

Mai exact 32.872 de zile, 90 da ani! (32.850 de ani! plus 22 de zile ale anilor bisecți).

UN CITITOR DE CONTRABANDĂ

Dela un factor poștal din România:

Domnule director....în ruta mea am un abonat al ziarului Dvs. Mărturisesc că sunt vinovat: îi predau ziarul cu întârziere pentrucă mai întâi îl citesc eu și familia mea.

N'am bani, dar v'aș ruga să-mi trimiteți și mie un exemplar. N'am citit în viața mea un ziar cu mai multă plăcere decât ziarul Dvs. care ne arăta cât am fost și cât suntem de mințiți de cei care ne-au condus și ne mai conduc.

Vă mulțumesc, X.X. (nu-i dăm numele, N.R.)

Notă: cei care doresc să astâmpere setea de adevăr a celor din țară și vor să ofere ziarul unei rude, cunoscut, sau unui concetățean din același oraș sau județ , îi rugăm să citească informațiile din paginile ziarului.

UN ALT TITLU DE NOBLEȚE: "PARANOIC"

Intrebat de ziariști despre asasinarea profesorului Culianu, se pare a fi opera SRI-ului Dl. Iliescu a răspuns: "După cum spunea o personalitate din Statele Unite (Cine-i personalitatea? N.R.), exilul românesc suferă de o pronunțată paranoia."

Alături de "golani", exilul a mai obținut un alt titlu de onoare: "paranoici."

Bineînțeles că Dl. Iliescu e întreg la minte.

ÎN DRUM SPRE SUEDIA!

Va aduceți aminte de promisiunile D-lui Președinte că România va sta alături de Suedia, deoarece va îndruma politica țării către sistemul socialist suedez?

Dl. Iliescu e aproape să-și realizeze promisiunile.

O anchetă a "Drepturilor Umane", făcută în 88 de țări, de către Națiunile Unite, oferă următoarea clasificare:

Primele cinci țări care acordă cele mai mari libertăți omului sunt: Suedia, Danemarca, Olanda, Finlanda și Noua Zeelandă. Statele Unite ocupă locul al 12-lea.

Ultimele cinci țări, unde drepturile omului sunt cel mai puțin respectate: Irak, Libia, ROMANIA (Sublinierile noastre), Etiopia și China.

Dl. Iliescu face eforturi să plaseze România în locul Chinei, ajungând la coada listei. Atunci, invocând principiul că "Extremitățile se ating", Dl. Președinte va putea afirma:

Am așezat România alături de Suedia!

ÎN ACEEAȘI CĂRUȚĂ

Se pare că Seful Rabin, Moses Rosen și P.F. Patriarh Teoctist au probleme comune: și-au pierdut popularitatea.

Nemulțumirea din sânul credincioșilor se datorește faptului că ambii au colaborat și l-au susținut pe ateistul și antisemitul Ceaușescu

Dl. Rosen, ca să arate că-i necesar comunității sale, vorbește despre "pericolul "antisemit" si cere, în numele libertății bineînțeles, ca guvernul să suprime Libertatea Presei, în timp ce P.F. Teoctist a dat ordine duhovnicești preoților să suporte acțiunile FSN-iste.

Iar ambii, ca să le dovedească credincioșilor că sunt plăieșii care le apără credința, au început să strige:

Dl. Rabin: "Fasciști, fasciști" și Prea Fericitul: "Greco-Catolici", "Greco-Catolici."

CU PICĂTURA

Ne referim la veștile bune din țară și dorim ca această coloană să fie cât mai lungă.

Incepând dela 2 Iulie Radio "Europa Liberă" transmite dela Biroul din București. Mai important decât știrile (Românul ascultă "E.L." indiferent de unde e transmisă) e faptul că guvernul le-a oferit un birou.

■

Muzeul Național de Artă din București și-a recuperat o bună parte a valorilor artistice (câteva sute) "împrumutate" de Ceaușescu ca să-i cultive pereții.

■

In București a fost creată Universitatea Română Americană. Este prima de acest gen în Europa și a cincea din lume. Celelalte sunt în Japonia, Filipine, Liban și Egipt.

■

Printre puținele inițiative particulare cu succes, este un restaurant modern unde se servește pița (Pizza) inițiat de un tânăr Evreu, reîntors din Israel.

ASOCIAȚIA ZIARIȘTILOR ROMÂNI

In ziua de 13 Mai 1991, a avut loc la Cité Universitaire-renumitul centru studențesc parizian -, înființarea breslei slujitorilor români ai mass-mediei din lumea liberă inițiată de Comitetul Director al Asociației Naționale (cu sediul în Calea Victoriei 135), reprezentată de colegii Sorin Roșca-Stănescu și Stelian Tănase.

Conferința de constituire a Asociației Ziariștilor Români din Vest (AZR-VEST) și-a desfășurat lucrările sub direcția Domnului ambasador Alexandru Paleologu, ales în unanimitate președintele ei de onoare. Președinte activ al Asociației a fost ales Dl. Dan Culcer. Participanții la această reuniune fac publică

DECLARAȚIA PROGRAM A AZR VEST

AZR VEST este o asociație profesională a ziariștilor de origine română stabiliți în țările din Europa de Vest sau în afara Europei, care reunește specialiști, producători ai informației și comunicației scrise sau audiovizuale, personalități ale diasporei care luptă pentru libertatea presei.

AZR VEST este deschisă ziariștilor de altă origine, militanți pentru libertatea și independența presei, prieteni ai României, care profesează în spiritul principiilor deontologice înscrise în statutul AZR.

Membrii filialei VEST a AZR aderă la statutul AZR votat la conferința de constituire. In acest sens, ei au aceleași scopuri, îndatoriri și drepturi profesionale cu cele ale confraților din România.

In condițiile activității de jurnalist desfășurată în afara României, membrii AZR VEST își propun realizarea unor scopuri specifice, în cadrul scopurilor statutare generale ale AZR.

AZR VEST consideră, în conformitate cu dreptul european și cu jurisprudența europeană, că nici un organism de stat, nici o instituție privată sau de stat nu poate deține monopolul asupra informației, asupra accesului la informație, a producerii și comunicării informației. Orice cetățean are dreptul, garantat prin lege, de a accede liber la informațiile care privesc persoana sa, care privesc problemele comunității.

In acest sens, AZR VEST consideră că activitatea de presă, de producere, difuzare și comunicare a informației scrise sau audiovizuale nu poate fi îngrădită de nici o reglementare juridică specială, de nici o rațiune de stat sau de partid politic.

SCOPURILE AZR

AZR VEST își propune să realizeze o informare completă și obiectivă a membrilor săi și mass-mediei în general asupra realităților din România.

In acest scop la Paris va lua ființă Centrul internațional de documentare asupra României.

AZR VEST își propune o informare promptă și exactă a presei independente din România asupra problemelor mondiale și asupra modului în care este prezentată realitatea românească în presa internațională.

AZR VEST își propune să stabilească legături de colaborare directe și sistematice, atât la nivel personal cât și la nivel asociativ, cu asociații, organisme, fundații și instituții naționale sau internaționale care respectă și garantează libertățile fundamentale ale omului, libertatea și independența opiniei, presei și informației și comunicării.

AZR VEST realizează și sprijină programele de perfecționare profesională a jurnaliștilor români independenți din țară sau din străinătate în cadrul unor programe de cooperare cu asociații sau organisme de formare și perfecționare profesională, punând un accent asupra formării tinerilor ziariști și gestionari ai presei independente.

AZR VEST susține independența presei din România și apără prin mijloacele de care dispune libertatea, independența și demnitatea ziaristului.

AZR VEST sprijină pluralismul, libera circulație a publicațiilor independente în interiorul și în afara României ca și liberul acces al cetățenilor la mijloacele de informare și comunicare scrise și audiovizuale.

In acest sens acționează și pentru realizarea unei televiziuni naționale independente, private și pluraliste.

AZR VEST promovează principiile cuprinse în Carta Libertății Presei și acționează pentru respectarea lor în România.

In urma analizei situației din România; conferința de constituire a AZR VEST constată că reflexele totalitare ale puterii se remarcă prin obstrucționarea sistematică a eforturilor pe care societatea civilă din România, majoritatea populației le consacră procesului de democratizare.

In acest sens, AZR VEST consideră că orice autoritate din România este obligată să respecte cu strictețe voința populară exprimată în Decembrie 1989, nu prima dată în istoria României, de a avea o presă liberă, pluralistă și independentă. Considerăm că autoritatea trebue să respecte cu strictețe acordurile internaționale, semnate și ratificate, privitoare la libertatea de expresie, opinie și informare.

AZR VEST constată existența unei cenzuri administrative și economice aplicată presei independente, constată manipularea presei audiovizuale naționale și unice în serviciul exclusiv al puterii instituite și în dauna intereselor societății civile.

AZR VEST constată că securitatea personală a ziaristului în exercițiul funcțiunii sale nu este garantată de autorități, ba mai mult, chiar organele desemnate să asigure ordinea și să garanteze exercițiul liber al profesiunii de ziarist acționează agresiv, obstrucționează, refuză accesul la informații al ziariștilor sau falsifică informațiile deliberat.

Respectarea prevederilor Cartei Libertăților Presei nu este garantată de puterile legislativă, executivă și judecătorească. Există chiar tentative de promulgare a unor legi antidemocratice în domeniul presei scrise sau audiovizuale.

In acest sens, AZR VEST se pronunță cu hotărîre împotriva oricărei legiferări speciale asupra presei. Ziariștii se supun ca cetățeni legislației generale.

AZR VEST declară solemn că orice încălcare a libertății de informare și comunicare este un obstacol în calea democrației și pune în vederea guvernanților actuali și viitori ai României că răspunderea lor istorică nu este abstractă.

Să urăm asociației noastre o viață lungă și demnă, în numele unei prese libere, pluraliste și independente, iar membrilor ei - spor la lucru și succese, în nobila profesiune de ziarist. □

Andrei PANDREA

ȘTIRI, ȘTIRI, ȘTIRI

TRANSMISE ȘI COMENTATE DE CORESPONDENTUL NOSTRU FABIAN STICLARU

DESPRE BISERICA AȘA-ZISĂ ORTODOXĂ DIN ROMÂNIA

La presiunile regimului comunist, puțin timp după instalarea acestuia la putere, Biserica Ortodoxă a renunțat să mai facă educație religioasă copiilor. Datorită acestei abdicări, Românii ortodocși mai sunt ortodocși doar formal. Majoritatea nici nu-și cunosc crezul. Atașamentul lor față de Biserica Ortodoxă este doar sentimental și tradițional. Prea puțin, deci, pentru a purta numele de creștini.

Clerul și administrația acestei biserici (cu foarte puține excepții) au colaborat din plin cu regimul comunist, cu Securitatea. Au privit cu nepăsare dărâmarea propriilor lăcașe de cult. Au trădat secretul spovedaniei.

Ar fi fost de așteptat ca după 1989 Biserica Ortodoxă din România să-și purifice rândurile, clerul și adminsitrația compromisă. Te-ai fi așteptat să-și înceapă o nouă viață de propovăduire. Aproape nimic din toate acestea.

Biserica Ortodoxă continuă să ofere doar ritualuri: "sfințiri" de sedii ne-ecleziastice, de grajduri, de avioane, de submarine și interminabile parastase (televizate, bineînțeles). Nici vorbă de înlăturarea foștilor colaboratori ai Securității . Nu vrea să înapoieze lăcașele Bisericii Greco-Catolice pe care le deține ilegal.

Cochetând cu organizația șovină "Vatra Românească", manifestă mai nou o suspectă intoleranță față de celelalte culte creștine, numindu-le "eretice" și "dezbinări" ale Apusului. Iar acest sinistru securist Teoctist Arăpașu, Patriarhul Bisericii Ortodoxe din România, a făcut act de credință și supunere Frontului Salvării Nemernicilor.

Câțiva preoți curați sufletește dau alarma în pustiu.

Care va fi viitorul Bisericii Ortodoxe din România?

DL. NICA LEON ABORDEAZĂ GENUL EPISTOLAR

In luna Mai a apărut publicația "Omagiu", supliment al periodicului "Revanșa", oficios al Partidului Liber Democrat. "Omagiu" cuprinde "texte alese" ale D-lui Ion Iliescu de pe vremea când era "tovarăș" și nu "președinte ales".

Dl. Nica Leon, președintele P.D.L. și directorul sus numitelor publicații, i-a trimis "alesului" (din Duminica Orbului) o scrisoare și un mandat postal. Iată textul scrisorii: "Stimate domn, Vă informăm pe această cale că am trimis la Palatul Cotroceni, pavilionul Cucuveaua, suma de 275,25 lei, reprezentând drepturile de autor pentru magistralele cuvântări pe care le-ați rostit la odioasele congrese roșii în calitate de disident comunist. Vă mulțumim pentru colaborare și așteptăm dela Dvs. noi lucrări programatice de o excepțională importanță teoretică și practică pe care le vom publica. "Jos comunismul!".

PĂZITORII PAZNICILOR

După hotărîrea Parlamentului de formare a unei comisii de investigare a "Afacerii Berevoiești", în Senat a fost înaintată propunerea de a se înființa și o comisie care, în paralel, să verifice personalul Serviciului Român de Informații. Propunerea vine din partea (surpriză!) F.S.N.-ului, care a declarat (prin Dl. senator Timofte) că "fără a ști cu cine lucrăm" nu se poate discuta legea cu privire la structura S.R.I.

CENZURA NU MAI EXISTĂ

Cotidianul "Timișoara" a publicat articole în care se elucidează câteva mistere.

Doi salariați ai Atelierului Poșta-Tranzit din capitala Banatului, aruncând la gunoi conținutul câtorva saci, au descoperit 22 de scrisori - cu adresele perfect lizibile pe plic scrise din străinătate (U.S.A., Germania, Canada etc.) unor destinatari din Banat, deschise, care trebuiau să dispară.

Forurile superioare fiind sesizate, "afacerea" a încăput-după cum era de așteptat - pe mâinile S.R.I-ului (fosta Securitate).

De atunci, liniște și pace.

Si noi, naivii, ne mirăm că nu primim răspuns la misivele adresate celor din țară.

LUCRĂRILE PRACTICE ALE ELEVILOR OFIȚERI DE SECURITATE

La începutul lunii Iunie Dl. Rodrig Mărculescu, lector la Institutul Politehnic din București, trecând prin Pasajul Universității, a fost înșfăcat și târît în toaletele pasajului pentru a fi bătut măr - cu bocanci și bastoane - de o patrulă compusă din 8 elevi ofițeri de poliție, condusă de un sergent major. D-l Mărculescu a fost scăpat din ghiarele călăilor de trecătorii care au auzit strigăte disperate.

Motivul: lectorul intervenise, în mod civilizat și după ce se legitimase, în favoarea unui vânzător de ziare căruia patrula îi confiscase - în mod abuziv - actul de identitate.

PENTRU ADEVĂR

Incepând din 1948, tinerele vlăstare ale României n'au mai avut contacte cu trecutul. Unii bătrâni au început să uite. Din ce în ce mai mulți au început să moară.

Comuniștii au început să ucidă trecutul. Pseudoistoricii instruiți la Academia "Stefan Gheorghiu" au creat o butaforie după "gândirea" și interesele Kremlinului.

După 1989, noi vrem un alt viitor decât acela cădelnițat de bolșevici, dar trecutul ne este în mare parte înnecat în pâclă, încă.

Doar o mică parte din adevăr a ieșit la iveală.

"Golanii" din Piața Univeristății au fost numiți "legionari" în mass-media controlată de Puterea neobolșevică.

Stim cât de calomniată a fost Mișcarea Legionară de către așa-zisii istorici comuniști. Deci, nu e de mirare că puterea folosește cuvântul "legionar" în sens peiorativ.

Ne miră însă unele publicații de opoziție care compară "Vatra Românească" și Partidul România Mare cu Mișcarea Legionară. Ce legătură poate fi între creștinescul naționalism al Mișcării Legionare și șovinismul de sorginte securisto-comunistă al celor două grupări sus-numite?

Se produc multiple confuzii în marea masă a oamenilor simpli, de abia ieșiți din noaptea comunistă.

Istoricii de bună-credință trebue să facă lumină. Cei care știu trebue să spună. Si cei din România, și cei din diaspora română.

Uitându-ne trecutul, îl vom repeta.

Neștiindu-ne trecutul, îl vom repeta.

Fără a ști că-l repetăm.

Chiar merităm eticheta rabinului roșu Silviu Brucan: stupid people?

CONDUCEREA FSN A ȚĂRII PROVOACĂ ALTE PAGUBE

Din cauza condițiilor imposibile de muncă (lipsă de materii prime, utilaje, piese de schimb, transporturi etc.) s'au înregistrat, în 1990, 570.000 zile/om de grevă; pagubele sunt evaluate la 216.000.000 lei.

SPERANȚE DEȘARTE

800.000 de Români așteaptă, de câțiva ani, livrarea unui autoturism Dacia pe care l-au plătit integral, la comandă, 72.000 lei. Pentru a intra în posesia acestui bun, bieților oameni li se mai cere - astăzi - încă 130.000 lei în plus!!

Câțiva cetățeni, considerând că "puterea" nu este o noțiune total abstractă, au intentat un proces primului ministru, în calitate de șef și reprezentant al puterii. Speranța deșartă este mai actuală ca niciodată.

DEMONSTRATIE ANTIGUVERNAMENTALA A ALIANTEI CIVICE

CHIX ELECTORAL

In ultima zi a lunii Mai a.c., Tovărășenia-sa Ilie Verdeț a fost așteptat în Valea Jiului de către membrii filialei locale a Partidului Socialist al Muncii. A fost închiriată o sală în incinta Casei de cultură din Petroșani.

In momentul în care "tovarășii" au vrut să se instaleze, a năvălit liderul sindicatelor miniere din Valea Jiului, Dl. Miron Cosma, și le-a interzis accesul în sală.

"Dacă intrați, au să vină minerii" - le-a spus el.

O echipă formată din reprezentanții poliției, armatei și Ligii sindicatelor miniere a hotărît să se deplaseze pe defileul Jiului pentru a-l întoarce din drum pe "ortacul" Verdeț (în tinerețe a fost maistru minier). Iată, însă, că un telefon "salvator" a anunțat că "to'a'șu" a contramandat "vizita de lucru".

Si-o fi adus aminte mangafaua de greva din 1977, când a fost "bușit" de mineri.

CONDUCEREA FSN SPRIJINĂ ȘCOLARIZAREA

Noua lege (în proiect) a învățământului prevede taxe de școlarizare pentru studenți, taxe pe care - ținând seama de situația materială catastrofală a acestora - studenții nu le vor putea achita.

Dispariția viitoarelor generații de intelectuali este asigurată; mai ales dacă ținem seama și de faptul că aceeași echipă sinistră (Iliescu, Roman) a introdus și taxe la liceele de stat: examenul de admitere la liceu costă 1.000 lei iar taxa anuală, la liceu, 5.000 lei!!

Numai un părinte securist își poate permite asemenea cheltuială. Lozinca din 1990: "Noi muncim, noi nu gândim" continuă să fie - încă - de actualitate.

CANALUL DUNĂRE-MAREA NEAGRĂ DIN NOU ÎN PLINĂ ACTIVITATE

După ce - acum patru decenii - a fost mormântul a mii de Români nevinovați, Canalul face, astăzi, alte victime datorită nepăsării guvernului FSN.

Primenirea apei Canalului se poate face numai prin punerea în mișcare a ecluzelor care permit trecerea vapoarelor. Oricum, vapoarele prevăzute sunt mai degrabă "vase fantomă"; datorită absenței lor ecluzele sunt imobile. Astfel secțiunile dintre ecluze au devenit băltoace dezgustătoare, locul de predilecție pentru scurgerea apelor de canal și acumularea gunoaielor de tot felul. Aerul respirat de locuitorii din regiune este infectat, iar apele freatice sunt grav contaminate. Dar asta nu-i privește pe vajnicii conducători ai țării.

FRANCOFILIA ÎN ROMÂNIA

In calitate de cel mai mare corifeu - pretins - al politicii internaționale, Președintele Franței a făcut recent o scurtă vizită în țară, pentru a tămâia pe Iliescu și acoliții lui. Cu această ocazie, distinsul om de stat a confirmat și câteva pomeni rudelor întru "stângism" și latinitate.

Printre acestea, semnalăm faptul că din 1990 au plecat din țară, în Franța, 400 doctoranzi care urmează să-și completeze studiile în patria lui Vercingetorix.

Totul ar fi foarte frumos dacă nu am ști că absolut toți acești 400 de tineri sunt copii sau rude directe ale nomenclaturii din "epoca de aur" sau a acelei de astăzi, amândouă "ejusdem farinae".

"NICU" LUI ILICI

Dl. Miron Cosma, liderul sindical al Mineriadiștilor, a lovit cu mașina o femeie care a murit în drum spre spital. Dl. Cosma nici n'a fost chemat la poliție să dea vreo declarație. Când minerii D-lui Cosma au terorizat și ucis cetățenii capitalei din ordin, un accident nepremeditat de mașină e doar o floare la ureche; în plus, Dl. Cosma e protejatul D-lui Președinte Iliescu.

LA TEMNIȚĂ CU EL!

La conferința "Puterea și opoziția", desfășurată în luna Martie a.c., redactorul dela cotidianul feseniot "Azi", Teodor Bulza, își lua notițe peste notițe. E liberă, canalia, deși locul său ar fi în spatele gratiilor, alături de criminialii pe care i-a slujit cu atâta sârguință.

Fostul redactor-șef al cotidianului P.C.R. "Drapelul roșu" (din Timișoara), pe 21 Decembrie 1989, pregătise în tipografie un număr special ce înfiera "acțiunile iresponsabile ale huliganilor și legionarilor timișoreni".

Deoarece muncitorii tipografi au refuzat să culeagă așa ceva, pregătind în schimb manifeste anticomuniste, "tovarășul" Bulza a adus la poligrafie trupe U.S.L.A. Totuși, ziarul nu a apărut.

A condus apoi "Luptătorul bănățean" în al cărui prim număr facea elogiul... criminalului comunist Radu Bălan (în prezent arestat).

In urma protestelor timișorenilor, a fost "mazilit".

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile:

UN MINUT DE TĂCERE PROVOACĂ GĂLĂGIE

Vorbărie multă pentrucă Parlamentarii şi-au ţinut gura închisă, timp de un minut, comemorând moartea Generalului Antonescu.

Un gest care a nemulţumit pe toţi, afară de cei care s'au gândit că o parte din trupul ţării ne este încă subjugată.

Pentru Dl. Iliescu, care doreşte ape tulburi, comemorarea a fost mană cerească şi mulţi o aseamănă cu mărul discordiei aruncat în mijlocul frământărilor.

Monarhiştii se simt lezaţi prin simpla reamintire că Antonescu a fost arestat în Palatul Regal în complicitate cu Regele Mihai. (Antonescu a fost judecat, condamnat şi împuşcat de "Tribunalul Poporului" şi nu de un Tribunal Internaţional, N.R.)

Alţii au considerat comemorarea ca un atac la adresa foştilor legionari, deoarece Antonescu devenise duşmanul lor de moarte, trimiţându-i pe front în prima linie, cu siguranţa că nu se întorc şi de asemenea, a înfiinţat centrul de "reeducare" Sărata.

Evreii văd în comemorare un act de "antisemitism", deoarece Generalul a dat mâna cu Hitler şi-a luptat alături de el contra Uniunii Sovietice.

Singurii care râd în barbă sunt comuniştii! Ei au reuşit încă odată să îndrepte atenţia publicului asupra altor subiecte: monarhie, legionarism, antisemitism etc. ca lumea să uite de haosul şi mizeria din noul "Rai Original" al D-lor Iliescu, Roman.

Nu ne surprinde că după o jumătate de veac dela moartea celui comemorat şi după ce istoria a fost schimbată pentru a controla prezentul, noile generaţii să se întrebe:

Cine a fost Antonescu?

Antonescu a fost mai întâi Român!

A comis, ca Român, greşeli? Da, a comis, şi-a plătit cu viaţa. El a căzut într'o pânză de păianjeni ţesută de prietenii din jurul lui, în frunte cu D-na Veturia Goga, spioana aliaţilor.

Dar cu toate păcatele: era mândru, încăpăţânat şi rău la inimă, (Câinele Roşu), Antonescu a fost Românul care a trecut Prutul ca să smulgă, din ghiarele ateiste, "Moşia furată astă vară", Basarabia!

REGIMUL ÎŞI ALEGE JUDECĂTORI..SUPREMI

Printre judecătorii recomandaţi la Curtea Supremă de Justiţie de către Dl. Iliescu, dăm şi de domnul Liviu Giurgiu.

El a venit cu "patalama" de sus că n'a participat la vreun proces politic, nu a colaborat cu Securitatea şi-a cântat Duminica în corul bisericii.

Dl. Iliescu a vrut să asigure Senatul că a ales un om integru!

Dar iată că unul dintre cei care au fost torturaţi şi trimişi la Canal, s'a încăpăţânat să trăiască, Dl. Radu Negrescu, a trimis din Franţa o scrisoare ziarului "România Liberă" (4 Iunie) prin care îi reaminteşte D-lui "Suprem" despre trecutul "nepătat". Dl. Negrescu este unul dintre cei şapte care au adresat un memoriu Senatorului Henry Jackson, prin care protestau împotriva încălcării brutale a drepturilor omului de către regimul comunist.

Protestul, difuzat la Europa Liberă şi publicat în ziarele din Apus, l-a iritat pe Ceauşescu aşa că cei şapte delicvenţi cu iscălitură, au fost arestaţi, torturaţi, judecaţi şi condamnaţi.

Cel care l-a condamnat pe Radu Negrescu în ziua de 7 Iulie 1977 pentru activitatea sa politică nu-i altul decât fostul Judecător dela Sectorul 7 al Municipiului Bucureşti, şi actualul judecător, Liviu Giurgiu, pe care Dl. Iliescu îl propune la Curtea Supremă!

Intrebat de ziarişti dacă Dl. Liviu Giurgiu e în adevăr Liviu Giurgiu şi n'a fost vreun alt judecător cu numele Liviu Calafat sau Liviu Afumaţi, el a fost silit să admită că el este cel care l-a condamnat pe Radu Negrescu să muncească la Canal, pentru motivul că a refuzat a se încadra în muncă şi pentrucă nu renunţa la cererea sa de a părăsi ţara, deci motiv politic!

Dl. Iliescu se gândeşte la propria sa piele. Dacă mâine va fi acuzat de crimele comise, el va avea în plenul "Curţii Supreme" un judecător integru!

NU NI SE MAI VÂND COPIII

O nouă lege, valabilă cel puţin până la 1 Septembrie, pune frâne "Târgului de copii":

Nu se pot înfia decât copii care sunt de cel puţin 6 luni în orfelinat, vânzarea ilegală devine o crimă, iar misiţii pot obţine până la 5 ani închisoare. Cererile străinilor vor fi supravegheate de o agenţie guvernamentală care va aproba doar copiii orfani ori ai căror părinţi sunt necunoscuţi. Noua lege nu afectează cererile în curs de aprobare.

Dr. Alexandru Zugrăvescu, şeful "Comitetului de Adoptare" spune că s'ar găsi în orfelinate 100.000 de copii, iar unii s'au vândut şi cu $25.000.

SĂ NE RECÂŞTIGĂM TRECUTUL

Un documentar despre "gulag"-ul românesc, realizat de o echipă dela Televiziunea Elveţiană, a fost arătat în Elveţia, Italia, Australia, dar nu încă în România.

Cu excepţia "birourilor" din subsolul Securităţii din Calea Rahovei, ziariştii au vizitat restul instituţiilor de "reeducare".

Pentru prima oară în 45 de ani, fotografii au pătruns în miezul gulagului:

Piteşti, Jilava, Gherla, Aiud, Sighet, etc. pe unde s'au triat peste 1 milion de deţinuţi, dintre care au murit cca. 300.000.

"Cel mai lung şi mai extins gulag din întreg Estul european. In anii aceia comunismul s'a impus cu o ferocitate neegalată decât în URSS." ("R.L.", 12 Iunie).

Au fost vizitate minele de plumb dela Cavnic şi Baia Sprie, unde "...mortalitatea atingea 70%... drama cea mai sângeroasă dar şi cea mai puţin cunoscută din întreg Estul Europei".

Spectatorii pot vedea: "...boxa în care a murit Iuliu Maniu, din temniţa dela Sighet, lângă care s'a sfârşit şi marele istoric Gheorghe Brătianu, şi Dinu Brătianu, "Canalul" cu cei 120 de mii de morţi, care ar trebui declarat 'Cimitir Naţional', Poarta Albă, 'stuf'-ul, Galaţi, Nistru şi, în sfârşit, ca un simbol de triumf al binelui asupra răului, supravieţuitorii rezistenţei din munţi, în inima Făgăraşului."

DAI EXAMEN CU SFOARA

Pentru a obţine o catedră la o şcoală din oraş, Ministerul Invăţământului a deschis un nou concurs: nu obţii postul pe bază de educaţie, ani în învăţământ, etc. ci pe baza consumului de pingele; sunt angajaţi cei care locuiesc mai aproape de şcoală, iar comisia de examinare măsoară distanţa dintre casă şi şcoală.

In caz de distanţă egală, trece examenul cel care dovedeşte că poate scurta drumul ... sărind gardurile.

CODRII COSMINULUI GROAPĂ DE GUNOI?

Pădurea deasă la Sud de Cernăuţi, unde în 1497 Stefan cel Mare l-a bătut pe Regele Albert al Poloniei, este ameninţată de autorităţile ucrainene care au dat dispoziţie să se taie cca. 40.000 hectare, să fie transforme suprafaţa eliberată în groapă de gunoi.

Populaţia română din zona afectată şi societăţile culturale româneşti au cerut autorităţilor ca regiunea să fie declarată "Monument al naturii"; dar repetatele apeluri au rămas deocamdată fără răspuns.

114 PLUS 1

La cele 114 de partide existente din regimul "Trandafirului" s'a mai adăugat unul: "Partidul copiilor din Flori". Preşedintele "floriştilor" e pensionarul Cornel Pârvu, el însuşi copil din flori.

FABRICĂM ARMAMENT?

Revista franceză "Le Point", nr. 978 publică: "România vrea să-şi modernizeze industria sa militară cu ajutor financiar şi tehnic al unor firme britanice. (Asta în locul industriei alimentare, bineînţeles).

NORMALIZAREA ABUZURILOR

După un an dela evenimentele din 13-15 Iunie 1990, Federaţia Internaţională pentru Drepturile Omului, Helsinki, consideră că "abuzurile împotriva drepturilor omului fac parte din viaţa cotidiană şi că numeroşi Români trăiesc încă în teamă şi nesiguranţă".

TEOCTIST ŞI TEOCTIST

La începutul lunii Iulie Biserica Ortodoxă Română a canonizat pe Stefan cel Mare, un gest pe care-l aplaudăm.

Stirea a fost anunţată de Patriarh cu ocazia slujbei oficiate la Mânăstirea Putna, acolo unde este înmormântat "Atletul lui Hristos", Stefan Vodă al Moldovei, ale cărui statui, de-a dreapta şi de-a stânga Prutului: (Iaşi şi Chişinău), simbolizează omogenitatea de limbă, credinţă şi cultură a unui neam.

Neam împărţit de Hitler şi Stalin!

Ultima canonizare a Bisericii Ortodoxe a fost cu ocazia Sinodului din 29 Februarie 1950, unde s'a luat hotărîrea generalizării cultului unor sfinţi cunoscuţi într'un cerc restrâns, cum sunt: Sf. Paraschiva dela Iaşi; Sf. Calinic dela Cernica; Sf. Mucenic Oprea din Săliştea Sibiului, Sfânta Filofteia dela Curtea de Argeş, Sf. Grigore Decapolitul dela Râmnicu Vâlcea; Sf. Cuvios Nicodim dela Tismana, şi alţi Sfinţi şi Sfinte.

In 1955, s'au făcut mari serbări de confirmare a canonizărilor şi aducere de mulţumiri lui Dumnezeu pentru ajutorul dat întru îndeplinirea hotărîrilor luate la Sinodul din 1950.

Redăm un fapt şi ne întrebăm: a fost o coincidenţă sau Dumnezeu, pe căile necuprinse minţilor noastre vrea să ne spună ceva:

Mânăstirea Putna, zidită de Stefan cel Mare, unde P.F. Teoctist a anunţat că-L va trece în rândul sfinţilor pe Marele Domnitor, a fost sfinţită, în ziua de 3 Septembrie 1477 de Mitropolitul Moldovei de atunci, Teoctist. Acelaşi Mitropolit care cu 20 de ani mai înainte, 14 Aprilie 1457, l-a pomăzuit (uns) pe Stefan cel Mare ca domn al Moldovei.

După 23 de ani firma Renault şi uzinele din Piteşti plănuiesc schimbarea siluetei automobilului Dacia.

■■

Uniunea Scriitorilor a primit cadou, din partea guvernului german, o tipografie.

■■

Taxele de păşunat ating fantasticul inflaţiei: Plăteşti pentru o vită 1000 lei pe an (înainte 20 lei); pentru un viţel - 500 lei (dela 5 lei), iar pentru păscutul unei oi - 250 lei. ■■

Pentru a domoli scandalul cu îngroparea dosarelor în râpa dela Berevoieşti, Dl. Măgureanu l-a destituit pe generalul Mihai Stan, cel mai înalt ofiţer de Securitate menţinut din vechea gardă.

■■

Foştii diplomaţi (care au servit sub Ceauşescu, N.R.) au format "Asociaţia pentru Reconciliere Naţională" şi şi-au ales ca preşedinte pe fostul ministru de Externe Stefan Andrei, azi închis. Ei mai cer eliberarea lui Iulian Vlad, amnistie generală şi suspendarea proceselor intentate comuniştilor după revoluţie.

■■

Institutul pentru Higienă şi Sănătate Publică din Bucureşti relevă că 10% din pământul ţării este afectat de poluare care, la rândul său, pune în pericol viaţa a 4.3 milioane locuitori.

■■

S'au aprobat două miliarde lei pentru continuarea lucrărilor din portul Constanţa-Sud. Se plănuieşte crearea unei zone libere care va fi de mare folos economiei ţării. Suma alocată reprezintă doar un început şi fără asigurarea continuităţii lucrărilor şi a finalizării lor, nu se va realiza scopul urmărit.

■■

Pentru 1992, Banca Mondială a acordat un imprumut de $180 milioane. Primele $20 milioane sunt dedicate cumpărării echipamentului tehnic necesar termocentralelor dela Turceni şi Rovinari.

■■

Rata cea mai mare de şomeri--tineri şi femei--este înregistrată la Cluj, Huedin, Turda, Câmpia Turzii, Dej şi Gherla.

■■

Dela 1.1.1990 la 7.1.1991, străinii au înfiat 5.111 copii.

■■

"Amnesty International" critică abuzurile şi suprimarea Drepturilor Omului. Se citează: elevul Viorel Horea, arestat la 13 Iunie 1990 şi ucis în bătaie la închisoarea din Măgurele, şi Ioan Gug, arestat în Oradea în 19 Decembrie, 1990 şi bătut animalic de către poliţie.

■■

S'a înfiinţat un subsecretariat de stat pentru relaţiile cu Republica Moldova. (După ce Dl. Iliescu a pecetluit la Moscova tratatul Ribbentrop-Molotov).

■■

Statuia lui Lenin din centrul oraşului Chişinău a fost mutată. (Moscova n'a permis ca să fie distrusă, N.R.)

■■

O nouă devalorizare: dolarul e cotat oficial la 125 lei. Asta înseamnă că inflaţia, pe curând, nu va mai putea fi controlată.

■■

Din cauza lipsei cumpărătorilor, librăriile din Târgu Mureş au vândut, timp de patru zile, cărţile la jumătate din preţ.

■■

La o 100 de locuitori se găsesc 10 telefoane.

■■

Inundaţiile au provocat mari pagube. Au fost afectate peste 250.000 de hectare. S'au înregistrat mari alunecări de teren.

■■

Moare ori nu moare? Aceasta-i întrebarea mare, pentru cei care se interesează de sănătatea lui Nicu, Jr. Unii spun că-i cu piciorul în groapă, alţii că dansează cu amândouă picioarele. Nicu doreşte să fie tratat ca pe vremea lui "papa".

■■

In comuna Forau din jud. Bihor a avut loc o nuntă, care s'a terminat cu înternarea a 210 nuntaşi la spital. Tot acolo, mirele şi mireasa, şi-au petrecut noaptea nunţii. Imbolnăvirea se datoreşte alterării unor alimente de către şobolani.

■■

Procesul dela Timişoara, mutat la Bucureşti, care mai mult se amână decât se ţine, şi unde sunt acuzaţi 24 de tovarăşi, a fost pus la rece deoarece cinci inculpaţi au cerut şi li s'a aprobat "un concediu de boală de 3 luni".

■■

Fostul căpitan de Securitate Sava Leferman, a publicat în "Monitorul de Iaşi": "Nu există cetăţean, cât de cât important, care să fi fost în URSS, într'o problemă oarecare sau în studii şi căruia KGB-ul să nu-i fi propus colaborarea.

■■

Dl. Ilici Iliescu este o excepţie!

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

CEI 7 I-AU DAT LUI GORBACIOV NUMAI SFATURI

După ședința lor anuală care s'a ținut la Londra, liderii celor mai industrializate șapte state, Statele Unite, Germania, Japonia, Marea Britanie, Franța, Italia și Canada s'au întâlnit cu Mihail Gorbaciov.

După cum se știe, o comisie de economiști sovietici condusă de Grigori Iavlinski și una americană în frunte cu Prof. Graham Allison care s'au întâlnit în Aprilie la Harvard, au ajuns la concluzia că Uniunea Sovietică ar avea nevoie de 100 miliarde de dolari pentru a-și redresa economia și a se integra într'o piață liberă internațională.

Cu puțin înainte de întâlnirea cu liderul sovietic, părerile erau împărțite. Germania, Franța și Italia au pledat pentru un ajutor financiar direct și substanțial, considerând că prăbușirea economică a Uniunii Sovietice va avea repercursiuni negative asupra întregii Europe. Statele Unite, Canada, Marea Britanie și Japonia au susținut că acest fel de ajutor să nu fie acordat decât după progrese evidente în reformele lui Mihail Gorbaciov, iar până atunci să nu se acorde decât o asistență tehnică, care să faciliteze trecerea Sovieticilor la o economie de tip capitalist.

În final, după audierea unui raport în ceea ce privește stadiul reformelor din Uniunea Sovietică, cei șapte au hotărît să-l sprijine pe Mihail Gorbaciov printr'un program care se poate rezuma la șase puncte.

- Asocierea specială a Uniunii Sovietice la Fondul Monetar Internațional și la Banca Mondială, fără însă a putea împrumuta bani dela cele două instituții internaționale care vor avea numai rolul de a acorda o asistență tehnică pentru reformele economice.

- Asistență tehnică pentru creșterea resurselor energetice, pentru cu foștii clienți din Estul Europei.

- Incurajarea organizațiilor internaționale economice de a colabora și de a da sfaturi practice pentru ca Uniunea Sovietică să-și creeze o economie de piață care să atragă capital străin.

- Incurajarea miniștrilor de finanțe ai celor șapte și a oamenilor de afaceri de a vizita URSS.

- Președintele celor șapte (reprezentantul țării gazdă anul acesta primul

îmbunătățirea transportului hranei și distribuției acesteia, pentru transformarea industriei apărării în industrie de bunuri de consum, pentru repararea reactoarelor nucleare.

- Ajutorarea Uniunii Sovietice în extinderea comerțului nu numai cu țările din Vest dar chiar și ministru John Major, iar la anul cancelarul Kohl) va ține o legătură permanentă cu Mihail Gorbaciov.

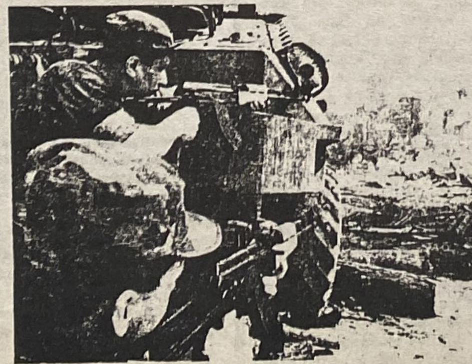
Liderul sovietic spera să primească măcar 10 miliarde de dolari, necesari pentru a face rubla să convertibilă, ca și promisiunea unor investiții în proiecte industriale în URSS, dar n'a primit decât sfaturi.

SITUAȚIA DIN IUGOSLAVIA CONTINUĂ SĂ FIE CRITICĂ

Prin respectarea acordului dela Brioni survenit între reprezentanții republicilor și imediat de delegația Comunității Europene, ciocnirile armate din Slovenia dintre trupele federale și unitățile de apărare slovene au intrat într'o fază de liniște aparentă.

Decizia președinției colective luată pe data de 18 Iulie de a retrage trupele federale din Slovenia în decurs de trei luni, par să indice că totuși secesiunea micii republici s'ar putea să aibă loc pe cale pașnică.

Nu tot atât de optimistă pare să fie soarta Croației, unde au continuat ciocnirile violente între minoritatea sârbă și forțele de ordine croate. Situația s'a agravat în momentul când au început forțele federale să se retragă din Slovenia, prin teritoriul Croației. Președintele Tudjman a cerut retragerea trupelor federale și din republica sa, dând ordin de mobilizare a gărzii naționale și a poliției.

SOLDATI CROATI IN ACTIUNE

TOTUL DEPINDE ACUM DE ISRAEL

Siria, care s'a menținut ca și Israelul pe poziția sa intransigentă în ceea ce privește organizarea unei conferințe regionale de pace, a anunțat în mod neașteptat pe data de 14 Iulie că acceptă planul american în această problemă, plan respins până atunci atât de Ierusalim cât și de Damasc.

In această situație, Secretarul de Stat James Baker a început pe 18 Iulie, a cincea sa rundă de convorbiri în Orientul Mijlociu, unde a luat legătura cu liderii statelor care ar urma să participe la conferința regională de pace, adică Egiptul, Siria, Iordania, Libanul și Israelul.

Planul american prevede o conferință de pace sponsorată de Statele Unite și Uniunea Sovietică. Națiunile Unite vor fi

YITZHAK SHAMIR

reprezentate doar de un observator, iar Palestinienii vor fi reprezentați de o delegație mixtă iordano-palestiniană. Imediat ar urma convorbiri bilaterale între Israel și vecinii săi Arabi, în mod individual, iar fiecare parte va putea să stabilească împreună cu celelalte părți care din marile puteri să se alăture convorbirilor. Scopul principal al conferinței va fi obținerea unui acord global de pace care să rezolve conflictul israelo-arab conform rezoluțiilor ONU 242 și 338.

Toate statele arabe cu care James Baker a luat contact au aprobat planul american care prevede o posibilă conferință în Octombrie la Washington.

Cabinetul israelian consideră ca revoluționară decizia statelor arabe de a aproba convorbiri directe, lucru pe care Ierusalimul l-a propus de mult.

Totul depinde acum de Israel, care până în prezent a respins planul american. Un obstacol serios îl reprezintă construirea continuă de așezări în teritoriilor ocupate în 1967 și care, conform rezoluțiilor ONU 242 și 338, ar trebui să fie retrocedate, dar pe care Israelul le consideră evreiești sau de mare importanță strategică pentru supraviețuirea sa (cum sunt înălțimile Golan).

IRAKUL AMENINȚAT CU UN NOU BOMBARDAMENT

Rezoluția Națiunilor Unite care a dus la încetarea războiului din Golf a precizat obligația Irakului de a dezvălui toate locurile unde acesta deține material și echipament nuclear și de a coopera pentru distrugerea oricărui program în această direcție.

Consiliul de Securitate a anunțat că Irakul va avea de suferit consecințe dacă până la 25 Iulie nu va face cunoscută situația exactă a capacităților sale nucleare.

Președintele Bush a declarat că în cazul nerespectării de către Bagdad a dispozițiilor ONU, centrele militare și nucleare ale Irakului vor fi bombardate.

Utilizarea forței în această situație a fost aprobată atât de Franța cât și de Marea Britanie.

ACORD PENTRU SEMNAREA LUI "START"

Mihail Gorbaciov, după cum s'a remarcat, nu s'a întors acasă cu mâna goală dela Londra. El a ajuns la un acord cu Președintele Bush ca să semneze celebrul tratat de reducere al armelor nucleare START (Tratatul de Reducere al Armelor Strategice) la Moscova când cei doi se vor întâlni pe 30 și 31 Iulie.

Tratatul care prevede reducerea reciprocă a armelor nucleare cu 30% a fost în discuția celor două suprapurteri timp de nouă ani.

Deși hotărîrea este considerată istorică, trebue remarcat că cele 8500 de capete nucleare americane și cele 7750 sovietice care vor mai rămâne, sunt suficient ca să distrugă planeta de câteva ori...

DECRETUL LUI ELȚÎN

Președintele Rusiei Boris Elțîn a dat un decret prin care se interzice activitatea organizațiilor politice la locul de muncă și în instituțiile de pe tot cuprinsul republicii.

Orice activitate politică trebue să aibă loc numai în afara orelor de lucru și în afara locului de muncă. De asemenea se stipulează că apartenența politică sau independența unei persoane nu poate reprezenta un motiv de îngrădire a drepturilor acesteia, inclusiv al ocupării anumitor posturi.

Cetățenii trebue să urmeze numai legile republicii și nu deciziile partidelor politice sau ale organizațiilor de masă.

Decretul lui Elțîn care va intra în vigoare pe data de 3 August, este prima măsură de înlăturare a puterii de conducere a partidului comunist din întreprinderi, instituții guvernamentale și ale armatei. Desigur aceasta este o grea lovitură, mai ales pentru linia conservatoare a partidului.

CRONICA INTERNAȚIONALĂ

O EUROPĂ FĂRĂ IUGOSLAVIA

—Lucian G. COSTI—

Războiul civil din Iugoslavia, declanșat ca urmare a declarării independenței Sloveniei și Croației și a refuzului guvernului dela Belgrad de a admite noua stare creată, reprezintă un conflict major, cu profunde implicații în viitor. Iugoslavia s'a dovedit a fi o formație statală artificială, fără rădăcini istorice. Apariția sa după dezmembrarea Imperiului Austro-Ungar, ca o uniune a vorbitorilor de limbă slavă în jurul minusculei Serbii, victorioasă în Primul Război Mondial, nu a fost rezultatul unui proces istoric, ci al unei conjuncturi ocazionate de tendințele centrifuge ale Croaților și Slovenilor față de Viena, ca și de lipsa unei alte formule politice acceptabile care să reprezinte o contracarare a revanșismului maghiar.

Intr'adevăr, nici unul din statele balcanice dela Sud de Dunăre nu poate pretinde că are o existență continuă care să constituie o legitimitate istorică a ființării lor moderne, întrucât firavele formațiuni statale au fost înghițite de Imperiul Otoman încă din secolul XIV. Atât Serbia medievală, cât și Bulgaria dinainte de cucerirea turcească, nu au fost entități geopolitice unitare etnic și cu frontiere bine delimitate. Slovenia nu a fost niciodată un stat de sine stătător, iar Croația a avut o efemeră existență în secolul XI, Bosnia și Herțegovina reprezentând delimitări recente, din secolul XIX, în cadrul conflictelor turco-austriece. In fapt, nici un stat nu a rezistat ofensivei otomane, din toată zona Sud-est europeană, cu excepția notabilă a țărilor românești. Ungaria dispare de pe harta Europei după înfrângerea dela Mohacs din 1526, reapărând abia în 1918, perioada de dualism din cadrul monarhiei habsburgice neputând fi considerată ca o reconstituire a statului feudal ungar, ci o nouă formulă politică, în cadrul Austriei. Este important de reținut faptul că, în toată Europa de Sud-est, doar cele trei țări românești au continuat să-și mențină organismele politice, în mod neîntrerupt; România Mare nu a apărut din senin, ci ca urmare a continuității statale în toată perioada Evului Mediu.

Iugoslavia, apărută și ea în 1918, s'a născut din alipirea provinciilor Nord-vestice, ce aparținuseră Austro-Ungariei, cu cele sudice, ce fuseseră parte a Imperiului Otoman; numele a fost și el o alcătuire hibridă, semnificând Slavia de Sud, o denumire inspirată din idealurile politice ale Panslaviștilor, activi în secolul XIX. Regiunile aflate odinioară sub dominația austriacă nu au reușit să se sudeze cu cele din Sud și Sud-est, care au fost stăpânite de Turci timp de cinci secole. Linia de demarcație de azi este aproape identică cu cea stabilită în anul 396 ce diviza Imperiul Roman într'o parte occidentală și una orientală. Croația și Slovenia au rămas mereu în sfera Vestului catolic, restul provinciilor ce compuneau Iugoslavia fiind cuprinse în sfera Bizanțului.

Liantul pe care s'a bazat crearea, în 1918, a eterogenei Iugoslavii, și anume limba slavă - în variantele ei foarte similare, sârba, croata și slovena - nu a fost suficient spre a constitui o conștiință națională comună. Impunerea limbii slave, de către mici grupuri de invadatori nordici, în condiții neelucidate de istorici și nesusținute de probe arheologice, în secolele VI - VIII, nu a făcut decât să complice tabloul politic al Balcanilor, ce prezentau o unitate etnică (pe fond trac) și lingvistică (limba latină populară, la Nord de Grecia). Slavii (sau purtătorii enigmatici ai limbii slave) nu au reușit să creeze o cultură superioară celei romane, pe care au înlocuit'o cu obstinație, și nici n'au reușit să asigure o unitate spirituală între neamurile slavizate. In mod paradoxal, divergențele s'au accentuat și intoleranța a luat locul toleranței ce domnise timp de secole, sub stăpânirea romană.

Dezintegrarea Iugoslaviei are un impact direct asupra vecinilor, dar reverberațiile acestui seism au consecințe greu de prevăzut și pe o scară mult mai largă. Pe plan regional, separarea Sloveniei și Croației înseamnă o apropiere de Austria și de Ungaria și o anulare a Tratatului dela Trianon în ceea ce privește această zonă. Atât Ungaria, cât și Bulgaria vor putea ridica pretenții, cerând o revizuire a Europei de Sud-est. Ungaria va agita din nou problema Ardealului, devenită o obsesie ce are la bază îndoctrinarea permanentă a tineretului cu falsa idee a mileniului de dominație asupra acestui ținut. In realitate Ungaria a stăpânit Ardealul doar 51 de ani (din 1867 până în 1918) și atunci a făcut-o în cadrul Imperiului Habsburgic, deci nu din merite proprii; în toată perioada medievală, Ardealul avea statut de vasalitate, nu de provincie.

Revanșismul unguresc nu va ține seama însă nici de istorie, nici de actuala balanță etnică, ci va continua pe drumul bătut al propagandei antiromânești, ce a fost deosebit de virulentă în ultimii douăzeci de ani. Din fericire, nimeni nu mai stă în spatele pretențiilor maghiare, ca în 1940. Bulgaria va emite pretenții asupra Macedoniei, măr al discordiei încă dela crearea statului bulgar în secolul trecut. Provincia Kosovo, locuită în majoritate de Albanezi, va putea fi reclamată de Albania limitrofă. Italia a fost și ea ciuntită în folosul Iugoslaviei lui Tito, pierzând insule din Dalmația, Zara și Peninsula Istria. Iată că războiul dintre republicile iugoslave deschide o cutie a Pandorei care va arunca tot cadrul regional în instabilitate. Până la găsirea unui nou echilibru regional vom asista la evenimente zbuciumate care vor implica necesarmente România, țară cu interese majore, etnice și politice în toată zona balcanică.

Seismul politic iugoslav nu se mărginește la cadrul regional; o destabilizare a Balcanilor interesează pe toți, pe Europenii occidentali, pe Ruși, dar și pe Americani. Pierderea dominației slave asupra Vestului Peninsulei Balcanice este o catastrofă pentru Ruși, care-și văd ruinate toate eforturile făcute în ultimele două secole. Europa de Vest are nevoie de o zonă stabilă politic de drumul ce leagă Europa de Asia Mică, iar Statele Unite doresc o țară prietenă și consolidată la Porțile Balcanilor și în vecinătatea Rusiei.

Nu este de mirare că diplomația americană a început să considere România drept candidată pentru acest post, și depinde de politicienii noștri cum vor ști să răspundă acestei prețioase inițiative, România având interese convergente cu Vestul; în plus, cultura și civilizația românească au tangențe și afinități cu cea latină, occidentală și anglo-saxonă, pe care nu le posedă nici o țară din această parte a Europei.

Strategia politică românească trebue să țină cont de perturbațiile provocate în Iugoslavia atât în cadrul restrâns, regional, cât și în cadrul mai larg, al intereselor globale ale marilor puteri. Destrămarea Iugoslaviei, stat pe care România anului 1918 își baza menținerea statu-quo - ului în fața revanșei maghiare, înseamnă o modificare radicală a felului nostru de a privi sistemul de alianțe din zonă. Va fi necesară o reevaluare a poziției țării noastre; e cert că România nu se mai poate baza pe garanții ale unor puteri îndepărtate, pentru păstrarea frontierelor sale vestice, ci pe vechiul principiu al frontierelor naturale și al propriei forțe militare. In acest context, Banatul de Vest, cedat Serbiei în 1920 încetează să mai fie un gaj al prieteniei cu Iugoslavia. Serbia nu și-a respectat angajamentul de a proteja pe Românii autohtoni, după cum nu a făcut-o nici pentru Românii din Timoc, Morava și Macedonia, deși aceasta era una din clauzele pentru care România a consimțit ca vechi ținuturi compact locuite de Români să treacă sub administrația sa.

Ministatul sârb a dus cu aroganță o politică de deznaționalizare, care a reușit pe deplin față de Români, dar care a eșuat față de Croați și Sloveni, fapt ce stă la originea conflictului actual. Menținerea Banatului de Vest, parte integrantă a inimii Daciei Romane, sub administrație străină, nu'și mai are nici o justificare în condițiile schimbării substanțiale a balanței de puteri și a dispariției însăși a rațiunii politice pentru care Regatul României a acceptat înstrăinarea sa. In plus, acest ținut a fost în tot cursul istoriei parte inseparabilă a Banatului și n'a aparținut niciodată Serbiei, decât în urma Tratatului dela Trianon, populația sârbească fiind de fapt formată din coloniști fugiți din Turcia în secolul XVIII!

Zguduirile prin care trece zona balcanică sunt de natură să reorienteze politica românească pe făgașele vechi, deschise încă de domnitori români.

Un subiect de reflexie pentru noi, după drama comunistă și sfâșierea României Mari, ce era mai mică decât Dacia!

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE / LA VOIX ROUMAINE
pentru orice schimbare de adresă, anunțați redacția ziarului cu cel puțin 4 saptămâni înainte.

EFEMERIDE

Nu a fost nimeni acuzat de anti-creștinism când a scris sau a vorbit împotriva unor acțiuni politice dăunătoare ale Patriarhilor Miron Cristea, Justinian, Justin sau Teoctist, nici când i s'a spus Mitropolitului Unit Todea - actual Cardinal al Bisericii Unite din România - că interviul dat acum unei reviste din Ardeal, este contrar învățăturii Lui Christos care spune: "Eu sunt Calea, ADEVARUL și Viața".

Nu a fost nimeni acuzat de anti-românism când a spus adevărul despre crimele lui Carol al II-lea și Călinescu, de exagerările lui Antonescu sau de marii criminali, agenți ai Moscovei, care au adus comunismul în țară, începând cu Românii Gheorghiu-Dej, Bodnăraș și alții și terminând cu Românul Ion Iliescu.

Este oare posibil ca atunci când îl demaști pe Teoctist ca unealtă a comunismului să fie considerat un fapt normal, dar când pentru fapte mult mai grave împotriva poporului român, demascându-l pe rabinul Moses Rosen - cu bună știință că servește comunismul - să fii considerat anti-mozaic?

Este normal să poți demasca pe toți impostorii români și demascarea lor să fie considerată, pe drept cuvânt, o acțiune de asanare politică, dar când vorbești de Ana Pauker, Brucan, Petre Roman sau Elie Wiesel și demonstrezi că unii au asuprit cu bună știință neamul românesc iar alții mint opinia publică națională și mondială, cu scrisul și vorbirea lor să fii calificat anti-semit?

Acest fel de a privi lucrurile - cu optică subiectivă- același fenomen aparținând unor indivizi deosebiți, i se spune "dublu standard" sau pe românește: "Pentru unii mumă, pentru alții ciumă"..

Criticând acțiunile rabinului Moses Rosen, nu atacăm comunitatea evreiască, pentrucă această comunitate nu s'a solidarizat niciodată cu activitatea comunistă a rabinului. Deputat în Adunarea Națională comunistă - ca și alți înalți prelați creștini - nu s'a ridicat niciodată împotriva statului ateu, care a interzis învățământul religios în școli, nici când lăcașurile de cult - în special bisericile creștine- erau dărâmate de buldozere. Si doar în timpul "marei prigoane" de pe timpul lui Antonescu, aveau și Teatrul evreiesc Barșeum, și activitate la Templul Coral unde de fiecare Pasover venea și citea din Tora alături de Evrei Părintele Gala Galaction, aveau și licee evreiești cu aceeași programă analitică de învățământ cu liceele românești, iar după 1944 studiile au fost echivalate cu cele românești, iar dela 1 August 1943, Antonescu, pentru a-i ajuta fără știrea Nemților, a pus în vânzare (în plin război) pâine albă fără cartelă, pe care o puteau cumpăra la orice brutărie, când Evreii din celelalte țări, mureau pe capete în lagărele de concentrare.

Mai activ însă, pe linie comunistă, decât prelații creștini, rabinul Rosen a fost cel care înșela atât Congresul American cât și comunitatea Evreilor din America, deplasându-se în fiecare an în Statele Unite, pledând în favoarea lui Ceaușescu pentru a obține clauza națiunii celei mai favorizate, lăudându-l pentru libertatea religioasă acordată de el.

Prestigioasa revistă americană "Reader's Digest" scria că toți ambasadorii români la un loc, n'au putut să-i aducă atâtea servicii lui Ceaușescu, cât i-a adus singur, rabinul Moses Rosen. Apărător al Evreilor? Cum s'a purtat cu Mișcarea Sionistă din România și cum îi turna pe Evreii sioniști, este treaba Evreilor s'o lămurească, dar ca să vii acum, după 50 de ani, să minți că în România a avut loc un holocaust și să instigi la ură pe Evrei împotriva Românilor, cunoscând reacția normală a Românilor la un neadevăr atât de mare, este pur și simplu stimularea la anti-semitism.

Ce urmărește în fond rabinul Moses Rosen? A declarat-o singur la o conferință: "Eu nu am prieteni, nu am nici dușmani. Am interese"! Si care ar putea fi interesele?

In primul rând întărirea poziției sale în lumea evreiască, pentrucă având o comunitate de circa 20.000 de Evrei, nu prezintă nici o importanță.

In al doilea rând, un șantaj politic asupra tuturor formațiunilor politice din România - guvern și opoziție - pentru a putea obține poziții cheie în viitoarea structură politico-economică și financiară a țării.

Timorate de amenințările cu izolarea României, proferate la adresa țării de către cei care au luat parte la comemorarea "holocaustului din România", atât guvernul cât și opoziția au căzut în plasa întinsă de rabinul Rosen, blamând poporul român cu fapte de care nu este vinovat.

Repercursiunile solidarității în culpabilitate nu vor întârzia, iar politicienii au, din păcate, doar un singur cap și nici cu acela nu sunt dispuși să răspundă. Vorba Rabinului Dr. David Safran: "Adevărul înseamnă foc și jar, dramă și înălțare, dacă i-ai pătruns filonul și tăria. Luptători pentru cauza adevărului, sunt puțini la număr."

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

DEMOCRAȚIE, NAȚIONALISM ȘI CAVALERISM

—— Ion BOIERU——

DEMOCRATIE

Este o noțiune care umblă peste tot, ca un fel de iarbă magică, cu care se lecuiesc toate relele unei societăți. In special demagogii politici se răsfață cu rezonanțele retorice ale acestei vorbe vrăjitorești. De aceea acest cuvânt și-a pierdut totalitatea și valoarea semantică inițială; acest cuvânt, de fapt, a fost întrebuințat în contextul unor împrejurări istorice bine definite. Si era natural ca în cursul istoriei, din antichitate, când această noțiune avea un sens de oarecare puritate ideologică, încât nu încurca mintea oamenilor, sensul inițial să fie schimbat de marii "înțelepți" ai lumii care întorc toate lucrurile pe de-a'ndoaselea.

In sensul bunului simț democrația este o noțiune care își are vehicularea lui în rânduielile societății, cu o accepțiune favorabilă. Căci însemnează, după regulile mentalității grecești, care a făurit această vorbă, puterea poporului. Deci, o accepțiune oarecum atractivă. Necazul intervine însă când urmează să se definească puterea poporului și aplicațiile pe care le are această democrație. Si, în circulația lumii demagogilor politici, noțiunea de democrație poate fi orice altceva decât ceea ce intenționau Grecii din antichitate să spună prin acest "flatus voci."

Așa de pildă, în vorbirile și înțelesurile pe care le dau demagogii cuvântului democrație, aceasta poate să ajungă să aibă un sens absolut contradictoriu. In democrație există libertate de exprimare, adunare și orientare religioasă, politică etc. In sensul terminologiei demagogice, dacă nu te conformezi standardului de valori politice pe care le profesează și apără demagogii, atunci devii "anti-democratic" și ei au dreptul să te judece, să te insulte, să te condamne și să te pârască forurilor oculte care apără democrația lor, din cine știe ce locuri nevăzute.

Deci, în sfera de manifestări ale demagogiei, nu se operează pe ideea "puterii poporului" care este îndreptățit să asculte și opiniile tale, ca să judece prin propria sa gândire și să facă decizii nesilite, nici măcar de democrații. Si atunci adevărata democrație este numai aceea a celor se sunt învredniciți de soartă să o promoveze, iar toți acei care au păreri opuse sunt "anatema". Adică, sunt scoși din rânduiala drepturilor de exprimare, nu pot participa la democrația întoarsă de sens a demagogilor.

Adevărul e că democrația este o formă de guvernământ și atunci când este bine aplicată de oameni înțelepți, își dă roadele ei. Dar nu este o formă de guvernământ universală și absolută. Căci popoarele sunt deosebite unele de altele și epocile istorice, prin evoluție firească, aduc totdeauna corecturi și întregiri, în domeniul manifestărilor sociale. Un exemplu simplu cu caracter de valabilitate absolută, este acela că popoarele primitive sau ne-evoluate pe scara civilizației, de tip european, modern, nu pot vedea în democrație o formulă valabilă pentru societatea lor. Pentru ca un popor să aibă "putere politică" este nevoie să aibă și o pregătire culturală (în sensul larg, profund și bun al cuvântului), ca să știe să facă distincția necesară între valorile cu care are de-a face. Instituțiile democratice ale societăților de tip european, nu se potrivesc stadiului de civilizație, cultură și evoluție istorică al societăților din continentul african. In realitate, o "putere a poporului" există și în continentul african, dar numai prin derogație se poate chema aceasta o democrație.

Tot așa se poate spune că în România, democrația nu a existat decât în forma denaturată a influențelor occidentale. Dar poporul român a exercitat o reală "putere" a sa, în trecut, aproape în toată sfera instituțională a vieții sociale și politice. Adică, instituțiile românești sociale au fost expresia "puterii poporului", în diferite forme, care au fost specifice pe linia tradițiilor strămoșești. Cine cunoaște bine structura satului românesc, știe că satele au supraviețuit în istorie cu cele mai absurde condiții de viață, pe temeiul instituțiilor sale, care au fost create prin puterea poporului, dela alegerea de primar, jude și până la rânduirea tarlalelor pe ogorul satului și tăierea lemnelor din pădure sau organizarea ciurdelor de vite și a stânilor de oi. Tot "puterea poporului" a ales voievozii și pe Stefan cel Mare, în conformitate cu tradiția.

Nu se cere să chemăm instituțiile românești din trecut, democratice, căci în formele de guvernare din trecutul românesc exista altceva care depășește noțiunea de democrație. "Puterea poporului" în trecutul românesc, pornea dela izvorul tuturor înfăptuirilor bune: dragostea de neam. Nici o putere a poporului din lume nu este rodnică dacă nu este întemeiată pe dragostea de neam, care este singura sursă de îngemănare a eforturilor și de clădire a unei societăți adevărate, a unei comunități. Din această dragoste de neam izvorăște și atât de hulitul "naționalism". In primul rând, naționalismul este urît pentrucă el este prezentat numai în exagerările și erorile sale. Insă adevăratul naționalism este acela care pornește dela datele realității, existența unui neam, legat în înființarea lui prin limbă, trecut istoric comun, legi morale făurite sub influența credințelor religioase, și prin idealurile sale, care năzuiesc către împlinirea unui destin istoric propriu, cu răspundere în fața lui Dumnezeu.

Pe calea democrației, ca atare, fără aceste elemente constitutive nu se va ajunge niciodată la întemeierea unei comunități morale, dacă democrația nu este expresia unei concepții naționale, dacă nu izvorăște din viziunea cuprinzătoare a unui chiag național, a unui întreg pe care-l reprezintă națiunea. Dacă nu ține seama de formele și ideile călăuzitoare ale unei vieți naționale.

CAVALERISM POLITIC

Dacă în această diferență rezidă esența noțiunilor despre care vorbim, atunci se înțelege ușor de ce demagogia politică, în exagerarea ei de a pune accentul pe democrație, nu are nimic de-a face cu națiunea, cu întregul național, ca o realitate istorică cu implicații metafizice și profund morale. Democrația este un cuvânt abstract. In cazul acesta și nu are o eficiență imediată și substanțială. Fiecare națiune își crează propria ei formă de democrație, cu intenția de a servi o cauză care o depășește, pentrucă ea este numai un instrument în mâna oamenilor politici, și ea poate fi bună sau rea, după cum este aplicată de aceștia. De aceea, atacurile înverșunate împotriva naționalismului sunt neîntemeiate, pentrucă naționalismul este o atitudine firească a acelora care compun unitatea, întregul unui neam; și dacă democrația se vrea și ea, în concepția teoreticienilor sau a demagogilor, să fie firească și roditoare, atunci trebue să țină seama de realitățile naționale, de tot felul: istorice, psihologice, morale, economice, sociale, ideologice etc.

Chestiunea este foarte simplă: dacă în mod natural ești atașat unei concepții democratice de guvernare, și absolut fiecare membru al societății este liber, în această concepție să-și exprime vederile sale, pentru a participa la așa zisa "putere a poporului" atunci, ești obligat să lași să se întâmple acest lucru, adică să dai proba cuvenită că ești democrat.

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

ISSN 0706-8366

Redacția și administrația:

P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832

CUPON DE ABONAMENT

(COMPLECTAȚI CU LITERE DE TIPAR)

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE ....

PRENUMELE ....

STRADA/Nr ....

ORAȘUL .... STATUL/PROVINCIA ....

COD POȘTAL .... ȚARA ....

PREȚUL UNUI ABONAMENT PE AN ESTE:

$ 35 ÎN SUS -ABONAMENT DE SPRIJIN-

$ 30 PENTRU INSTITUȚII

$ 25 TOATE ȚĂRILE

NOTE ȘI COMENTARII

ROMÂNIA ÎN HAOS

Haosul în care au adus România, numai după un an și câteva luni, domnii tovarăși Ion Iliescu-Ilici și Don Pedro Roman, se poate desprinde limpede din scrisorile pe care le primim cu regularitate dela cei ce au vizitat România post-revoluționară.

Cum s'a ajuns la această stare haotică?

Mai întâi, prin incompetența liderilor. Apoi, delăsarea populației care și-a văzut Revoluția furată de o șleahtă de netrebnici care se dedau la orice mârșăvie pentru a se menține la putere.

Desprindem de data aceasta câteva fragmente din conținutul a două scrisori care vorbesc dela sine.

"...In Timișoara, la hotelul 'Banatul'', un hotel în exclusivitate pentru turiștii străini, am fost întâmpinat de omul de serviciu cu aceste cuvinte: "Trebue să știți că nu sunt becuri electrice în cameră". După mai multe discuții și amenințarea că voi scrie despre acest tratament în ziarele străine, am primit o lampă portabilă cu un bec în ea..."

"...Hârtia de toaletă este inexistentă. (Bineînțeles că toaletele sunt lipsite de acoperitoare). Tot timpul cât am stat în acest hotel, patul n'a fost făcut și lenjeria n'a fost schimbată. Murdăria e de nedescris!!!"

"...A doua zi dis-de-dimineță, m'am dus în piață și mi-am cumpărat trei becuri dela niște țigani, cu câte 75 de lei bucata, ca să mă pot bărbieri..."

"... In restaurantul de clasa întâi "Timișoara", mi s'a servit cafeaua neagră, fără zahăr, într'un serviciu de coniac. Chelnerița s'a scuzat, spunându-mi că toate cupele de cafea au fost furate..."

"...De neînchipuit, țiganii apar peste tot în mase organizate, amenințând și furând tot ceea ce nu este legat și pot pune mâna. La Reșița, am fost martor ocular la o scenă ca'n filme. O bandă de țigănuși se ținea scai după un autobuz în care câteva doamne, străine, însoțeau un camion cu ajutoare, strigând cât îi ținea gura: "Tanti, tanti...gumă...gumă...ciocolată... ciocolată..." Vreo două doamne mai miloase și desigur neștiind cu cine au de-a face, au început să le dăruiască ba una, ba alta din ceea ce aveau. In același timp, țiganii care veneau din spate, au dat buzna pe bagaje și, pe-aci ți-e drumul, fugeau cu bagajele doamnelor de rupeau pământul!..."

"...Am rămas cu impresia că la Timișoara și Arad, sunt mai numeroși țiganii decât Românii... Nu mă credeți?... Duceți-vă și constatați singuri!

"...Bursa neagră, e în floare. Dolari, mărci germane și alte valute străine de mare circulație, se pot cumpăra la orice colț de stradă. In "Shop", un fel de întreprinderi private, găsești tot ce-ți dorește inima: casetofoane, videorecordere, aparate de radio, articole de toaletă, ciocolată, zaharicale etc., etc. Dar nu alimente. Acestea sunt de găsit doar în piețe, în așa numitele "talciocuri". La Timișoara, mieii se înjunghiau chiar în piață. Sângele proaspăt, curge râu peste cel vechi. Si alături de această murdărie, butoaie de varză acră, brânză și alte alimente. Totul, desigur, la prețuri pipărate. De exemplu: un ou pe care-l puteai cumpăra mai înainte cu 1.50 lei, îl plătești acum cu 9 lei, pâinea dela 5.50 lei, cum se vindea înainte de 1 Aprilie, se vinde acum cu 13 lei"...

Ne oprim aici cu citatele din această scrisoare de patru pagini în care este descrisă starea de mizerie și haosul economic la care a ajuns România astăzi, sub noua stăpânire a Frontului de zisă renaștere națională.

Dintr'o altă scrisoare, care în general spune cam aceleași lucruri, cităm aceste rânduri:

"...Decadența rapidă a țării, reducerea sistematică a populației de către un regim, la o stare de masă dirijabilă prin concesiuni în câmpul muncii - cu alte cuvinte: prea mulți nu muncesc de loc și stau toată ziua prin cafenele, prin piețe și prin cinematografe. Toate acestea au dus la o stare de degradare aproape ireparabilă... Văzând murdăria de necrezut și decadența aproape a fiecărei case, îmi dau seama de realitate și nu mai sunt în stare să sper în zile mai bune... O altă durere: lupta crâncenă și plină de ură din cauza reorganizării bisericii unite, luptă ce a început de sus, dela nefericitul Patriarh Teoctist"...

Si scrisoarea aceasta se încheie cu aceste rânduri în care citim toată durerea întregului exil:

"...Să nu mi se ia în nume de rău, dar am decis să nu mai pun piciorul în țară, până când nu vor veni timpuri normale cu un guvern care va reface ceva și care se va gândi și la demnitatea umană a cetățenilor săi"...

Trist dar adevărat: România e în haos!

Nicolae NOVAC